

- Biografia lui Hudson Taylor -

Biografia lui Hudson Taylor

Frederick Howard

Pune-mi deoparte pe intaiul tau nascut

- Cap 1 -

Strabunicul lui Hudson, James Taylor, zidar de meserie, cand era tanar nu se gandea la lucrurile lui Dumnezeu; placerile lui cele mai mari erau dansul si petrecerile. Dar chiar in ziua nuntii a fost stapanit de un gand de la Dumnezeu: „Eu si casa mea vom sluji Domnului”. De unde acest gand? Avea niste vecini metodisti si ascultase pe John Wesley vorbind, dar nu putea sa-i sufere, nu voia sa fie si el unul din acei oameni cu felul lor de viata. Totusi, in lumina vesniciei, datoria ii aparea clara. In genunchi inaintea lui Dumnezeu, James s-a hotarat chiar atunci sa treaca de partea Domnului Isus.

Dupa ce s-a casatorit s-a mutat in Barnsley (Anglia), o localitate in apropiere de Leeds, unde Dumnezeu i-a dat doi fii si trei fiice. Inetel cu inetel in casa lui s-a format o mica adunare, care a fost vizitata si de John Wesley. Acum James Taylor vestea Evanghelia.

Hotararea lui James Taylor in ziua nuntii a avut urmari binecuvantate. Fiul sau, John Taylor a fost de asemenea un om credincios si a lucrat pentru Dumnezeu la Barnsley. El s-a casatorit cu o scotianca si unul din fii lui, cu numele tot de James, a fost tatal lui Hudson Taylor.

James Taylor a studiat sa devina farmacist. In zilele de vacanta pe care le petrecea acasa, s-a imprietenit cu Amalia Hudson, fiica cea mai mare a unui vecin credincios. Desi foarte tanara, ea lucra ca guvernanta, pentru ca sa-si ajute familia impovarata si numai in vacanta venea acasa, ca si James. Ea avea 16 ani si el 17 cand s-au logodit. Au asteptat 7 ani pana cand James a luat o farmacie

pe contul lui la Barnsley si in aprilie 1831 s-au casatorit. El predica si conducea o clasa de studiu biblic, iar ea era ajutorul lui. Se rugau si lucrau impreuna. Una din cele mai mari bucurii ale primilor ani de casatorie a fost o trezire in tineretul din adunare.

O seara de neuitat pentru ei a fost in prima iarna de dupa casatorie cand ochii li s-au oprit asupra capitolului 13 din cartea Exodului, unde au citit impreuna aceste cuvinte: *"Pune-mi deoparte ca sfant pe intaiul tau nascut...orice intai nascut este al Meu"*. Si gandind la evenimentul fericit pe care-l asteptau, au luat hotarari serioase inaintea lui Dumnezeu. Cand se va naste copilul il vor preda Lui. A-l preda Lui inseamna a-l poseda mai bine, pentru ca inseamna a-l incredinta Celui care poate spune: Este al Meu, nu numai pentru un timp, ci pentru vesnicie. In genunchi, au luat hotararea sfanta de a pune deoparte pentru Domnul copilul pe care il vor primi.

Primavara, la 21 mai 1832, s-a nascut fiul rugaciunilor lor, care a primit numele celor doua familii: **James Hudson Taylor**. Apoi a urmat un alt baiat care a murit de mic si o fetita Amelia.

Micul Hudson se dovedea foarte inteligent. A invatat sa scrie de la varsta de 4 ani. Emotionat de istorisirile auzite in casa despre ignoranta cu privire la Dumnezeu in care se gasesc oamenii din tarile pagane, Hudson Taylor a spus cand avea cinci ani: „Cand voi fi mare, voi fi misionar si voi merge in China”. Cuvinte de copil!

Mama, totdeauna ocupata, gasea totusi timp sa inspire copiilor gustul cititului. In toate dupa-amiezile, in timp ce lucra cu acul, le citea copiilor lucrari de istorie, de literatura sau de calatorii, obisnuindu-i astfel sa gandeasca.

Tatal era un om al datoriei, punctual. De doua ori pe zi dupa masa de dimineata si cea de seara era o strangere de familie. Tatal nu lasa pe nimeni altul sa aiba grija de copii in lucrurile lui Dumnezeu. Se ruga pentru ei si, pe masura ce se mareau, ii invata sa se roage si ei personal. In fiecare ii lua pe cei mai mari cu el, pentru cateva clipe de rugaciune impreuna. Aceste obiceiuri regulate si mai ales exemplul parintilor au intiparit de timpuriu in sufletul copiilor insemnatatea pe care o are studiul Bibliei si rugaciunea.

Hudson era un copil bolnavicios si, fiind foarte slab, nu s-a putut duce din timp la scoala. Dar educatia pe care o primea acasa, inlocuia din plin aceasta pierdere. Casa lui James era foarte ospitaliera. Clientii si prietenii ii cereau sfaturi de orice fel. Copii ascultau conversatiile lor si isi mareau astfel cunostintele.

Unul din subiectele discutate adeseori de tatal lor era China. Acest imens imperiu cu 4 milioane de suflete in vremea aceea, nu avea decat o mica misiune americana la Chanton. Discutiile dese asupra acestui subiect, faceau o impresie profunda in inimile lor de copii. Aceasta impresie a fost marita de o brosură a lui Parley despre China, pe care ei au invatat-o aproape pe dinafara, incat Amelia spunea ca si ea va merge in China cu fratele ei, care era deja hotarat pentru aceasta.

Lui Hudson ii placea sa insoteasca pe tatal sau in localitatile in care mergea sa vesteasca Evanghelia. Inca de la varsta de 7 ani a avut ocazia sa vada persoane adanc convinse de pacatul lor, si care doreau sa obtina pace cu Dumnezeu. Ii vedea cum erau condusi de tatal lui spre Mielul lui Dumnezeu care ridica pacatul lumii. Si cand un suflet gasea odihna in Isus Hristos, si fratii multumeau lui Dumnezeu pentru aceasta, el se alatura cantecelor lor cu o egala bucurie, avand o fata stralucitoare.

Dar dragostea lui pentru lucrurile lui Dumnezeu nu a venit atat prin adunarile de trezire, cat mai ales prin influenta parintilor, si prin atmosfera binefacatoare a vietii de familie. In primul rand exemplul mamei, care in mijlocul zilei atat de plina de treburi stia la anumite ore sa se retraga sa se roage, a avut asupra copiilor cea mai profunda impresie.

Amintirea mamei era de ajuns ca sa-i aduca in suflet dragoste pentru Domnul Isus. Si Hudson niciodata n-a uitat, printre atatea zile fericite ale copilăriei, acele dupa-amieze de duminica, in care mama se ocupa numai de ei. Dimineata, copiii mergeau la adunare cu ei iar restul zilei era rezervat penru cele mai frumoase jocuri, cele mai minunate carti cu poze si pentru pian. Si nimic nu se putea pune alaturi de istorioarele pe care le spunea din Biblie si din Calatoria Crestinului

Puterea Rugaciunii

- Cap 2 -

De la vârsta de 11 ani, Hudson a intrat la școală și pentru prima dată a intrat sub influența și a altceva decât un cămin creștin. Astfel a început să se desprindă cu o viață independentă de părinți. Credința lui de copil în curând s-a risipit și au urmat șase ani de necurmate lupte launtrice. Sunt anii în care primele ispite ale lumii, primele soapte ale îndoielilor întunecă gândurile tânărului și-l lipsesc de bucuria legăturii cu Dumnezeu. Dar ... rugăciunile mamei nu au încetat.

În acest timp, Hudson a auzit pe un credincios vorbind despre versetul din cartea Proverbe : « Fiule Meu, da-mi inimă ta ». A fost viu impresionat, dar nici o schimbare nu s-a produs în sufletul lui.

La 13 ani este retras de la școală și tatăl lui îl ia ca învățacel în farmacie. Acum printre altele, citește un tractat care îi face mult bine. Tractatul relatează despre un om care caută mântuirea : « Sarmanul Iosif este cel mai mare păcătos, dar Isus Hristos a venit în lume tocmai ca să mântuiască pe păcătoși. De ce n-ai mântui el și pe sarmanul Iosif ? ». Aceste cuvinte i-au arătat lui Hudson simplitatea credinței.

Doi ani mai târziu intră funcționar la o bancă din Barnsley, dar aici nu stă mult din cauza sănătății lui subredă și se întoarce la farmacia tatălui său. Timpul cât a stat la bancă și contactul cu colegii i-au marit îndoielile. Deși, între timp, crezând că se poate face singur creștin, încercase să facă pe placul părinților,

acum se gandea ca nu mai poate fi mantuit si cel mai bun lucru este sa profite de aceasta viata, pentru ca nu mai este nici o scapare pentru el.

Starea suleteasca a lui Hudson era bine cunoscuta de cei ai lui. Mama lui se ruga mereu pentru el, iar sora lui, Amelia, acum de 13 ani, era singura lui confidenta si obisnuia sa se roage pentru el de trei ori pe zi.

In situatia aceasta se afala in iunie 1849, cand toata lupta lui sufleteasca s-a sfarsit prin intoarcerea la Dumnezeu. Avea 17 ani. Iata cum istoriseste el mai tarziu aceasta experienta : « Intr-o zi pe care nu o voi uita niciodata, mama era plecata de acasa si eu eram in vacanta. Dupa amiaza, am cautat o carte in biblioteca tatalui meu, ca sa-mi treaca timpul. Am sfarsit prin a alege un mic tractat interesant si mi-am zis : Trebuie sa fie o istorioara la inceput si un tractat la sfarsit ; am sa citesc pe prima si am s-o las pe a doua. Am inceput sa citesc, cu intentia de a pune tractatul deoparte indata ce va deveni serios...Atunci nu stiam ce se petrecea in inima mamei mele, la 70 sau 80 km departare. Ea s-a sculat de la masa in acea zi cu o dorinta infocata de a vedea pe fiul ei intors la Dumnezeu, si acolo, avand mai mult timp ca de obicei, avea o ocazie deosebita de a se ruga staruitor lui Dumnezeu pentru mantuirea mea. S-a retras in camera ei a incuiat usa cu cheia si s-a hotarat sa nu iasa de acolo inainte de a fi obtinut raspuns din partea lui Dumnezeu, caci El ii descoperea prin Duhul ca intoarcerea la Dumnezeu a fiului ei, era acum un fapt implinit.

Iar eu tot citind tractatul despre care am spus, am fost izbit de aceste cuvinte : « lucrarea savarsita a lui Hristos ». De ce, ma intrebam eu, autorul intrebuinteaza aceasta expresie ? De ce nu zice : lucrarea ispasitoare si rascumparatoare a lui Hristos ? Si indata cuvantul « S-a sfarsit » mi s-a deslusit. Ce s-a savarsit? Am raspuns indata: o ispasire completa, o satisfacere desavarsita pentru pacatele noastre. Hristos a murit pentru pacatele noastre si ale intregii lumi. Indata mi-a venit un nou gand : « Daca toata lucrarea este savarsita si datoria este platita, ce-mi ramane sa fac ? Chiar in clipa aceea a stralucit in sufletul meu, cu lumina Duhului Sfânt, convingerea plina de bucurie ca nu-mi ramane nimic altceva de facut decat sa cad in genunchi, sa primesc pe Mantuitorul si mantuirea Lui si sa-L Laud in veci.

În timp ce mama mea lauda pe Dumnezeu în camera ei, eu îl laudam din partea mea în vechea magazie unde mă așezasem să citesc. Am lăsat să treacă mai multe zile înainte de a îndrăzni să încredințez bucuria mea surorii mele și am rugat-o să-mi promită mai întâi ca nu va descoperi nimănui secretul sufletului meu.

Când mama s-a întors după două săptămâni, am alergat înainte ei să-i spun că am să-aduc vestii bune. Mereu voi simți cum mă strâns la piept și mi-a spus : « Știi, copilul meu ! De 15 zile mă bucur de vestile bune pe care tu vrei să-mi le aduci ». « Cum, am spus eu mirat, Amelia nu și-a ținut promisiunea ? » Mama mi-a explicat atunci ce am arătat mai sus și va închipuiți că acest lucru ar fi fost de neînțeles, dacă nu aș fi crezut în **puterea rugăciunii**. »

Când a primit încredințarea că este un copil al lui Dumnezeu, iertat prin sângele Domnului Isus, Hudson a avut o bucurie adâncă și se simțea foarte fericit. El a devenit un copil ascultător, un mai bun ajutor al tatălui său.

Ca recunoscătoare pentru tot ce a primit din partea lui Dumnezeu, a rugat pe Dumnezeu să-i dea o lucrare pentru El, o lucrare de jertfă de sine, oricare ar fi ea. Acest act de predare în slujba lui Dumnezeu, a fost un eveniment însemnat în viața lui. Multi ani după aceea, va scrie : « Nu știam pentru ce lucrare mă pregătește, dar de atunci sentimentul că eu nu-mi aparțin a pus stăpânire pe mine și nu mă mai parasit ». Din această zi, Hudson se simțea gata să răspundă chemării lui Dumnezeu, oricare ar fi ea, atunci când va auzi glasul Lui. Rezultatul acestor chemări a fost că a început să fie preocupat de mântuirea altora. Împreună cu sora lui, Amelia, duminică după amiaza mergea în cartierele cele mai sărace ale orașului ca să împartă tractate.

Cu toate acestea, i se părea o prăpastie între puterea mântuitoare a Domnului Isus și nevoile lui de toate zilele. Se simțea slab în fața ispitei. Predarea lui era sinceră dar și dezamăgirea lui era sinceră. Se simțea că are o inimă rece și că este indiferent față de lucrurile lui Dumnezeu.

Lupta aceasta launtrica s-a marit si mai mult prin prezenta unui var al lui, John Hudson, care locuia cu el si nu era credincios. Biblia a inceput sa nu ii mai aduca atata placere, rugaciunea a inceput sa ii fie rece.

In duminca de 2 decembrie 1849, in urma unei raceli nu a mai putut iesi din casa. A avut cateva ceasuri de liniste, in prezenta lui Dumnezeu. Din camera lui scria : « Roaga-te pentur mine ». Sentimentul pacatului si al pacatoseniei lui nu facea decat sa i se mareasca pe masura ce el cerea lui Dumnezeu scaparea. Se intreba mereu : « Ce il oprea sa traiasca viata pe care o dorea ? ».Cerea lui Dumnezeu cu caldura sa ii arate care putea sa fie aceasta piedica si sa-i dea puterea sa o inlature. In liniste, in genunchi inainte lui Dumnezeu, o hotarare mare s-a nascut in el : Daca Dumnezeu va lucra sa zdrobeasca in el puterea pacatului, atunci el va renunta la orice viitor pamantesc si se va pune in intregime la dispozitia Stapanului sau. In linistea prezentei lui Dumnezeu a putut sa auda glasul : « Rugaciunea iti este ascultata.Deci, mergi in China pentru Mine ». Din aceasta clipa nu l-a mai parasit convingerea ca este chemat sa mearga in China.

De acum inainte, viata lui a fost transformata. Toata activitatea si toate studiile lui au fost indreptate spre acest scop, sa asculte de chemarea lui Dumnezeu pentru China. Era chemat la o lucrare pe care nu o cunostea, nu stia nici cum sa se pregateasca pentru ea. Dar ce putea sa faca pentru China, el, un copil, un elev intr-o farmacie din provincie ?

A inceput sa se roage sa primeasca indrumare de sus, si aduna toate informatiile pentru

China. Pe atunci China era un pamant necunoscut. Doar 5 localitati erau deschise strainilor : Canton(unde s-a dus in 1807 Morisson, primul misionar englez in China), Annoy, Fuzhou, ningbo si Shanghai. Nimeni nu putea sa patrunda in interiorul tarii si nimeni nu stia exact cum este acolo. Cu ajutorul celui care ii invataa la scoala de duminica, Hudson si-a procurat de la Societatea Biblia Britanica o traducere in limba mandarina a Evangheliei dupa Luca.

Auzind ca un credncios din Barnsley avea un exemplar din lucrarea lui Medhurst asupra Chinei, s-a dus la el ca sa i-o ceara. Credinciosul acela l-a intrebat de ce doreste sa o citeasca. Atunci Hudson i-a spus ca Dumnezeu l-a

chemat sa-si consacre viata pentru aceasta tara. Acela l-a intrebat cum se gandeste sa mearga acolo. Hudson i-a raspuns ca nu stie cum, dar gandeste ca trebuie sa faca intocmai ca cei doisprezece sau cei saptezeci, sa plece fara punga si fara traista, bazandu-se numai pe Cel care-l trimitea. Credinciosul acela, i-a pus atunci mainile pe umeri cu bunatate, si i-a spus : « *Ei, dragul Meu, imbatranind vei deveni mai intelept ; o astfel de idee putea sa reuseasca atunci can Isus era pe pamant, dar nu acum* ». Dupa ani de zile de la aceasta intamplare, Hudson spunea istorisind aceasta convorbire : « *Am imbatranit de atunci, dar nu am devenit mai intelept. Si sunt din ce in ce mai convins ca, daca ne lasam calauziti de promisiunile pe care le facea primilor ucenici, Stapanul nostru, si le primim, vom vedea ca ele se aplica tot asa de bine si astazi ca si pe timpul lor* ».

Lucrarea lui Medhurst insista asupra importantei misiunilor medicale in China si aceasta l-a facut pe Hudson sa considere studiul medicinei ca un fel de a se pregati pentru lucrarea lui.

Gandind ca in viitor se va izbi de multe greutate, Hudson a cautat sa se invete cu o viata mai aspra, sa faca exercitii fizice, sa munceasca mult. Ințelegea ca, pentru a deveni misionar in China, trebuia sa inceapa sa fie misionar de acasa. De aceea, folosea cat mai mult timp pentru impartirea de tractate, pentru scoala de duminica, vizite la saraci si la bolnavi.

A inceput sa studieze limba chineza (mandarina). Nu avea invatator si nu dispunea decat de traducerea Evanghliei dupa Luca. O carte de gramatica si un dictionar ar fi costat prea mult. Impreuna cu varul lui, lua cate un verset din limba engleza si cauta inca multe altele care sa aiba un cuvânt comun cu ele. Relua atunci primul verset din chineza si, comparandu-l cu celelalte versete in care trebuia sa gaseasca acealasi cuvânt, cauta caracterele care pareau sa reprezinte cuvântul englez comun. Cand îl gasea, îl nota. In vreo trei luni a adunat in felul acesta 450 de cuvinte. Munca aceasta l-a cerut eforturi mari. Se gandea sa invete si latina, greaca si ebraica si sa-si dezvolte pe cat posibil cultura generala.

Din diferite jurnale pe care i le imprumuta un credincios, a început să cunoască mai tot ce se făcea în Europa pentru evanghelizarea Chinei. La Londra se întemeiasă o societate pentru evanghelizarea Chinei, în care a lucrat, în mod deosebit doctorul Gutzlaff, un credincios care a încercat cu îndrăzneală să patrundă în China și a parcurs regiunea de coastă. Se imbarcase ca marinar pe o corabie chinezească, iar altădată se angajase bucătar, pentru ca să poată duce Evanghelia în regiunile în care europenii nu puteau pătrunde altfel. El a tradus Vechiul și Noul Testament și a format la Hong Kong o societate indigenă, ai cărei membri trebuiau să ducă Evanghelia în toată China. Dar lucrarea frumoasă a doctorului, s-a ruinat din cauza oamenilor din jurul lui, care nu au înțeles jurările lui Dumnezeu, iar el a murit în 1851 în China, singur, preocupat până în ultimele clipe de evanghelizare. Aceste vestii triste l-au mahnit pe Hudson și i-au arătat greutatea lucrării.

Lui Hudson Taylor se mai cerea încă un sacrificiu, poate cel mai dureros pentru un tânăr. În vacanța de Crăciun din 1849, Amelia a adus cu ea pe profesoara ei de muzică, o tânără de care se atașase mult. Hudson a început să se simtă și el tot mai atașat de tanara profesoară, dar de la început i s-a părut că nu ar fi pregătită pentru lucrarea lui în China. Ea simpatiza foarte puțin cu entuziasmul lui pentru China, iar el nu avea nici o idee despre cum va trăi în China. Eșecul misiunii doctorului Gutzlaff scăzuse puțin interesul pe care-l dădeau creștinii acestei țări. Nesiguranta materială în care se afla, înlătură orice idee de căsătorie pentru mai mult timp. Scrisoarea Ameliei tot ce gădănea în privința aceasta: "Roaga-te pentru mine...roaga-te pentru mine" erau cuvintele des întâlnite în scrisorile lui.

Amelia îl sfătuiește să întrebe Societatea de Evanghelizare a Chinei, dacă l-ar putea primi ca misionar căsătorit, dar Hudson nu primește deloc acest gând. « *N-am nici cea mai vagă idee despre cum voi merge singur....cu atât mai mult căsătorit* »

Anii de pregătire

- Cap 3 -

Munca în farmacia tatălui său l-a învățat să dea oarecare remedii bolnavilor. I se părea acum, că ar putea, ca ajutor al unui doctor, să învețe totodată și medicina. A scris lui George Pearse, secretarul asociației din Londra, care s-a interesat de el și împreună cu comitetul au hotărât că societatea era dispusă să-i plătească studiile în medicină, dacă îl găsește bun pentru China. Scrisoarea punea diferite întrebări asupra problemelor religioase, de educație, etc. și îi cerea un răspuns clar. El a scris în aprilie 1851 o scrisoare lungă, în care după ce a istorisit întoarcerea lui la Dumnezeu și chemarea lui, a răspuns la întrebările care i se puneau.

În acest timp, Hudson găsește un loc de asistent la unul dintre cei mai buni chirurghi din Hull, la doctorul Hardey, ruda prin alianță cu familia lui. Cu câteva zile înainte de a părăsi Barnsley, Hudson a vorbit pentru prima oară în public, la Royston.

Doctorul Hardey era credincios și Hudson s-a împrietenit repede cu el. Chiar se rugau împreună. După un timp de sedere în casa doctorului, Hudson s-a

mutat la matusa lui care nu avea copii si era bucuroasa sa ia in gazda pe nepotul ei.

Insa Hudson nu era inca in armonie cu Dumnezeu cu privire la sentimentele lui cele mai intime. Se gandea prea mult la tanara aceea care ii intrase in suflet cu un an si jumătate înainte. Acum, la Hull, o vedea mai des, pentru ca scoala ei era aproape. Darin acelasi timp isi dadea din ce in ce mai mult seama ca ea nu este predata in totul Domnului. „*Si trebuie sa merg in China ?*” ii spunea ea, cu un ton care voia sa spuna : „*Ce bine ar fi sa ramanem aici si sa slujesti lui Dumnezeu in tara noastra !*”

In aceeasi perioada, Hudson a avut si unele experiente folositoare. Putin inainte de a parasii Barnsley, a iesit pentru motive de constiinta, din comunitatea religioasa din care facuse parte si in care crescuse. Luptele de constiinta pe care le-a avut, l-au facut sa studieze istoria Bisericii si aceasta i-a aratat limitele randuielilor omenesti, chiar si ale celor mai bune.

Tot acum, Hudson mergea la adunarile celor care erau cunoscuti ca „fratii din Plymouth”, nume dat dupa localitatea in care era o adunare mai mare. Acesti credinciosi aprofundau Scriptura, se adunau in fiecare duminica pentru frangerea painii si intelegeau ca strangerile laolalta trebuie sa respecte unitatea trupului lui Hristos, in care toti sunt frati, iar Duhul Sfânt este Cel care ingrijeste sa fie in adunare daruri asa cum voieste El. Predicile lor, care constau in explicari mai adanci ale Cuvantului lui Dumnezeu, raspundeau si nevoilor lui. Acesti frati puteau sa-i dea un exemplu de credinta atat pentru lucrurile duhovnicesti, cat si pentru cele pamantesti. De la ei a aflat si despre George Muller din Bristol, a carui lucrare tocmai lua o dezvoltare neasteptata. Muller intretinea o suta de orfani si cerea Domnului banii necesari pentru a intretine o mie. Aceasta lucrare facuta printr-un om fara resurse personale, datorita numai credintei, era o marturie pentru ceea ce putea face rugaciunea. Aceasta a facut o mare impresie asupra lui Hudson si l-a incurajat. Cam in acest timp, un prieten i-a atras atentia asupra unor versete din Scriptura in legatura cu venirea din nou a Domnului Hristos. In felul acesta, Hudson a inteles ca Domnul Hristos va veni sa rapeasca pe ai Sai de pe pamant inainte de năcazul cel mare. „Am invatat de asemenea

ca timpul cand El va veni pentru ai Sai nu a fost descoperit si ca privilegiul nostru este ca zi de zi, ceas de ceas sa traim ca oameni care Il asteapta pe Domnul.

Un misionar german, Lobscheid, a venit din China pe la Londra. Hudson a cerut un concediu doctorului Hardey si impreuna cu sora lui, Amelia, a plecat la Londra sa stea de vorba cu acest misionar. Acum a facut cunostinta si cu Pearse, cu care intretinea corespondenta. Lobscheid i-a dat numeroase invataturi despre campul de misiune, dar n-a avut o impresie prea buna despre Hudson si i-a zis : „*Dumneata nu vei face treaba in China.*” I-a spus asa pentru ca Hudson avea ochii albastri si era blond. „*Cand te vor vedea cu parul asa cum esti, se vor departa de dumneata si nu te vor asculta.*” „***Si totusi Dumnzeu m-a chemat si El stie culoarea parului si a ochilor mei,***” i-a raspuns Hudson.

Dupa vizita la Londra, Hudson s-a intors la Hull, unde a locuit intr-o casa mobilata dintr-un cartier marginas si isi facea singur bucataria. Cu economiile realizate putea sa puna deoparte, asa cum se hotarase, zece la suta din veniturile pe care le avea. In camera lui singuratica putea sa puna mai mult timp deoparte pentru rugaciune si citirea Bibliei. Pana acum vazuse mizeria cand vizita pe cei saraci, dar acum impartasea viata saracilor. Cauta sa se obisnuiasca sa suporte lipsurile si sa aiba cu ce ajuta pe cei saraci carora le vestea Evanghelia. Pentru aceasta renunta la lux (cum zicea el), adica la unt, lapte si manca cele mai simple mancaruri. Gandindu-se ca trebuie sa plece in China, departe de orice ajutor omenesc, neavand sa se bizuie decat pe Dumnezeu ca sa-l ocroteasca, sa-l intretina, sa-l ajute in toate privintele, Hudson simtea ca pentru aceastai trebuie mai multa putere duhovniceasca. Se intreba : Ce s-ar intampla daca credinta mea va fi prea slaba ? Cand va pleca in China nu va trebui sa ceara nimic nimanui, numai lui Dumnzeu va trebui sa-i spuna totul. A invata, inainte de a parasi Anglia, sa atinga inimile oamenilor numai prin rugaciune, acesta era acum scopul lui Hudson Taylor. Stia ca credinta este un dar al lui Dumnezeu, dar ca sa creasca trebuie sa fie pusa la incercare. Deci, binecuvantata fie incercarea---zicea el---binevenit fie tot ce poate mari sau intari acest pretios dar.

Este cunoscuta experienta personala a lui Hudson Taylor in legatura cu ascultarea rugaciunii. Mii de crestini din lumea intreaga au fost inviorati prin ea. Iata o intamplare cum o istoriseste el insusi : „Doctorul Hardey, fiind foarte ocupat, voia ca eu sa-i amintesc cand trebuie sa-mi plateasca. Eu m-am hotarat sa nu-i amintesc direct, ci sa rog pe Dumnezeu sa-i aduca aminte si sa ma incurajeze astfel, raspunzand rugaciunii mele. Odata, cand trebuia sa-mi plateasca pentru un trimestru, m-am rugat mai mult ca de obicei. Ziua a venit, insa doctorul Hardey nu si-a amintit de salariul meu. Am continuat sa ma rog. El totusi, nu si-a adus aminte, incat sambata seara, facandu-mi socotelile, am vazut ca nu-mi mai ramanea decat o singura moneda, o jumatate de coroana...

Duminica, dupa ce am fost la adunare, dupa-amiaza si seara le-am intrebuintat pentru evanghelizare in diferite cartiere unde aveam obiceiul sa fac vizite...Mi se parea ca in acele clipe cerul incepea pe pamant...

Catre orele zece seara, un sarman om m-a rugat sa merg sa vorbesc cu sotia lui, care, spunea el, era pe moarte. Am acceptat indata si pe drum, dandu-mi seama dupa accentul lui ca este irlandez, l-am intrebat de ce nu s-a dus dupe preot. Mi-a raspuns ca s-a dus, dar preotul a refuzat sa vina daca nu-i plateste 18 peni. Ori el nu-i avea, si familia lui era in incurcatura. Mi-am adus indata aminte ca eu nu aveam decat o jumatate de coroana intr-o singura moneda ; supa de secara, pe care o mancam de obicei seara, ma astepta acasa, aveam cu ce sa-mi pregatesc hrana pentru a doua zi dimineata, dar n-as mai fi avut nimic pentru pranz...

Din aceasta cauza bucuria care ma coplesea s-a oprit deodata...Ah, ma gandeam eu, daca as fi avut macar doi silingi si sase peni in locul acestei jumatati de coroana, cu ce placere as fi dat un siling acestor oameni sarmani...Conducatorul meu m-a dus intr-o curte in care l-am urmat cu o oarecare nervozitate. Mai fusesem pe acolo si la ultima mea vizita ma primisera foarte rau : mi-au rupt tractatele si m-au amenintat sa nu mai vin...Omul acesta m-a condus pe niste scari stramte pana la o camera mizerabila si atunci, ce

spectacol s-a prezentat inaintea mea ! Patru sau cinci copii erau in picioare si pe obrazii lor supti se vedea bine ca mureau de foame cu incetul. Pe niste paie, sarmana lor mama muribunda avea alaturi de ea un copilas de o zi si jumătate, care gema mai mult decat striga, caci si el parea tot asa de gata de plecare...

Ah, ma gandeam eu, cel putin daca as fi avut doi silingi si sase peni, cu ce placere as fi dat un siling acestor oameni sarmani ! Si mereu o nenorocita de necredinta ma impiedica sa cedez indemnului de a veni in ajutoril lor...

Voiam sa le spun cum, cu toata nenorocirea de acum, este un Tata bun si iubitor in cer. Dar ceva in mine striga: Fatarnic ce esti! Tu spui acestor oameni necredinciosi ca este in cer un Tata bun si iubitor, dar tu nu esti gata sa te increzi in El daca n-ai mai avea acea jumătate de coroana.

Mi se parea ca singurul lucru pe care-l aveam de facut este sa ingenunchez si sa ma rog..., *M-ati chemat sa ma rog cu sotia dumneavoastra*, am spus omului acelaia, *„sa ne rugam impreuna...Tata ceresc...”* si cugetul mi-a si spus : *Indraznesti tu sa ingenunchezi si sa-L numesti Tata, cu aceasta jumătate de coroana in buzunar ?...* Am avut atunci un moment de lupta cum n-am mai incercat niciodata altul la fel, nici inainte, nici dupa aceea. Nu stiu cum s-a terminat rugaciunea. M-am ridicat cu o mare tristete in suflet, Sarmanul parinte s-a intors spre mine si mi-a spus: *„Vedeti in ce stare nenorocita ne aflam. Daca aveti sa ne ajutati, faceti aceasta din dragoste pentru Dumnezeu.”* In acea clipa au scanteiat in inima mea aceste cuvinte *„, Celui ce-ti cere, da-i !”* Si cuvantul Imparatului are putere. Am bagat mana in buzunar, am scos jumătatea de coroana si i-am dat-o omului, spunandu-i ca aceasta putea sa para foarte slab ajutor, dar era tot ce aveam; ca Dumnezeu este intr-adevar un Tata... Bucuria a revenit in inima mea ca un val. Acum puteam sa vorbesc si sa simt ceea ce spuneam ; piedica in calea harului plecase, si cred ca pentru totdeauna.

Nu numai viata sarmanei femei a fost salvata, dar chiar si viata mea.Ea ar fi putut fi pierduta, daca in acea clipa harul n-ar fi biruit si n-as fi ascultat de indemnul Duhului lui Dumnezeu.

Imi aduc aminte de intoarcerea mea acasa in seara aceea. Strazile goale rasunau de un imn de lauda pe care nu-l mai puteam opri. Mi-am mancat supa de seara inainte de a ma culca si n-as fi schimbat-o cu ospatul unui print. Ingenuncheat la picioarele patului meu, am spus Domnului propriile Lui cuvinte :,, *Cel ce da saracului imprumuta pe Dumnezeu*” si L-am rugat sa faca El ca acest imprumut sa nu fie prea lung, pentru ca n-as mai fi avut nimic pentru pranzul de a doua zi.

A doua zi imi ramanea pentru masa farfuria cu supa. Nici n-o terminasem cand am auzit factorul batand la poarta. De obicei nu primeam scrisori luna, asa ca am fost surprins cand gazda mea a intrat cu o scrisoare. N-am putut sa recunosc scrisul, care era cotnrafacut sau necunoscut. Intr-o foaie de hartie alba era invelita o pereche de manusi de piele de ied, din care a scapat cand le-am desfacut, o jumatate de moneda de aur de 10 silingi.

Slava Domnului! Am strigat eu. 400 % in 12 ore, frumoasa dobanda!. Negustorii din Hull ar fi fericiti daca ar putea sa isi plaseze banii cu o asemenea dobanda. Si m-am harat sa increditez aceste banci care nu putea sa dea faliment, economiile sau castigurile mele, dupa caz. Aceasta a fost o hotarare de care nu mi-a parut rau. Nu pot sa spun de cate ori mi-am adus aminte de aceasta intamplare si de cat ajutor mi-a fost aceasta amintire in cele mai grele imprejurari din viata mea.

Zece silingi nu au durat insa prea mult si pentru ca doctorul Hardey, ocupat, nu si-a mai adus aminte ca trebuie sa ma plateasca, m-am vazut iar pus la incercare dupa o saptamana.

Sambata seara, catre orele 5 cand doctorul Hardey terminase cu treburile, si-a luat locul in fotoliu ca sa vorbeasca cu mine si despre lucrurile lui Dumnezeu. Era un adevarat crestin si am avut impreuna multe ceasuri de partasie spirituala. Deodata doctorul mi-a spus: „*Taylor, nu e asa ca trimestrul tau s-a dus?*”

Se poate inchipui emotia mea... a trebuit sa astept un moment inainte de a raspunde. Cu ochii fixati pe instrumente si cu spatele intors, i-am raspuns cat se poate de frumos, ca s-a dus demult. Ce recunostinta am simtit atunci! Desigur ca

Dumnezeu ascultase rugaciunea mea si in momentul in care eram in cea mai mare nevoie, a facut ca domnul Hardey sa-si aduca aminte de salariul meu, fara ca eu sa ii fi vorbit. El a raspuns: *„Sunt suparat ca nu mi-ai adus aminte. Tu stii cat de ocupat sunt. Si imi pare rau ca nu m-am gandit mai devreme, caci chiar in dupa amiaza aceasta am trimis la banca toti banii pe care ii aveam. Astfel ti-as fi platit chiar acum.”*

Imi este cu neputinta sa descriu emotia pe care mi-au facut-o atunci aceste cuvinte neasteptate. Nu stiam ce sa mai fac ... Indata ce doctorul s-a dus in camera lui, m-am retras in coltisorul meu si mi-am varsat inima inaintea Domnului pana ce mi-am regasit calmul, si, mai mult decat calmul, recunoscinta si bucuria. Simteam ca Dumnezeu avea caile Sale si nu voi avea nimic de pierdut.

Mi-am petrecut seara, ca de obicei sambata, citind Cuvantul Lui Dumnezeu si pregatind subiectul asupra caruia gandeam sa vorbesc in diferitele mele vizite de a doua zi. Cate orele 10 mi-am luat pardesiul si ma pregateam sa plec spre casa, destul de multumit sa stiu ca la aceasta ora voi deschide poarta singur, cu cheia de siguranta, pentur ca gazda mea se culca mai devreme. Desigur nu mai era nadejde de bani pentru aceasta noapte. Dar poate ca Dumnezeu va interveni luni si voi putea da gazdei mele, chiar de la inceputul saptamanii, banii pe care i-as fi dat mai din timp, daca aceasta ar fi fost cu putinta.

Chiar in clipa in care mergeam sa sting lampa, am auzit pasii doctorului Hardey in gradina. Radea singur din toata inima. Intrand, a cerut caietul cu socoteli, si mi-a spus ca, lucru serios, unul din clientii lui bogati venise chiar atunci sa-si achite nota. Eu nu ma gandeam ca aceasta ar putea avea legatura cu cazul meu, altfel m-as fi simtit putin incurcat.

Suma de bani a fost scrisa in caiet si doctorul Hardey abia s-a retras, cand deodata s-a intors si spre surpriza si recunoscinta mea, mi-a intins cateva din biletele pe care le primise, spunand: *„Taylor vei face bine sa iei acesti bani; vom termina socoteala saptamana viitoare”*.

M-a lasat iar singur fara sa fi descoperit uimirea mea. M-am retras si am laudat pe Domnul cu inima prea fericita ca, acum, dupa toate acestea, puteam sa merg in China.

Pentru mine aceasta n-a fost o intamplare oarecare, si adesea am gasit multa mangaiere si putere amintindu-mi de aceasta experienta, in clipele de mari greutati.”

Toate aceste lucruri l-au facut pe Hudson sa inteleaga ca banii nu sunt lucrul cel mai important in sluba lui Dumnezeu.

El scrie Ameliei: *„In 6 sau 8 luni as putea sa vorbesc ceva chinezeste. Si daca voi putea invatat adevarul Evangheliei pe un singur sarman pacatos si Duhul Sfânt ar face sa patrunda Cuvantul in sufletul lui, ca sa fie mantuit, atunci toata vesnicia va fi fericit si va luada pe Domnul. Atunci ce ar fi suferintele de 4 sau 5 luni de calatorie.?”*

Se gandea ca daca nu putea sa plece ca si asistent de doctor de bord, sa se imbarce ca marinar, dar un capitan i-a spus ca el, cu nici un chip nu ar putea sa reziste muncii care i se cere. Si Dumnezeu n-a ingaduit sa faca acest sacrificiu. Era prea tanar si ii trebuia o mai lunga pregatire, mai multa experienta in lucrurile lui Dumnezeu. Parintii si prietenii lui, caror le cerea sfat si a caror hotarare o socotea ca fiind o indicatie a voinii lui Dumnezeu, au fost cu totii de acord ca ceasul plecarii n-a sosit inca.

Alte lucruri mai avea de invatat. Scrie Ameliei: *”Iti recomand sa nu incepi sa citesti niciodata din Biblie, nici chiar din alta carte, si nici sa scrii vreo scrisoare, fara sa-ti fi indreptat inima mai intai spre Domnul, pentru ca El sa te conduca, sa te lumineze si sa te invete.”*

Doctorul Hardey i-a propus sa isi completeze studiile medicale, angajandu-se la el pentru mai multi ani. Taylor, desi foarte doritor sa devina medic a refuzat, pentru ca nu se putea angaja mai mult timp, nestiind cand si cum ii va deschide Domnul drumul spre China. Dupa mai mult timp de rugaciune a ajuns la incredintarea ca nu trebuie sa mai stea mult timp la Hull. Invatase de la Doctorul Hardey tot ce trebuia sa invete si a sta aici mai mult timp insemna o pierdere de timp.

În acele zile credința lui a trecut printr-o încercare neașteptată. Tatăl lui nu era mulțumit cu situația financiară a familiei, și se gândea să se stabilească în Canada sau Statele Unite. Hudson a primit de la mama lui o scrisoare în care –l întreba dacă era dispus să vină să-l înlocuiască pe tatălui sau doi ani. El nu a luat deloc în seamă dorința părinților lui. Ar fi venit cu bucurie să îl înlocuiască doi ani chiar și zece, dacă ar fi fost vorba că în felul acesta, să poată pleca să lucreze în China.

Dar puțin timp după aceea Hudson s-a gândit că este egoist rămânând numai la punctului lui de vedere, și cu căință sinceră îi scrie tatălui său: *”Conștiința mi-a reproșat de mai multe ori pentru răspunsul care ți l-am dat, când m-ai întrebat dacă aș fi dispus să vin acasă doi ani, și nu pot să mă liniștesc atâta timp cât nu te voi ruga să mă ierți. Ți-am vorbit de sacrificiile pe care ar trebui să le fac dacă aș veni acasă. Dar nu am spus nimic de sacrificiile pe care tu le-ai făcut pentru mine, de ceasurile de nesomn, de cheltuieli, de osteneți, de educația de care mă bucur acum. Iată, am fost un fiu nerecunoscător. Sunt adânc măhnit. Vrei să mă ierți? Dacă vrei să vin acasă pentru acești doi ani voi face acest lucru cu plăcere, căci aceasta mi-ar da prilejul să îți arăt sinceritatea căinței mele. După aceea dacă Domnul voiește, voi nădăjdui să mă angajez în slujba lui în China.”*

Încă o dată, sacrificiul pe care era gata să îl facă nu i-a mai fost cerut. Tatăl lui a părăsit gândul de a pleca în Canada și și-a continuat lucrul în Barnsley.

Hudson Taylor s-a gândit atunci la promisiunea pe care i-o făcuseră Pearse și Societatea de Evanghelizare a Chinei, care îi oferise să se însărcineze cu cheltuielile lui de studii în medicină la Londra. A cerut voie doctorului Hardey să plece de la el și i-a adus în loc pe John Hudson, varul lui, care acum era credincios. Fără bani, s-a hotărât să plece la Londra. Nu-și mai puneă acum problema sărăciei, nici a greutăților. Se simțea bogat, îmbogățit cu toată făgăduințele lui Dumnezeu. De altfel prietenii lui din Hull, i-au dat câteva scrisori de recomandare, iar unchiul din Londra s-a oferit să îl găzduiască pentru câțiva timp.

..va urma..

Studii La Londra

-cap 4-

In septembrie 1852, Hudson Taylor soseste la Londra."Tatal meu s-a oferit sa suporte toate cheltuielile sederii mele la Londra. Dar eu stiam ca , in urma unor pierderi de curand, aceasta ar fi fost pentru el un sacrificiu foarte mare...Fara sa stie de propunerea tatalui meu, Societatea de evanghelizare a Chinei a avut bunatatea sa imi ofere sa se insarcineze cu cheltuielile mele cat timp voi sta la Londra...Rasupunzand tatalui meu si secretarului comitetului Societatii, le-am spus ca voi pune deoparte cateva zile ca sa ma rog, inainte de a lua o hotarare.I-am spus tatalui meu despre oferta societatii si am spus secretarului despre ajutorul pe care mi-l prpopunea tatal meu...

Rugandu-ma si asteptand indrumarea lui Dumnezeu, m-am gandit ca as putea fara nici o greutate sa nu primesc nici una din cele doua oferte. Secretarul societatii nu stia ca eu ma incredintasem in intregime ajutorului lui Dumnezeu, iar tatal meu a tras concluzia ca as fi primit propunerea comitetului.Refuzam ajutorul dintr-o parte si alta si aveam simtamantul ca ma gaseam pur si simplu numai in mainile lui Dumnezeu, fara nici o grija.Imi spuneam ca Dumnezeu, daca vrea sa

ma incurajeze sa merg in China, va binecuvanta eforturile pe care le fac, ca sa depind numai de El cat timp eram in tara mea.”

Hudson si-a gasit o locuinta la un unchi al sau si statea impreuna cu varul sau, Tom Hudson, intr-o mansarda. Unchiul si varul erau de acord cu gandul lui de a veni la Londra ca sa-si continue studiile medicale si erau gata sa –l ajute. Dar nu intelegeau nimic din atitudinea lui. Felul in care refuza sa se angajeze la studii regulate din cauza unei chemari misionare pentru China, ii surprindea foarte mult mai ales ca si societatea pe care se baza el, nu pareau deloc ca se intereseaza de el.

In acest timp scrie mamei sale: *”Este atat de bine sa depinzi de Dumnezeu pentru toate. Sa nu ne gandim niciodata la rezultate. Sa le lasam in mana Lui. Sa nu itnrebam nicioadata daca, intocmai ca Avraam altadata, trebuie sa plecăm fara sa stim unde mergem. El stie. Cel care m-a hranit, m-a ocrotit si m-a condus pana aici, va continua sa pastreze sufletul in pace. Ce placut este sa te poti increde in El pentru orice.”*

Hudson nu si-a dat seama ca tovarasul lui de camera, observand experientele lui intime, a fost adus putin cate putin la concluzii foarte serioase. Inainte de sfarsitul anului, a avut bucuria sa vada pe varul sau intors la Dumnezeu.

In octombrie 1852 a intrat in sfarsit in spital. Pana la spital insa, trebuia sa mearga mult pe jos. Dupa putin timp s-a intamplat sa se intepe la deget, cosand niste foi de hartie, ca sa isi faca un caiet de notite. A doua zi de dimineata a mers la o disectie, ca de obicei. In cursul aceleiasi zile l-a cuprins o febra cu dureri puternice in bratul drept. Seful de lucrari la care a mers sa-l consulte, l-a facut sa-si aduca aminte de intepatura la care nu se mai gandea si l-a sfatuit sa ia o trasura ca sa ajunga cat mai repede acasa, „caci dimineata esti de acum un om mort!”.

„Primul meu gand”, scrie mai tarziu Hudson, *„a fost o parere de rau ca nu as mai putea merge in China. Dar foarte repede mi-a venit aceasta idee: Afara doar de cazul ca m-am inselat cu totul, eu am o misiune de indeplinit in China...deci nu voi muri. Eram fericit totusi ca pot avea aceasta ocazie ca sa*

vorbesc acestui prieten care era un necredincios pe fata, despre bucuria pe care mi-o dadea perspectiva de a fi in curand cu Stapanul meu. In acelasi timp i-am spus ca nu cred ca am sa mor acum, pentru ca am o lucrare de facut in China:”Foarte frumos gand” mi-a raspuns el, „dar ia acum o trasura si du-te acasa cat mai repede.N-ai de pierdut nici un minut, caci in curand nu vei fi mai in stare sa te ocupi cu nimic...”

Ideea de a ma duce acasa cu o trasura m-a facut sa surad, pentru ca punga mea nu-mi permitea aceasta cheltuiala. Am incercat sa ma duc pe jos...Ajungand , am cerut apa calda unei femei, pe care am indemnat-o staruitor sa primeasca viata vesnica ca dar al lui Dumnezeu, in Isus Cristos. Mi-am spalat mana si m-am taiat la deget cu briceagul ca sa fac sa curga ceva din sangele otravit...Am lesinat, dar in curand mi-am revenit..eram in patul meu”.

Unchiul lui s-a ocupat de el cu bunatate si a chemat pe propriul sau doctor.

„Peste cateva saptamani am fost destul de bine ca sa pot parasi camera. Am auzit atunci ca alti doi studenti din alt spital, care avusese in acelasi timp cu mine o otravire a sangelui in urma unei disectii, au murit amandoi.”

Doctorul l-a sfatuit pe Hudson ca sa plece la tara ca sa se intareasca in aer curat. Dar el nu avea bani pentru calatorie si, dupa ce i-a spus lui Dumnezeu nevoia, a ajuns la convingerea ca trebuie sa se duca la Cheapside, la o departare de 3 km, unde aveau sa ia niste bani de la cineva.

„A doua zi de dimineata m-am dus la clinica doctorului care ma ingrijise. Doctorul n-a vrut sa primeasca nimic, pentru ca eram student la medicina. In felul acesta mi-au ramas destui de bani ca sa ma pot duce acasa.

In ziua urmatoare ma gaseam in casa parinteaasca. Mama a aflat felul existentei mele de la Londra si nu m-a mai lasat sa traiesc cu atata economie ca inainte.”

In ianuarie 1853, Hudson a revenit la Londra. Locuia acum la noul sau maestru, doctorul Brown. Dimineata era la spital la doctorul Brown, unde lucra pana la 9 seara, iar dupa aceea urmau studiile lui personale.

.....va urma...

Plecarea spre China

- Cap. 5 -

Altadata, credea ca toate greutatele pentru plecarea in China vor fi date la o parte in ziua cand va fi trimis de o societate. Acum incepea sa creada dimpotriva. Aici, la Londra, intelegea mai bine ce inseamna o societate cu statute si regulamente. In timp ce ar fi primit cateva avantaje, se temea pe de alta parte de a nu i se restrange libertatea de activitate. Se simtea mai mult chemat la evanghelizarea interiorului Chinei, decat la un post fix de doctor. Cunostintele lui medicale trebuiau doar sa-l ajute sa patrunda in regiunile in care pana atunci nu puteau fi evanghelizate. Dar societatea care-i platea studiile, va primi ea felul lui de a gandi ?

Dupa ce s-a gandit mai mult timp si s-a rugat, a scris lui Bird, agentul comitetului societatii, ca, socoteste el ,regulamentele societatii nu sunt cele mai potrivite si ca a se supune lor ar inseamna sa renunte la a se lasa condus in intregime numai de Dumnezeu.

Se petreceau atunci evenimente importante in China, revolte. Emotionati de aceste stiri, crestinii englezi se interesau de evanghelizarea Chinei.

Societatea Biblica Britanica a tiparit in 1853 un million de Noi Testamente in limba chineza. S-au strans in acest timp si foarte multi bani pentru China.

Toate acestea l-au facut pe Bird sa-i trimita lui Hudson Taylor la 4 iunie 1853 o scrisoare care a fost hoataratoare in viata lui : „ *Pentru ca sunteti hotarat sa mergeti in China, fara sa va mai luati diploma de chirurg, vreau sa va rog cu caldura sa nu va pierdeti timpul pregatindu-va pentru plecare. In momentul de fata avem nevoie de oameni predati lui Dumnezeu si cred ca inima dumneavoastra este dreapta inaintea lui Dumnezeu, intentiile va sunt curate si nu aveti de ce sa ezitati sa va oferiti. Timpul pe care l-ati petrece invatand oftalmologia, n-ar fi el petrecut mai cu folos in China ?*”

De trei ani si jumatate Hudson se gandea mereu la China si cu toate acestea era aproape zdrobit la gandul ca va pleca acum, chiar cu prima corabie. Si apoi erau celelalte chestiuni mai dificile, rezervele lui, gandul de a fi in serviciul unei societati. Bird l-a incurajat cu multa simpatie.

Era oare posibil ca toate piedicile care-i stateau in cale pana acum sa fi disparut ? Nu numai ca societatea consimtea sa-l trimita, dar chiar dorea sa-l trimita. Atunci desigur ca ceasul lui Dumnezeu trebuie sa fi venit si el nu putea sa se impotriveasca.

Hudson Taylor urma sa se imbarce ca singur pasager pe o corabie mica, Dumfries. Venise vremea despartirii. Dupa o vizita la Barnsley, unde si-a luat ramas bun de la rude si dupa vizitarea adunarilor din Tottenham si Londra, tanarul misionar s-a dus la Liverpool, de unde urma sa ia corabia si unde mama lui il astepta. Venise si tatal lui, iar G. Pearse tocmai sosise ca sa reprezinte societatea. Dar o schimbare a datei plecarii i-a facut pe amandoi sa se reintoarca si Hudson a ramas numai cu mama lui pana in clipa plecarii.

Este miscatoare istorisirea pe care ne-a lasat-o mama lui Hudson Taylor in legatura cu despartirea lor.

„Vazandu-ma plangand, el mi-a zis: „ *Nu te mahni, draga mama! Eu sunt atat de fericit! Cred ca deosebirea care este intre noi in acest moment se datoreste faptului ca tu iti opresti gandurile la plecarea mea, in timp ce eu gandesc mai ales la reintalnirea noastra pentru vesnicie.*”

În seara dinaintea plecării, înainte să se retrage pentru culcare, a citit din Ioan 14 : „**Sa nu vi se tulbure inima**” și s-a rugat. Scaunul de domnie al harului era pentru el un loc la care putea repede să se îndrepte. În timp ce multimea pentru toate harurile primite și cerea noi binecuvântări pentru el însuși, pentru cei pe care îi parasea, pentru Biserică și pentru lume, eu am simțit că mijlocirea pentru alții era însăși viața lui...

În aceste momente, în timp ce Hudson se ruga sau cânta, un străin nu și-ar fi putut da seama că această voce sigură, această atitudine liniștită, aceste expresii vesele erau ale unui tânăr, care, în câteva minute, avea să parasească părinții, rudele, prietenii, casa și patria. N-a avut decât un ușor moment de tulburare, când a incredintat Tatălui ceresc pe cei care îi iubea – o luptă de o clipă, după care totul a fost liniștit.

A doua zi l-am petrecut până la corabie. Dar se ridicau ancorele și sosea clipa încercării pentru mine. Am sărit din corabie aproape fără să știu ce faceam și m-am așezat pe un lemn care se găsea acolo. Un fior m-a cuprins și tremuram din cap până în picioare. Dar îndată am simțit brațele lui în jurul gâtului meu și m-a strâns încă o dată cu dragoste la pieptul lui. Văzând durerea mea, sarise de pe bord să-mi spună câteva cuvinte de mângâiere : „ *Draga mama, nu plange. Ne despartim numai pentru un timp ; pe urma vom fi iar împreună. Gandeste-te la scopul slăvit pentru care te parasesc : nu pentru bogății sau onoruri, ci ca să încerc să aduc pe niște sărmani chinezi la cunoașterea Domnului Isus...*”

Pentru că vasul se depărta, a trebuit să se întoarcă și l-am pierdut din vedere pentru o clipă. A intrat în cabina lui și, după ce a scris în grabă cu creionul pe pagina albă a unei Biblii de buzunar : „ **Dragostea lui Isus Hristos întrece orice cunoștință-J.H.T.**”, a revenit și mi-a aruncat cartea pe chei.

Dar corabia s-a apropiat din nou... Încă odată scumpul nostru copil a întins mâna și eu i-am apucat-o. L-am spus din nou : „ *Domnul să te binecuvinteze !*” și apoi apele adânci ale mării ne-au despartit. În timp ce ne fluturam batistele, urmînd cu ochii corabia care se depărta, el s-a așezat la prora,

apoi s-a suit pe incarcatura, fluturandu-si palaria,semanand mai mult ca un erou victorios decat cu un tanar care intra in lupta.”

Propriile amintiri ale lui Hudson Taylor scrise mult timp dupa aceea, arata cat de sensibil a fost si el la aceasta despartire : „ *Mama mea iubita m-a insotit la Liverpool. Nu voi uita niciodata ziua aceea, nici vizita ei in cabina in care trebuia sa petrec 6 luni. Cu o mana de mama a aranjat micul pat. S-a asezat alaturi de mine si am cantat impreuna inainte de a ne desparti ; apoi am ingenuncheat si ea s-a rugat-ultima rugaciune pe care am auzit-o rostita de mama mea inaintea plecarii mele in China. Am fost instiintat ca trebuie sa ne despartim si a trebuit sa ne luam ramas bun, fara sa nadajduim sa ne mai vedem vreodata pe pamant.*

Din dragoste pentru mine, ea isi stapanea emotia cat putea. Ne-am despartit si ea a coborat pe tarm, dandu-mi binecuvantarea ei. Eu am ramas singur pe punte si ea a urmarit corabia atata timp cat a mers de-alungul cheiului. Dar cand corabia a iesit in larg si despartirea incepea intr-adevar...nu vii uita niciodata strigatul de spaima care a izbucnit in inima mamei mele. El m-a strapuns ca o sabie. Niciodata n-am inteles asa de bine ca atunci ce inseamna : „ Dumnezeu atat de mult a iubit lumea...”

Putin timp de la plecarea de la tarm, a izbucnit o furtuna puternica pe mare, apoi vanturi neasteptate au izbit cu furie corabia, incat de multe ori toti cei de pe corabie au vazut moartea in fata. Corabia era mica si drumul lung. Din 19 septembrie 1853 pana la 1 martie anul urmator, a avut de trecut prin tot felul de pericole. In timpul calatoriei, Hudson a descoperit printre cei din echipaj cativa crestini si, cu ingaduinta capitanului, a organizat cu ei adunari regulate. A avut cu ei 60 de adunari, in care se rugau si meditau.

Insule dupa insule, care mai de care mai necunoscute, unele foarte populate, dar fara lumina, fara Isus, fara nadejde de binecuvantare ! Inima mea este miscata din mila pentru ei. Se poate oare ca atatia crestini, barbati si femei, sa ramana linistiti in casele lor confortabile si sa lase aceste suflete de piatra? Se poate ca credinta sa nu aiba mai multa putere ca sa-i aduca la jertfire din dragoste pentru Cel care Si-a dat viata pentru mantuirea lumii?”

Cand au ajuns la nordul Noii Guinee, vantul a incetat, lasand corabia prada unui curent care o mana catre niste insule stancoase . Hudson, vazand nelinistea capitanului, l-a rugat sa lase crestinii de pe bord sa se roage impreuna cu el. Rugaciunea le-a fost ascultata, vantul a revenit si si-au putut continua calatoria in bune conditii.

Shanghai și primele experiențe **misionare**

-cap 6-

Hudson Taylor a ajuns la Shanghai la 1 martie 1854. Orașul era atunci ocupat de răsculați. *„Nu pot să descriu sentimentele pe care le-am avut, punînd piciorul pe pămîntul Chinei. Părea că inima mea nu mai are destul loc și trebuie să izbucnească, în timp ce lacrimi de recunoștință curgeau din ochii mei.”*

Apoi l-a cuprins un viu sentiment de singurătate. Nici un prieten în acest oraș, nici o mîină întinsă, nimeni care să-i cunoască numele. Un credincios despre care auzise, tocmai murise cu două luni înainte și un misionar pentru care avea o scrisoare de recomandare plecase în America nu de mult timp. Cu scrisorile care îi mai rămîneau, Hudson s-a dus la misiunea Londrei, unde n-a mai găsit pe Medhurst, care, în urma unor răscoale, se retrăsese la consulatul britanic. Dar a fost primit de doctorul Lockhart, care l-a găzduit timp de șase luni. Seara a fost invitat la Edkins, o familie de tineri misionari de curînd sosiți în China.

A doua zi dimineața, prima vizită a fost la consulat, apoi s-a ocupat de mutarea bagajelor din corabie la doctorul Lockhart. La spital, la adunarea zilnică care se ținea, a auzit pentru prima oară vestindu-se Evanghelia într-o limbă care în curînd avea să-i fie foarte familiară.

Înainte de sfîrșitul săptămîinii, a făcut cunoștință și cu un alt aspect al vieții din Shanghai. Jurnalul lui vorbește de lovituri de tun noaptea. La mai puțin de un kilometru, zidul orașului era plin de sentinele. *„Frigul este așa de mare”, scrie părinților săi, „încît abia știu ce fac și ce spun. Apoi am simțit din plin ce înseamnă să fii departe de casă, în plin cîmp de bătaie și să nu pot nici să înțeleg, nici să mă pot face înțeles. Imposibilitatea în care sînt de a le arăta pe Isus, mă mîhneste adînc. Dar Isus este aici și, deși necunoscut de cei mai mulți și neglijat de cei care ar putea să-L cunoască, El este cu mine și prezența Lui este scumpă alor Săi.”*

Cu toată bunătatea doctorului Lockhart și a altor misionari, Hudson se simțea străin. Nu avea aceeași cultură, aparținea unei alte biserici și unei lucrări mai puțin însemnate. El nu corespundea ideii pe care și-o făceau oamenii din jur despre un misionar. Primise o bună educație, dar fără să treacă prin universitate sau colegiu. Nu avea diploma de doctor și refuza titlul de reverend. El avea obiceiul de a predica și de a îngriji de suflete, dar nu era consfințit de oameni pentru aceasta.

Tot ceea ce dorea Hudson, era să meargă în interiorul Chinei și să trăiască în mijlocul poporului. Voia să continue viața simplă de lepădare de sine, pe care a dus-o în Anglia. Pentru aceasta căuta să învețe cît mai bine limba chineză.

Se simțea singuratic și pentru că nu avea decît colegi mai în vîrstă și foarte ocupați cu lucrarea lor. Doar de Burdon, un misionar, se simțea mai apropiat. Scrisorile lui de atunci arată că începea să simtă monotonia vieții unui tînăr misionar ocupat cu studiul. Nu avea nici un lucru interesant de istorisit.

„Înainte de mesele de dimineață citesc cărți de medicină. După aceea învăț chineza cam șapte ore. După amiază, exerciții de greacă și latină, o oră pentru fiecare limbă. Iar după ce ochii mi-au obosit cu toate acestea, mă simt bucuros că am Biblia aceea cu caractere mari, pe care mi-a dat-o tanti Hardey. Cele mai plăcute

ocupații ale zilei sînt acelea care mă îndreaptă spre Isus — rugăciunea, citirea ori meditația la scumpul Lui Cuvînt."

În acel timp, Hudson a auzit că Societatea de Evanghelizare a Chinei va trimite la Shanghai un medic scoțian, Parker, căsătorit și cu trei copii. Nu știa ce măsuri să ia pentru primirea doctorului și a familiei lui în acest oraș în stare de asediu. Găsind o casă de închiriat pentru colegul pe care-l aștepta, Hudson s-a mutat acolo. A găsit un alt profesor de chineză, un creștin și împreună cu el a început să lucreze pentru Dumnezeu, cît îi permiteau cunoștințele limbii. Duminica ieșeau împreună ca să împartă tractate și să predice pe străzi în mijlocul acestor munci, Hudson a început să guste unele din bucuriile vieții de misionar.

Rugăciunea modelează viața, nu împrejurările. Nimic nu este mai mult de observat în viața de rugăciune a lui Hudson Taylor, ca dorința de a fi folositor și de a se asemăna cu Domnul Isus. Nu cerea onoruri sau succes, ci doar să fie folositor, mult folositor. **„Un surîs al Celui pe care-L iubim ne va despăgubi de toate întristările noastre"**, scria surorii lui.

Hudson avea să fie primul misionar în interiorul Chinei și să servească de model la sute de alți misionari. El trebuia să cunoască toate greutățile și toate încercările unui misionar înainte de a ajuta pe alții și trebuia să descopere în necazurile lui, dragostea Domnului Isus.

Comitetul nu-i trimitea decît o mie de franci pe trimestru, care de-abia îi ajungeau pentru hrană. Dar toamna era rece și hainele lui așa de uzate încît îi era rușine cînd se întâlnea cu alți europeni. În situația aceasta scrie secretarului comitetului: *„Rugați-vă pentru mine, pentru că mă simt obosit peste măsură. Dacă n-aș găsi în fiecare zi Cuvîntul lui Dumnezeu mai scump și nu L-aș simți pe El însuși prezent, nu știu ce aș deveni."* În urma morții soției lui Burdon, o casă care aparținea misiunii Londrei a devenit goală. Atunci, în toamna anului 1854, Hudson a părăsit cu părere de rău casa lui închiriată, copiii și vecinii de care se ocupase și a venit să se stabilească în interiorul misiunii Londrei, într-o casă mică. După două zile de la această mutare, a sosit în China doctorul Parker.

Banii trimiși de comitet erau prea puțini față de nevoile pe care le avea Hudson. Totuși, sărăcia materială pe care a găsit-o Parker, nu l-a descurajat pe

scoțian și chiar din prima duminică după sosirea lui, a mers împreună cu Hudson să evanghelizeze orașul și satele înconjurătoare. Uneori făceau călătorii lungi, împărțeau tractate, dînd unele îngrijiri medicale elementare și lăsînd scrieri creștine indigenilor care știau să citească. Acasă se ocupau mult cu studiul, deși le era greu să dea atît de mult din timpul lor pentru învățarea limbii atunci cînd starea poporului era atît de cumplită. Sute de oameni mureau de frig și de sărăcie și părea că nu este nădejde de îmbunătățire a situației pînă nu se va termina războiul. Edkins vroia să facă o călătorie misionară mai lungă, pînă la Kashingfu și 1-a invitat și pe Hudson. Era prima călătorie în interior. În afară de îmbrăcăminte trebuiau să ia cu ei arme, mîncare, obiecte de bucatărie și peste toate acestea, tractate suficiente. Corabia indigenă închiriată de Edkins a plecat la 16 decembrie 1854. Oraș după oraș, ei au avut minunate ocazii să vestească Evanghelia. În sfîrșit erau în mijlocul poporului, cum dorise Hudson de atîta vreme.

Pe drum au avut ocazia să viziteze pe un sărman schimnic, un „sfînt” zidit într-o celulă strîmtă, în care locuia ca îngropat de mai mulți ani. Prin mica deschizătură care permitea abia să fie văzut cît era de murdar și de galben, ei au putut să-i aducă la cunoștință Vestea cea Bună.

Intr-un oraș au fost urmăriți de mulțime și fugăriți pînă la marginea rîului; au scăpat sărind într-o barcă, care tocmai trecea pe acolo. Mergînd mai departe, Edkins a vestit Evanghelia în curtea unui templu. În timp ce el vorbea despre păcat, dreptate și judecata viitoare, Hudson se ruga.

La Kashingfu, ținta călătoriei lor, au împărțit foarte multe tractate. Au căutat să fie prudenți, să nu se formeze în jurul lor grupuri prea numeroase. Totuși toamenii s-au strîns în jurul lor și Edkins le vorbea despre Domnul Isus. În același timp împărțeau tractate.

După ce s-au întors acasă au fost anunțați că vor mai veni și alți misionari în China și acest fapt i-a făcut să se gîndească la un centru de activitate. Situația orașului Shanghai era deosebit de favorabilă, pentru că de aici se putea porni în interior. Experiența altor misiuni arăta că era nevoie de o casă pentru doctor și o școală, în afară de spital și dispensar. Plecînd din acest centru, ei vor putea

întemeia în interior, peste tot unde va fi posibil, școli și dispensare. Dar trebuiau cel puțin douăzeci și cinci de mii de franci pentru a începe lucrarea.

Prima călătorie misionară l-a învățat pe Hudson metoda pe care o are de urmat și l-a făcut să nu mai poată sta locului. În ianuarie 1855, începe altă călătorie, într-un ținut periculos unde erau bandiți, între râul Hwangpoo și coasta oceanului. Hudson mergea pe jos din sat în sat. Costumul lui european, vorbirea lui și lucrarea pe care o făcea atrăgeau atenția. La Nanhui, vestea că un străin s-a apropiat de oraș a produs tulburare, însă neliniștea mandarinului a fost numai de scurtă durată, pentru că străinul atât de temut era singur, fără arme și vorbea despre Isus.

În timpul celei de-a treia călătorie misionară, Hudson a mers cu alții mai în vârstă către lacul Suzhou. După câteva zile, au zărit de pe o colină orașul Shanghai în flăcări. S-au întors în oraș. Luptele care se dăduseră au avut ca urmare mulți morți și ruine, dar locuința lor n-a suferit nimic.

În martie, Hudson a plecat cu doctorul Parker spre nord, în orașul Jiading. Toți locuitorii fugeau la apropierea lor și se ascundeau în case. Dar ei au reușit să-i atragă, făcându-se cunoscuți ca medici „capabili să îngrijească de bolile externe și interne”. Au îngrijit de mulți bolnavi și au putut în același timp să împartă tractate. De la începutul anului, Hudson împărțise împreună cu Parker trei mii de Noi Testamente sau părți din Scriptură și șapte mii de alte cărți sau tractate.

Această de a patra călătorie i-a convins de nevoia construirii unui spital. Cei cincizeci de mii de franci de care aveau nevoie nu soseau. Dar Domnul, care cunoștea frământarea lor, le-a trimis daruri care au fost pentru ei prețioase încurajări. Un european din Shanghai le-a dat 250 de franci pentru cumpărarea unui teren. Un alt dar, făcut direct lui Hudson, care n fost primul pe care l-a primit din afară societății, venea de la W.T. Berger din Saint-Hill, aproape de Londra. Berger întâlnise pe Hudson de câteva ori înainte de plecarea lui în China și acum avea vești despre el prin Howard.

În estuarul fluviului Yangtze, cam la 45 km depărtare de Shanghai, se găsește marea insulă Chongm-Ing populată cam de un milion de locuitori. Cu toate că această insulă era aproape, nu fusese vizitată de misionari. Și pentru că

primăvara era în China timpul cel mai prielnic pentru evanghelizare, în aprilie 1855 Hudson s-a hotărât să meargă în această Insulă, împreună cu Burdon. Scopul lor era să pătrundă cât mai departe în interior, să viziteze cât mai multe localități și să-si dea seama de posibilitățile care sînt acolo.

În capitala insulei Chongming au stat mai multe zile și au fost foarte mult încurajați. Au făcut chiar o vizită mandarinului, care a primit Noul Testament și le-a dat voie să viziteze insula. Într-o sală, Hudson îngrijea de bolnavi, iar în curte, Burdon împărțea cărți și predica. Când Burdon n-a mai putut vorbi, Hudson l-a înlocuit și, nefiind prea înalt, a trebuit să se urce pe un scaun. O mare mulțime era atentă la cuvintele lui. Părăsind insula și urcînd cu vaporul râul langtze, au ajuns la munții care mărginesc estuarul acestui fluviu. Avînd nevoie de o zi de odihnă, s-au urcat pe munte, dornici să privească de acolo țara care-i înconjura. Din vîrf, pe care se găsea o pagodă, au descoperit o priveliște măreață și au privit în jur mult timp, în tăcere, fixînd ca Moise ochii lor pe pămîntul făgăduit. Priveau, în sfîrșit, China, fără să fie limitați ca la Shanghai. Ce imensă întindere! Și la picioarele lor, ce întuneric, ce superstiție și ce păcat! Această priveliște era în stare să schimbe o viață și a lui Hudson a fost într-adevăr schimbată.

La coborîre, Hudson a fost oprit în curtea unei pagode de un preot, care l-a invitat să se închine lui Buda, să-i ardă tămîie și să-i dea darul obișnuit. Viu emoționat, nu s-a mai putut opri, s-a urcat pe estrada înaintea căreia i s-a spus să îngenuncheze și s-a adresat mulțimii în dialectul mandarinilor, arătînd nebunia păcatului și idolatriei și în același timp dragostea lui Dumnezeu arătată în Isus.

La Tungchow, oraș cu un renume foarte rău, oamenii le-au dat numele de „hehkweitsi”, adică „diavoli negri”, din cauza costumului lor european. *„Deodată un om foarte puternic a apucat pe Burdon de umăr. Cît ai clipi din ochi am fost înconjurați de o duzină de soldați, care ne-au tras cu grabă spre oraș... Aproape că nu mai puteam merge... Omul care a apucat pe Burdon, a venit la mine. M-a aruncat la pămînt, m-a apucat de păr, m-a strîns de gît aproape să mă sufoce și mi-a umplut trupul de vîntăi. Dacă ar mai fi continuat, as fi leșinat.*

In timp ce eram trîntiți în felul acesta, Burdon încerca să împartă cîteva cărți pe care le avea sub braț, nestiind dacă va mai avea o altă ocazie. Dumnezeu ne-a păzit într-o pace deplină și cînd am fost aruncați unul lîngă altul, ne-am adus aminte unul altuia că apostolii se bucurau că au fost învredniciți să sufere pentru Hristos. Reușind să strecur mîna în buzunar, le-am arătat cartea mea de vizită scrisă în chinezește (dacă se poate numi așa, o mare foaie de hîrtie roșie, purtînd numele meu) și de atunci am fost tratați cu mai multă omenie. Am cerut să se dea această carte de vizită primului magistrat al orașului și să ne ducă la el... Aproape la capătul puterilor, ud de sudoare, cu limba lipită de cerul gurii, a trebuit să mă sprijin de zid ca să nu cad. Și Burdon era aproape în aceeași stare... înaintea porții mandarinului, o mare mulțime se adunase și Burdon, cu puterea care-i mai rămăsese a început să le predice pe Isus Hristos."

După ce au trecut pe la doi mandarini, misionarii au fost puși în libertate și au primit autorizație să viziteze orașul și să împartă cărți. Dragostea întîi, suferința după aceea, apoi o dragoste mai adîncă — acesta este singurul fel de a face lucrarea lui Dumnezeu.

Bucuria de a vesti pe Hristos acolo unde nu este cunoscut a pus stăpînire pe Hudson Taylor.

Indeosebi în ultimele două călătorii găsisse ascultători atenți, deși au fost locuri unde Evanghelia nu pătrunsese niciodată. Era o mare experiență pentru tînărul misionar și ea îi îndrepta inima de la alte preocupări mai puțin importante. Speranțele privitoare la instalarea misiunii la Shanghai începeau să treacă pe al doilea plan. Gustase cît de plăcut este să vestești dragostea Mîntuitorului acelor oameni care niciodată n-au auzit despre El și această lucrare îl preocupa din ce în ce mai mult.

Societatea Biblică Britanică se oferise nu numai să-i furnizeze atîtea cărți cîte ar putea el împărți, dar și de a se însărcina cu o parte din cheltuielile călătoriilor. Hudson spunea: „*Răsculații au făcut grea pătrunderea în interior, dar Cuvîntul lui Dumnezeu trebuie să pătrundă și acolo*".

A plecat într-a șasea călătorie, singur, la 8 martie 1855. A mers pe langtze și pe principalii lui afluenți, pe o distanță de peste trei sute km. A predicat în 58 orașe

și sate. A fost o călătorie singuratică și foarte îndrăzneată, pentru că în orice moment ar fi putut să fie prins și chinuit sau chiar omorât ca spion. Pe acolo nu se văzuse niciodată costum european. **„Toată ziua mergînd din loc în loc, obosit și ud de sudoare, eram înviorat la gîndul că Domnul Isus Se găsisese chiar în aceleași situații, căci și El mersese tot printr-o țară caldă.”** În această a șasea călătorie, Hudson a împărțit peste 2.700 părți din Scriptură.

Hudson a trăit printre mulțimile de bolnavi și suferinzi chinezi și n-a fost scutit de oboseli și lipsuri. Nici chiar de descurajarea legată de viața de misionar. A cunoscut izolarea, singurătatea unei vieți lipsite de orice simpatie cu privire la nevoile lui cele mai intime. Dar știa că nici una din lacrimile lui nu era necunoscută de Domnul Isus. Si El, care cunoștea inima slujitorului Său, putea să-i dea cîte o clipă de recreere; poate printr-o ploaie torențială care îl obliga să stea pe loc, o boală care i-ar da ocazia să se odihnească și să se roage, un rîu revărsat pe care nu-l mai putea trece. În aceste ceasuri de liniște sfîntă, sufletul lui era înviorat prin părtășia intimă cu Mîntuitorul său.

În fiecare zi în Shanghai, Hudson ținea o adunare în dialectul local, pentru profesori, scriitori și alții care voiau să ia parte la adunare. Această ocazie de a se ocupa regulat de aceleași persoane a fost pentru el un motiv de bucurie, mai ales cînd părea să aducă roade. La una dintre aceste adunări, a întrebat dacă vreunul dintre ei a primit iertare de la Dumnezeu, prin credința în Domnul Hristos și, spre marea lui bucurie, unul dintre lucrători, bucătarul lui, Kueihua, a răspuns da!

Hudson continua să viziteze împrejurimile și predica de cîte cinci sau șase ori pe zi în aer liber. În același timp nu uita studiul limbii chineze și duminica seara găsea ceva timp pentru corespondență.

„Am într-adevăr nevoie de rugăciunile voastre. Să lucrezi fără să vezi rezultate, cere multă credință, iar a mea este atât de slabă...” Împreună cu Parker și Burdon, a început în iunie 1855 a șaptea călătorie misionară spre Ningbo. Fiind mai tînăr, a părăsit pentru un timp pe tovarășii săi de lucru, pentru ca să meargă pe jos printr-o regiune pe care n-o puteau ajunge cu vaporul. A predicat în templul zeiței marinarilor, a împărțit tractate, dar s-a rătăcit de ceilalți misionari. Noaptea tîrziu, a

fost găzduit de o bătrână, o femeie căreia i-a fost milă să-l lase noaptea pe stradă. Era prima casă de chinezi care s-a arătat primitoare tânărului misionar.

La Ningbo au găsit 11 misionari și o școală cu activitate mai organizată. Se simțea lipsa unui dispensar și toți au rugat pe doctorul Parker să înființeze el un dispensar în această localitate. Dar vestea că singurul copil al lui Burdon era grav bolnav, i-a făcut să se întoarcă înapoi la Shanghai. Hudson a ajuns și el bolnav la Shanghai și aceasta i-a arătat că nu este în stare să călătorească în timpul sezonului călduros.

Societatea nefiind dispusă să lase pe misionari să construiască în Shanghai, doctorul Parker a primit să plece la Ningbo. Lui Hudson îi devenise familiar un gând: costumul chinezesc și o casă modestă la țară. Dar aceasta părea pe atunci un lucru nemaiauzit. Se putea ca un misionar să-și pună pentru un timp costum indigen, ca măsură de precauție în timpul vreunei călătorii. Dar Hudson se gândea la un costum chinezesc permanent dorind să se apropie cât mai mult de popor. Acum, după ce doctorul Parker va pleca, dacă n-avea să găsească vreo casă la Shanghai, Hudson era hotărât să meargă în interiorul țării. Atunci de ce să fie o piedică pentru Evanghelie, costumul lui european? Datoria îi apărea din ce în ce mai clară: trebuia să se facă Una cu poporul, să poarte mereu costumul chinezesc, să ducă o viață ca orice chinez, să mănânce mamcară cu betele. Cît de mult ar ușura aceasta călătoriile în interior! El va trimite puținul pe care-l avea la Ningbo, la doctorul Parker și va pleca să evanghelizeze, pînă ce un drum se va deschide înaintea lui în interior.

Chiar în seara plecării doctorului Parker, Hudson i-a hotărât cu privire la lucrul pentru care se rugase atît de mult. A chemat un frizer și exteriorul lui a fost în curînd schimbat. A purta costum chinezesc fără să-ți razi capul este un lucru oarecum ușor, dar Hudson Taylor a mers pînă la capăt și n-a lăsat din părul lui bogat decît un smoc destinat să devină o coadă, după moda chineză. A doua zi dimineața s-a îmbrăcat în hainele largi cu care nu era obișnuit și a apărut pentru prima oară îmbrăcat în haine și pantofi de șaten cum purtau învățătorii. De acum nu-l mai suspecta nimeni. Era unul din popor, trăind, mîncînd și îmbrăcîndu-se ca ei.

*

Dar noul lui costum ridica o barieră serioasă între el și europeni și-1 arunca în întregime printre poporul cu care se unise. Pentru lucrarea sa, el se bucura dar simtea cu amaraciune disprețul și chiar dezaprobarea misionarilor. Era unic în convingerile lui.

La 28 august 1855 scria surorii lui: *„Joi, la ora 11 seara, mi-am lăsat buclele la frizer, mi-am vopsit părul cu negru și a doua zi am împletit o coadă frumoasă cu propriul meu păr și cu multă mătase, pentru a o lungi, după moda chineză...”*

Atitudinea lui părea să trezească și la alții setea pe care n-o cunoșteau pînă atunci. Copiii de la școală simțeau acest lucru. La fel bolnavii care umpleau dispensarul. Și peste toate acestea, Kueihua, bucătarul lui, învățat de acum în adevărul Evangheliei, a cerut să fie botezat. Bucuria lui Hudson se vede și în scrisoarea din aceeași zi către mama lui: *„Nu pot să-ți spun toată bucuria pe care mi-a făcut-o... Dacă lucrarea mea ar fi terminată aici, simt că as putea spune împreună cu Simeon: „Doamne, lasă pe robul Tău să meargă în pace, căci ochii mei au văzut mîntuirea Ta”. Dacă un suflet prețuiește mai mult decît lumea, dragă mamă, nu sînt eu răsplătit din belșug? Și nu ești și tu la fel răsplătită?”*

Tot acum, Hudson a primit o scrisoare de la Berger și o mie de franci pentru lucrare. Și cuvintele lui Berger i-au mers drept la inimă: *„Deschide-ți gura larg și ți-o voi umple. Da, Dumnezeu nu cunoaște obstacole. Dacă așteptăm de la El, nu vom fi niciodată dezamăgiți.”*

Sapte luni cu William Burns

-cap 7-

Hudson s-a gândit să viziteze iar insula Chongming. Imbrăcat ca ei, trăind ca ei, nu le-a părut deloc strain și au avut de gând să-1 găzduiască în templu. Tanarul misionar a acceptat, cu condiția să scoată afară toți idoli. Dar preoții n-au fost de acord și

Atunci a găsit o altă locuință, în care a primit numeroase vizite. Toți erau convinși că le dorea binele: să vindece pe bolnavi și să le aducă la cunoștință lucruri bune.

Dar „farmaciștii” din insulă s-au plîns mandarinului, au agitat populația și au amenințat pe Hudson. Remediile pe care le dădea Hudson aduceau bolnavilor o vindecare rapidă, în timp ce doctorii din aceasta insulă le lungeau boala.

În insula aceasta cu un milion de locuitori, Hudson a lucrat pentru Dumnezeu cu succes. Intorcându-se însă pentru puțin la Shanghai, consulatul i-a interzis să mai plece la Chongming. Să părăsească aceasta lucrare atât de încurajatoare i se părea cu neputință. Ce avea să se întâmple cu ascultătorii lui așa de atenți? Mulți dintre ei erau copiii lui în credință. Cum să-i lase fără ajutor? *„Nu vreau să fiu ca unul plătit, care fuge cînd se apropie lupul, și nici nu vreau să mă arunc în pericol atunci cînd pot să lucrez în siguranță... Mi-e greu să-i părăsesc, pentru că am nădejde că aici se va face o frumoasă lucrare. Am răspîndit multă sămînță și un mare număr de cărți se află în mîinile acestor oameni.”*

În acest timp, cînd era întristat că este oprit chiar de consul în lucrarea lui Dumnezeu, Hudson Taylor s-a întîlnit cu William Burns, întîlnire care i-a fost ca un izvor de apă într-un loc uscat. Încrederea în Dumnezeu este înlesnită cînd trăiești alături de cineva care se încrede în Dumnezeu. În doi, credința se păstrează mai bine.

Burns era cunoscut în Scoția, cu ocazia unei mari treziri din 1839. Acum, la bătrînețe, încerca să evanghelizeze valea riului Langtze, pentru a ajunge la Nanking. Neputînd ajunge acolo, a revenit la Shanghai. Privirea pătrunzătoare a bătrînului scoțian a descoperit repede în tînărul misionar un spirit la fel cu al său și și-a dat seama de ce nevoi avea. Amîndoi erau lipsiți de un tovarăș și repede s-au hotărît să-și unească forțele pentru lucrarea la care se simțeau chemați.

În decembrie 1855, Hudson plecă din Shanghai pentru a zecea călătorie, împreună cu Burns, călătorind în două vapoare alături. Au ales ca centru orașul Nonzin, unde au vizitat templele, școlile, casele de băut ceai. Au fost bucuroși să vadă aceleași persoane revenind adesea la adunările lor și au putut să le dea întîlniri pe vapor celor mai atenți dintre ei, pentru ca să discute personal cu ei.

Uneori, Hudson era invitat să intre în case particulare ca să vestească Evanghelia, în timp ce Burns trebuia să rămînă afară, din cauză că prezența lui în costum european ar fi distrat pe chinezi și n-ar fi fost atenți la vestirea Evangheliei. De

aceea și Burns s-a îmbrăcat chinezește și și-a lăsat coadă. În felul acesta, a avut și mai mult succes.

Hudson istorisește într-o scrisoare către Amelia, Impresiile pe care le-a avut într-o casă indigenă: *„Era foarte interesant să vezi toată familia adunată și să le poți vorbi despre Cel care a murit pentru ispășirea păcatelor lumii... Bărbații erau așezați în jurul mesei, în timp ce mama, două fete și o altă femeie s-au așezat mai în spate, abia de se mai vedeau. În timp ce vorbeam despre rugăciunile mamei și ale tale înainte de întoarcerea mea la Dumnezeu, am observat că ele erau foarte atente... Dumnezeu să dea cât mai curînd Chinei surori și mame creștine... În timp ce mă înapoiam la vapor, nu puteam să-mi rețin lacrimile de bucurie și recunoștință, la gîndul că am fost aduși să primim acest costum, fără care n-am fi fost așa de bine primiți.”*

*

Prietenia cu Burns i-a folosit lui Hudson, mai ales pentru că Burns cunoștea pericolul unei vieți de misionar fără entuziasm. Contactul zilnic cu păgînismul te adoarme, îți scade nivelul spiritual. Dar Burns putea să spună că *„prin har, locurile nu se deosebesc pentru mine decît prin lipsa sau prezența lui Dumnezeu”*. Și în țara lui și în China, putea să aibă aceeași legătură cu Domnul Isus. El nu putea să facă nici o lucrare creștină, fără să fie conștient de prezența lui Dumnezeu. Fără ea, n-ar fi putut vorbi nici chiar la cîțiva copii într-o școală de duminică; cu ea, el putea să stea fără teamă înaintea celor mai puternici și mai înțelepți oameni.

Rugăciunea îi era tot așa de naturală ca și respirația și Cuvîntul lui Dumnezeu tot așa de necesar ca și hrana zilnică. Se bucura de multă pace și de „luxul de a nu se ocupa decît de puține lucruri” și socotea că pentru un creștin, starea cea mai fericită pe pămînt este să aibă puține nevoi.

Era un foarte bun tovarăș pentru Hudson. Cei care l-au cunoscut, au observat contrastul dintre spiritul și gîndirile lui obișnuite cu lucruri înalte, și inima lui care se mulțumea cu lucruri foarte simple, îi plăcea mult muzica, spre marea bucurie a lui Hudson.

Faptul că ei nu aparțineau aceleiași societăți de misiune, nici chiar aceleiași țări, n-a avut influență asupra prieteniei lor. Burns avea o inimă largă, se simțea bine cu toți cei care erau creștini adevărați și era una cu ei, avînd în vedere lucrarea lui Dumnezeu.

Burns descria păcatul într-un mod zguduitor. Ascultătorii lui tremurau, zdrobiți de sentimentul prezenței lui Dumnezeu. Odată, în timp ce călătorea cu Hudson, s-a suit pe scena unui teatru chinezesc, în prezența a mii de spectatori și a întrerupt repre-zența unei piese imorale, îndemnînd publicul să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu. Dar se purta cu toată asprimea și cu sine însuși și căuta mult O viață de sfințenie, care este o condiție de temelie pentru o slujire binecuvîntată. „*De-aș avea*”, scrie el, „*măcar inima unui martir, dacă n-am moarte și cunună de martir!*”

Acest om era darul pe care Dumnezeu l-a făcut acum lui Hudson. O astfel de prietenie este una dintre cele mai mari binecuvîntări ale vieții. Ea se arată ca o dragoste spontană numai între suflete care se aseamănă. Hudson putea sa-și dea seama, după lungii săi ani de singurătate, de marea valoare a unei asemenea prietenii. Sub influența acestei prietenii, a crescut mult în omul dinăuntru și și-a înțeles chemarea într-un fel care avea să influențeze toată viața lui.

Împreună au vizitat orașul Wutien, loc de refugiu al populației răsculate. Au împărțit sute de tractate pe străzile mai mărginașe. Au fost atacați de contrabandiști, dar Dumnezeu i-a scăpat. Hudson se simțea bolnav, un genunchi i s-a umflat și a trebuit se întoarcă la Shanghai ca să se îngrijească și să odihnească. Deși îi părea rău să lase pe Burns să continue singur lucrarea, a plecat la Shanghai încredințat că voia lui Dumnezeu este bună, plăcută, chiar cînd ne aduce suferință.

În februarie 1856, Hudson a întîlnit la o adunare acasă la doctorul Medhurst, pe un căpitan al unui vas care sosise din Shantou. Acest creștin se arăta mult îndurerat de situația din acest port, unul din principalele centre comerciale din sud. Populația de acolo era foarte dornică de cîștig, se ocupa cu comerțul de opium și cu pirateria. Discuțînd cu Burns și cu Taylor, căpitanul insista asupra nevoii de a

înființa la Shantou un centru de lucrare misionară. Hudson a simțit în cuvintele căpitanului o chemare a lui Dumnezeu.

„Nu avusesem niciodată un tată duhovnicesc ca Burns și niciodată n-am cunoscut o prietenie așa de binecuvîntată și fericită. Îmi spuneam că voia lui Dumnezeu nu putea să fie să ne despărțim... Intr-o mare nehotărîre lăuntrică, am mers într-o seară împreună cu Burns la niște prieteni americani. După ceai, domnișoara Lownis ne-a cîntat „Cîntarea misionarului”. Nu auzisem niciodată acest cîntec și m-a impresionat mult. Ascultînd, inima mi-a fost zdrobită și spuneam Domnului, împreună cu cuvintele pe care le auzisem în cîntare: *„Vreau să merg, nu vreau să ezit mai mult timp, trebuie să las pe prieteni și speranțe scumpe și orice legătură care înlănțuie inima... Puțîn contează dacă furtuna sau soarele vor fi partea mea, dacă paharul meu va fi dulce sau amar...”* leșind de acolo, am rugat pe Burns să vină pînă la mica mea locuință și acolo, cu multe lacrimi, i-am istorisit cum Domnul mă condusese și cum eu n-am vrut să ascult pentru că n-am fost gata să-l părăsesc pentru această nouă sferă de activitate. El asculta surprins, cu o expresie neașteptată, de plăcere mai mult decît de tristețe, și mi-a spus că și el se hotărîse, chiar în seara aceea, să- mi spună că auzise pe Domnul chemîndu-l la Shantou și că singurul lui regret era că trebuie să renunțe la viața noastră așa de fericită împreună.”

La Shanghai, Hudson stătuse doi ani. Acum pleca pentru un cîmp nou de misiune. La Shantou n-au vrut să locuiască în cartierul european și au găsit o casă chinezească. Burns, care cunoștea dialectul din Canton, a putut să se facă înțeles de la început, dar Hudson a fost obligat să studieze limba vorbită la Shantou și în curînd a putut și el să întreprindă singur o mică lucrare de evanghelizare.

„Dacă vreun oraș a avut vreodată nevoie de binefacerile Evangheliei”, scrie surorii lui, „cu siguranță că acesta este. Oamenii sînt în așa hal de căzuți în păcat, încît au pierdut orice rușine, sînt mai prejos de animalele care pier... Cu adevărat păcatul domnește aici, opiumul și dragostea de bani... Și ființele a căror situație pare cea mai deznădăjduită sînt femeile. Oricît de jos ar decădea bărbații în

țările păgîne, femeile cad fi mai jos. Considerate aproape ca neavînd suflet, tinerele fete sînt vîndute ca femei sau ca sclave și nu primesc absolut nici o educație.

Femeile măritate și familiile sînt puține la număr, în comparație cu restul populației... Femeile engleze nu-și dau seama cît de mult datorează ele Evangheliei, și iubesc prea puțin pe Isus ca să vină aici și să încerce să ajute pe cele care pier. Aceasta înseamnă sacrificiu; dar oricît de jos ar avea să se plece, Isus S-a plecat și mai mult."

La sfîrșitul lunii aprilie, Hudson primește vestea că Amelia, sora lui s-a logodit cu Benjamin Broomhall și gîndeau că în curînd vor veni la el, ca să se consacre și ei evanghelizării Chinei. El i-a scris în această privință: *„Am cea mai mare dorință ca tu să vii să lucrezi aici, nu din pricina mea, ci din pricina lui Isus și a sărmanilor chinezi"*.

Unui prieten, îi scrie: *„Insist asupra însemnătății de a căuta îndrumarea lui Dumnezeu pentru tine personal și independent de alții. Fiecare în parte are datoria lui și răspunderea lui față de Dumnezeu. Purtarea altora nu poate să fie o datorie pentru mine și, tot așa, cerințele datoriei mele nu pot să fie micșorate de purtarea bună sau rea a altora. Noi putem și trebuie să mulțumim lui Dumnezeu pentru orice ajutor pe care El ni-L dă prin alții. Dar să încercăm să vedem clar drumul nostru în lumina voci Lui și atunci cînd vine încercarea și nehotărîrea, vom fi tari, neclintiți, pentru că nu ne sprijim pe un braț de came."*

Hudson dorea mult să fie împreună cu Burns, dar Domnul îl pregătea să ajungă chiar în inima Chinei.

În luna iunie, au venit doi creștini chinezi să ajute pe Burns în lucrarea lui. Au încercat să aibă o sală specială pentru adunări, dar nu s-a putut din cauza populației care era foarte agitată. Însă ca doctor străin, Hudson era bine primit și așa s-a apropiat de oameni, ca să le vorbească apoi despre Domnul Isus. Hudson se întreba acum, dacă n-ar trebui să se ducă la Shanghai ca să-și aducă instrumentele medicale. Imbolnăvindu-se mandarinul principal, Hudson a fost chemat să-l viziteze. Fiind vindecat, mandarinul a încurajat lucrarea misionarilor.

Hudson a plecat la Shanghai după instrumente și nu știa că se desparte cu totul de Burns, care a fost luat prizonier aproape de Shantou și trimis sub escorta la

Canton, unde se găsea consulatul cel mai apropiat. Cîteva luni după aceea Burns s-a putut întoarce la Shantou, ca să stabilească o lucrare permanentă. Misiunea din Shantou și biserica prezbiteriană engleză din acest oraș sînt roade ale acestei lucrări. De aici, Burns a plecat la Pekin, unde a lucrat timp de patru ani, apoi s-a dus în Manciuria. La 4 aprilie 1868 a murit, lucrînd pentru Dumnezeu pînă în ultimele clipe.

Casatoria – Maria Dyer

- cap. 8 -

Cînd Hudson ajunse la Shanghai, află că un incendiu a stricat clădirea misiunii Londrei și că instrumentele de care avea nevoie erau distruse. Lucrarea la Shantou depindea de activitatea lui medicală. Cum să se întoarcă acolo cu mîinile goale? Nu se putea întoarce la Shantou decît după ce va trece mai întîi pe la Ningbo, să vadă dacă doctorul Parker putea să-1 ajute.

„Noi sîntem călăuziți de Dumnezeu chiar și atunci cînd simțim cel mai puțin acest lucru. Dacă porțile se deschid sau se închid, aceasta vine de la Dumnezeu, în vederea binelui nostru și pentru împlinirea planurilor Lui. Abia tîrziu înțelegem că mîna Lui iubitoare a fost la lucru.”

La Changan, în călătorie spre Ningbo, Hudson a fost jefuit de bagajele lui. Ajutorul lui, care purta bagajele, a fugit cu ele și, cu toată căutarea, Hudson nu le-a mai găsit. Era acum singur într-un oraș unde n-a găsit loc de găzduit și a trebuit să petreacă noaptea afară, în ftiig, înaintea unui templu.

„M-am culcat înaintea unui templu, pe niște trepte de piatră. Punându-mi banii sub cap, ca pernă, aș fi adormit repede, cu tot frigul, dacă n-aș fi auzit pe cineva apropiindu-se cu pași de lup. Era un cerșetor, cum sînt atîția în China și intenția lui era, fără Îndoială, să-mi fure banii... I-am spus cu un ton foarte liniștit, dar destul de apăsător, ca să înțeleagă că n-am adormit: „Ce cauți?” N-a răspuns nimic și a plecat. Eram fericit să-l văd plecînd și, cînd a dispărut, am pus în mîneacă banii pe care nu-i mai puteam ține sub cap și mi-am sprijinit capul pe o piatră. Dar iar am fost deranjat de apropierea a doi indivizi. Am căutat din nou ocrotirea Celui care era singurul meu sprijin și am rămas liniștit ca și mai înainte, pînă cînd unul dintre acești doi oameni a trecut cu mîna pe sub capul meu, căuțînd bani. I-am întrebat atunci ce făceau. Mai întîi au fost surprinși, apoi mi-au răspuns că își petreceau noaptea înaintea templului. Le-am spus să ocupe partea cealaltă, pentru că era destul loc și pe mine să mă lase acolo unde sînt... M-am ridicat și m-am sprijinit cu spatele de zid. „Ați face cel mai bine să vă culcați, să dormiți”, mi-a spus unul dintre ei, „nu aveți teamă, noi nu vă vom părăsi și vom veghea să nu vi se întîmple nici un rău.” „Ascultați-mă”, le-am răspuns, „eu n-am nevoie de protecția voastră. Eu nu sînt chinez și nu mă închin idolilor voștri. Eu mă închin lui Dumnezeu, El este Tatăl meu și am încredere în El. Știu bine ce sînteți voi și ce vreți. Eu am să vă supraveghez și n-am să dorm”... Eram foarte neliniștit, dar ceream lui Dumnezeu ajutorul Lui. Numai puțin mi-am înclinat capul și îndată unul dintre ei s-a repezit la mine. M-am ridicat în grabă și am spus cîteva cuvinte. Cum noaptea era înaintată, mă simțeam foarte obosit. Și pentru ca să pot sta treaz, cît și pentru a-mi ridica moralul, am început să cînt diferite cantece, să recit diferite părți din Scriptură și să mă rog, spre marea încurcătură a tovarășilor mei, care ar fi dat nu știu ce ca să mă vadă încetînd. După aceea nu m-au mai deranjat. Abia înainte de zorii zilei, au plecat și eu am ațipit puțin.”

Johhsi, servitorul care-i furase bagajele, era unul dintre cei care părea că se va întoarce la Dumnezeu. Hudson Taylor scrie despre el: *„I-am trimis o scrisoare ca să-i spun că îl știm vinovat și ca să-i arătăm ce urmări ar avea aceasta pentru el. Am adăugat că gîndeam la început să încredințez chestiunea lui în mîna jamenului, dar că, aducîndu-mi aminte de ce ne-a spus Domnul Hristos, să răsplătim răul cu bine, n-am mai făcut așa și nu doream să i se întîmple nici cel mai mic rău. Îi spuneam că el este cel ce pierde și că nu eu, că îl iertam și îl îndemnam mai serios ca oricînd să fugă de mînia viitoare. Dacă cel puțin cugetul lui ar putea fi atins și sufletul lui mîntuit, aceasta ar fi cu mult mai de preț decît să intru în posesia a tot ceea ce am pierdut. Rugați-vă pentru el.”*

Mai tîrziu, această scrisoare a căzut în mîinile lui George Muller din Bristol, care a găsit în ea o punere în practică a învățaturii Scripturii. Simpatia lui a fost dștigată pentru acest tînăr misionar, care lucra în spiritul lui Isus și de atunci Hudson Taylor a avut un loc în rugăciunile lui. Mai mult, cînd a auzit această ihtîmplare, George Muller a trimis în China o sumă suficientă pentru a suporta paguba. El a continuat să se intereseze de lucrarea lui Hudson Taylor atît de mult, încît într-un timp Muller a fost principalul mijloc de care S-a servit Dumnezeu pentru a ajuta misiunea din interiorul Chinei. Simpla conformare cu Scriptura a inspirat încredere în persoana și în metodele lui Hudson Taylor și a cîștigat simpatie pentru misiunea lui.

Hudson a plecat la Ningbo, după ce a primit mai intai de la Berger un cec de o mie de franci, pentru lucrurile furate. La Ningbo a rămas șapte săptămîni cu doctorul Parker. În acest oraș se afla și școala domnișoarei Aldersey, prima europeană stabilită la Ningbo. Printre toate femeile devotate care au lucrat în China, nu este nume mai nobil ca al ei. Totuși, ea avea unele curiozități. *„Știa să economisească atît de bine timpul, încît le făcea pe fete să citească pînă și cînd mîncău.”*

*

Domnișoara Aldersey era ajutată de două tinere surori, Burrelle și Maria Dyer. Ele erau fiicele unuia dintre primii misionari printre chinezi, Samuel Dyer, care murise în 1843, după ce evanghelizase 16 ani Singapore. El n-a putut intra în China, dar

fiul lui și-a consacrat aici viața mai târziu. Cele două fiice ale lui, născute sub tropice dar crescute în Anglia după moartea tatălui lor, veniseră de mici la Ningbo. Cunoscînd bine dialectul țării, ele erau tot atît de folositoare, cît și de iubite de localnici.

Hudson venea pentru a doua oară în societatea acestor oameni, însă intenționa să plece cît mai degrabă, să-l întâlnească pe Burns la Shantou. Împreună cu un alt coleg, Jones, cu care s-a împrietenit, Hudson a plecat la Shanghai. Se pregătea să se ducă la Shantou și și-a trimis chiar bagajele pe bordul unui vas care urma să meargă într-acolo, cînd, pe neașteptate, o scrisoare de la Burns îl informa că toate planurile lor pentru Shantou s-au risipit. Burns a fost oprit prizonier în interior.

Toate îl loveau de-a dreptul: instrumentele lui distruse, furtul și toate amărăciunile care-l însoțeau, întîrzierea lui pe drum, călătoria oboșitoare și, peste toate acestea, o ușă închisă și un prieten bolnav, Jones, care trebuia dus la Ningbo. Deci, îndrumarea lui Dumnezeu era să se întoarcă la Ningbo. Dar se putea oare ca tot ceea ce a plănuit împreună cu Burns să nu fi venit de la Dumnezeu?

La Ningbo, Hudson s-a instalat în sudul orașului și, împreună cu Jones, lucra printre popor. Doamna Jones, care avea trei copii, găsea un ajutor prețios în cea mai tînără dintre domnișoarele Dyer, cu care făcea adesea vizite.

Pentru Maria Dyer, lucrarea misionară nu însemna numai a învăța, ci și a conduce suflete la Hristos.

„Acest lucru mi-a atras interesul”, spunea Hudson Taylor mult timp după aceea. Ea era deja o adevărată misionară. Avea aceleași vederi asupra atîtor subiecte importante, încît fără ca el să-și dea seama, ea a început să-i umple în inimă ceva ce nu avusese pînă atunci. El a luptat împotriva dorinței de a o vedea mai des și a făcut tot ce a putut ca să scoată imaginea ei din inima lui. Știa precis că este chemat să lucreze în interior și simțea că nu trebuie să fie reținut de un cămin. Și apoi tot viitorul lui era nesigur. Peste cîteva luni sau chiar săptămîni, drumul spre Shantou putea să i se deschidă din nou. Pe de altă parte, ce drept avea el să se gîndească la căsătorie, atunci cînd nu avea nici un salariu fix?

Domnul a îngrijit totdeauna de nevoile lui. Ce va spune ea, ce vor spune rudele ei de o viață prin credință în China, chiar și în ce privește pâinea cea de toate zilele?

În acest timp a început războiul dintre Anglia și China pentru problema opiumului. La Ningbo, șederea străinilor era în primejdie și mulți misionari au plecat la Shanghai, port care prezenta mai multă siguranță. Domnișoara Aldersey a refuzat să-și părăsească școala și cele două ajutoare ale ei s-au hotărât să rămână cu ea. A fost foarte greu pentru Hudson să le lase la Ningbo și el să plece cu ceilalți la Shanghai. Cea mai mare dintre domnișoarele Dyer se căsătorise cu prietenul lui, Burdon și avea astfel un protector. Dar Maria acum era singură și avea cu atât mai mult dreptul la dragostea și la ajutorul lui. Dar el n-a îndrăznit să-i mărturisească nimic și a plecat destul de trist, fără să știe dacă o va mai vedea vreodată.

În cele patru luni care au urmat, Hudson a obținut rezultate încurajatoare la Shanghai. Predica în oraș și făcea călătorii misionare cu Jones. Acum aude că Bums s-a întors la Shantou și că ia trimis o scrisoare în care arăta că se bazează pe colaborarea lui. Dar piedicile care i-au stat în cale pînă acum l-au făcut pe Hudson să-și dea seama că voia Domnului nu era să meargă acolo și aceasta era de ajuns. Pentru el o chestiune odată aranjată înaintea lui Dumnezeu, nu se mai punea niciodată. Și totuși șederea la Shanghai nu-i era deloc plăcută. În oraș erau mii de refugiați din Nanking, care mureau de foame. Nu puteai să ieși pe stradă fără să vezi scene sfinșietoare de sărăcie și mizerie.

*

O altă grijă care apăsa asupra lui Hudson era deficitul de cincizeci de mii de franci al societății de care depindea. De aceea, a preferat să nu primească nimic de la societate și să aștepte totul de la Domnul, decît să trăiască din bani de împrumut.

Spera că depărtarea l-ar ajuta să uite pe Maria, că va micșora dragostea pentru ea. Dar tocmai dimpotrivă, sentimentul acesta îl stăpînea tot mai mult. Maria satisfacea, din toate punctele de vedere, rațiunea și inima lui. Ea era consacrată lucrării lui Dumnezeu, fapt care îl putea ajuta pe Hudson în misiunea lui. Numai vechea întrebare îl încurca: Cum să îndrăznească să se

căsătorească, el, cu perspectivele de viitor pe care le avea? Și o altă chestiune, mai gravă: Ce va zice ea? Nu știa nimic despre gândurile și sentimentele ei. Ea s-a purtat frumos cu el. Dar așa era ea cu toată lumea. După câteva ezitări, și-a deschis inima prietenilor săi, Jones. Spre marea lui surpriză, departe de a-l descuraja, ei s-au arătat plini de recunoștință față de Dumnezeu. Atunci Hudson s-a hotărât să-i scrie. Cincisprezece zile de așteptare s-au scurs încet și, cu toate rugăciunile lui, încă nu era pregătit pentru răspunsul primit, scurt și rece, care îi spunea că ceea ce dorea el era cu totul imposibil și-l ruga să se abțină de la o altă încercare.

Dacă ar fi putut ști el cu câtă mîhnire au fost scrise aceste cuvinte! Maria încerca aceeași tristețe. Ea abia își amintea de tatăl ei, iar pe mama ei o pierduse la zece ani. Atunci cele două orfane au fost încredințate unui unchi care locuia la Londra și, în tot timpul șederii în Anglia, tînăra fată n-a ieșit din pension. Apoi a venit chemarea pentru China, în ziua în care domnișoara Aldersey a cerut un ajutor pentru școala ei din Ningbo. Venind aici, cele două surori nu aveau în vedere altă lucrare misionară, cît dorința de a fi credincioase dorinței părinților lor. Dar călătoria spre China a rămas imprimată în inima Mariei, ca timpul cînd s-a întors la Dumnezeu. Cu simplitatea și credința unui copil, ea s-a încrezut în jertfa Domnului, lucru care a făcut-o să intre cu un duh cu totul nou în lucrarea misionară. Aceasta nu mai era acum o activitate filantropică, făcută din dragoste pentru tatăl ei, ci era expresia dragostei pentru Mîntuitorul.

Dar ducea o viață prea singuratică pentru o tînără care nu avea decît douăzeci de ani. În acest timp însă, a venit acolo Hudson Taylor, iar ea îndată și-a dat seama că el căuta, ca și ea, o viață sfîntă, folositoare, în legătură cu Dumnezeu. Iubea înflăcărarea lui misionară, îi plăcea chiar și de costumul lui chinezesc și a luat obiceiul să se roage mai mult pentru el. Dragostea intrase în sufletul ei, însă nimeni nu știa, decît Dumnezeu.

Ce surpriză cînd a primit scrisoarea lui! Sora ei a fost de acord cu ea și amîndouă au mers la domnișoara Aldersey. Dar ea le-a răspuns cu indignare: „Este un om fără căpătîi, acest Hudson! Cum a îndrăznit să facă o asemenea cerere? Trebuie să-1 refuzi îndată și în mod definitiv.” Orice discuție era în zadar și

rezultatul acestei vizite a fost acea scrisoare, scrisă la dictarea domnișoarei Aldersey.

Hudson, în durerea lui, a găsit simpatia lui Jones; dar Maria avea numai pe Domnul Isus. Și ea își închipuia că, după un asemenea refuz, el nu va mai reveni la Ningbo. Desigur, va merge să-1 întâlnească pe Burns, la Shantou... El chiar așa ar fi făcut, dacă s-ar fi lăsat condus de îndemnul lui personal, în loc să se lase condus de voia lui Dumnezeu.

Potolirea războiului cu Anglia a făcut posibilă Inapoierea lui Jones și a lui Hudson la Ningbo. Înainte de a părăsi orașul Shanghai, în mai 1857, ei au luat o hotărâre însemnată: să părăsească Societatea de Evanghelizare a Chinei. Această hotărâre a costat mult pe Hudson Taylor, pentru că el cunoștea și iubea pe mulți dintre membrii comitetului societății. Dar nu se putea împăca să trăiască din bani pe care societatea îi împrumuta, pentru că mereu era în deficit. El nu putea gândi că împrumutul ar fi după voia lui Dumnezeu și prefera, pentru viitor, să se încreadă numai în Dumnezeu.

Fiind la Ningbo, în casa lui Jones, Hudson a întâlnit pe Maria Dyer. I-a spus deschis ce are pe inimă și i-a cerut voie să scrie unchiului ei, ca să obțină învoirea lui pentru căsătorie. Ea nu numai că a consimțit, dar i-a înlăturat toate temerile, lăsându-l să vadă pînă la ce punct împărtășea sentimentele lui. Apoi s-au despărțit, după ce mai întâi s-au rugat împreună.

Așteptînd răspunsul unchiului, care putea să dureze mai multe luni, căutau să nu supere pe domnișoara Aldersey, care a și scris unchiului fetei împotriva lui Hudson. „*Costumul lui*”, spunea ea, „*îl face caraghios*”. Ea critica situația lui de lucrător independent, „*sprîjinindu-se pe baza nesigură a credinței, fără să fi fost chemat de cineva*”. Spunea chiar că este „*fanatic, bolnav trupește și sufletește*”.

Scrisoarea domnișoarei Aldersey neliniștea pe Hudson și pe domnișoara Dyer, care se gîndea că s-ar putea ca unchiul ei să refuze cererea lui. Atunci ce ar fi de făcut? Hudson știa bine că ascultarea de părinți era o datorie. Mulți ani mai tîrziu, el scria unui tînar: „*N-am văzut niciodată neascultare la o poruncă precisă din partea părinților, chiar cînd ei se înșală, să nu fie urmată de pedeapsa ei... Trebuie*

să învingi prin Domnul. Cand un tânăr poate spune cu toată sinceritatea: „Eu mă aștept la Tine, Doamne, ca Tu să deschizi porțile”, lucrul este în mîna lui Dumnezeu și El Se însarcinează să aranjeze totul”.

Unul dintre colegii de la misiunea prezbiteriană s-a îmbolnăvit de o boală contagioasă și Hudson a trebuit să stea lîngă el zi și noapte ca să-l îngrijească. Acela însă, a murit. Acum hainele lui Hudson trebuiau distruse, ca să nu infecteze și pe alți oameni, dar el nu avea alte haine și nici nu-și putea face alt costum chinezesc. De cînd a părăsit Societatea de Evanghelizare a Chinei, a primit diferite sume de bani, mai mult decît nevoile lui personale. Dar el împărțea totul cu Jones și de curînd trimisese 850 franci unui misionar. Nu mai avea acum nimic, iar hainele infectate trebuiau distruse. Singurul lui sprijin era rugăciunea... Tocmai atunci i-a venit un pachet care conținea, între altele, îmbrăcămintea pe care o lăsase anul trecut la Shantou. Dumnezeu este cu adevărat un Tată și El cunoaște nevoile copiilor Săi, chiar înainte ca ei să I le spună.

Intîmplarea aceasta neînsemnată a făcut să imbogățească sensul deciziei misiunii pe care avea s-o întemeieze Hudson Taylor: Ebenezer și Jehova Jireh (Pînă aici Domnul ne-a ajutat și Domnul va purta de grijă).

Au urmat apoi zile de boală și de febră, în care Hudson a simțit și mai mult izolarea în care se găsea.

La adunările lor, Jones și Hudson puneau și mese gratuite pentru indigenii săraci. Dumnezeu îngrijea de nevoile lor mai mult ca înainte. Intr-o sîmbătă dimineața, după ce au plătit toate cumpărăturile pentru a doua zi, nu le mai rămăsese nici un ban. Chiar atunci Jones primește un cec de 1.080 franci.

„Fără să vrem, ochii ni s-au umplut de lacrimi de recunoștință. Cel care hrănește păsările cerului, nu numai că avea grijă de nevoile noastre, dar îngrijea și de văduve, de orfani, de orbi, de șchiopi și de săraci.”

*

Spre sfîrșitul lui noiembrie 1857, Hudson primește scrisoarea atît de mult așteptată, de la unchiul Măriei. Răspunsul era favorabil. Atunci ei s-au logodit și

au putut să se întâlnească din când în când la prieteni. La 16 ianuarie 1858, Măria împlinea 21 de ani și era liberă ca să hotărască ea singură.

O încercare care a avut loc în acest timp, ar fi putut s-o facă pe tînăra fată să ezite, dar s-a arătat caracterul ei creștin. La 16 ianuarie, trebuia să vină să ia ceaiul acasă la Jones. „Cand a venit ziua, ne găseam într-o încurcătură serioasă”, povestește Hudson. „Făcusem cheltuieli mari cu lucrarea noastră pentru săraci. În dimineața acelei zile nu ne-a rămas decît o monedă neînsemnată. Neavînd provizii și nici bani pentru cumpărături, nu puteam decît să ne încredințăm Celui care este într-adevăr un Tată și care nu poate să uite nevoile copiilor Săi. Nu puteam face pregătiri pentru oaspeții noștri de după amiază, și am prezentat acest lucru în mod special lui Dumnezeu.” Ideea de a vinde ca fier vechi o sobă americană, nu le-a reușit. Bucătarul lor chinez le-a pus la dispoziție ceva din banii lui, dar n-au vrut să primească și Jones i-a explicat că ei nu vor să se împrumute. Dar, în timp ce se rugau, poștașul le aduce un dar de la Berger, din Anglia. Seara, la ceai, n-au putut face alt lucru decît să istorisească toată întîmplarea, atît de pline erau inimile lor de bucurie și de recunoștință.

În lumina acestei întîmplări, Hudson simțea că trebuie să arate logodnicii lui seriozitatea hotărîrii pe care o lua. I-a spus întocmai prin ce încercare a trecut.

„Nu pot să te consider angajată prin cuvîntul tău”, a adăugat el, „în cazul că ai prefera să ți-l iei înapoi. Vezi cît de grea poate să fie viața noastră în unele clipe.” „Ai uitat”, i-a răspuns ea, „că eu mi-am pierdut părinții într-o țară depărtată. Dumnezeu a fost Tatăl meu de atunci. Gîndești tu că m-aș teme să mă încred în El acum?”... „Inima mea cînta de bucurie”, spune Hudson mai tîrziu, istorisind această întîmplare.

Căsătoria a avut loc la 20 ianuarie 1858. După cîteva săptămîni, Hudson scria: „A te căsători cu femeia pe care o iubești, pe care o iubești cu gingășie și respect, este o binecuvîntare pe care n-o poți exprima, nici nu ți-o poți închipui. Fiecare zi te face să-ți cunoști mai bine preaiubita și, cînd ai o comoară ca a mea, te simți tot mai fericit, tot mai recunoscător, în umilință, față de Acela de la care vine orice lucru bun, pentru darul cel mai prețios care poate fi pe pămînt.”

Lucrarea la Ningbo

-cap 9-

S-au stabilit la Ningbo, într-o casă mică, unde avea să fie leagănul misiunii în interiorul Chinei. Maria era iubită de femeile din împrejurimi. Putea să le viziteze la casele lor, căutînd eleve pentru școala ei, apoi stătea de vorbă cu femeile, cu bătrînii și cu copiii. În felul acesta, mulți dintre ei se hotărau să vină la adunările misiunii, pentru a auzi vorbindu-se despre Mîntuitorul care făcuse viața misionarilor atît de deosebită de a lor. Cei doi soți vedeau acum cum căsătoria poate să-i ajute la

lucrarea misionară, cînd ea este făcută nu numai „în Domnul”, dar și „din El, prin El și pentru El”.

Războiul civil și războiul cu Anglia continuau să pustiască țara, făceau ca totul să fie nesigur în China. Pe de altă parte, ploile torențiale au nimicir recoltele. Lucrarea misionară suferea din cauza acestor stări de lucruri; adesea sala de adunare era aproape goală. Dar Hudson nu avea nici ajutoare — el trebuia să facă totul singur: predică, învățătură, îngrijirea bolnavilor, primirea oaspeților, apoi corespondența, contabilitatea și călătoriile misionare cu Jones.

Doamna Taylor preda la școala ei cîte șase sau opt ore pe zi. Nu voia să întrebuințeze în această lucrare pe credincioșii indigeni. Întrebuințînd cu plată pe cei de curînd întorși la Dumnezeu, oricît de sinceri ar fi ei, le micșorează puterea, dacă nu chiar convingerile. Ei trebuiau lăsați să se dezvolte în împrejurările în mijlocul cărora Dumnezeu i-a așezat, totăriți chiar prin încercările prin care trebuiau să treacă.

Unul dintre cei dintai care s-a întors la Dumnezeu după căsătoria lor, a fost un lucrător de coșuri, Fang Nengkuei. În acest timp Hudson predica despre fiul risipitor. Ideea că Dumnezeu este bun, ca un Tată, era cu totul nouă pentru cea mai mare parte dintre ascultători. La sfîrșitul adunării, cînd Hudson a invitat pe cei care doreau să rămîna să stea de vorbă cu el, aproape toți au rămas.

Printre cei mai atenți era Nengkuei. Astfel, el a ajuns să se predea lui Dumnezeu și, mai tîrziu, a devenit un adevărat vestitor al Evangheliei. El a fost un deschizător de drumuri, peste tot pe unde trecea forma adunări care apoi creșteau în urma lui. Hudson a deschis și o școală de seară, unde puteai învăța să citești Noul Testament cu caractere romane. Se ocupa în mod deosebit de cei de curînd întorși la Dumnezeu, susținînd că evanghelizarea Chinei depindea de activitatea lor viitoare. Hudson Insista mult asupra importanței citirii personale a Bibliei. Un copil putea să învețe de la doamna Taylor Noul Testament cu caractere romane, în timp de o lună. Deseori elevii deveneau creștini, cum s-a întîmplat cu Tsin, profesorul lor de chineză, și cu mama lui, prima femeie chineză botezată de Hudson Taylor. După aceea, mama lui Tsin a contribuit mult la lucrare, citind și explicînd femeilor din Noul Testament.

Nyi, Nengkuei și alți creștini indigeni ajunseseră și ei pescari de oameni. Dar ei încă mai trebuiau crescuți și, dacă misionarii ar fi plecat de acum în alte localități, poate că n-ar mai fi putut aduce roadele care le-au adus după aceea. Misionarii nu realizau încă influența pe care o avea exemplul lor. Ceea ce erau ei înșiși în adâncul ființei lor, au devenit și copiii lor în credință într-o mare măsură. Cei de curind întorși la Dumnezeu învățau de la misionarii lor îndeosebi dragostea de suflete, fără de care toate celelalte daruri nu sînt nimic.

În februarie 1859, într-o cameră întunecoasă, Hudson era îngenunchiat la căpătaiul soției lui. În urma unei răceli, ea ajunsese grav bolnavă, încît doctorul nu mai spera vreo scăpare. Toți creștinii din oraș s-au adunat să se roage pentru ea și sentimentul de a nu fi singur în rugăciune era un puternic sprijin pentru Hudson. Îngenuncheat, în liniște, a simțit născîndu-se în el o nouă speranță — avea ideea unui remediu pe care încă nu-l încercase. Trebuia numai avizul doctorului Parker. Dar va mai trăi ea pînă se va întoarce el de la doctor? *„Parker a aprobat tratamentul la care mă gîndeam. Dar ajungînd acasă, mi-am dat seama de la prima vedere că schimbarea dorită se produsese, fără ca să mai fie nevoie de acest tratament sau de un altul.”* Marele Doctor trecuse pe acolo. Prezența Lui pusese pe fugă apropierea morții- Mana Lui a adus încă o dată vindecarea.

Această experiență a puterii Domnului și a ceea ce este El gata să facă pentru ai Săi, ca răspuns la rugăciunile lor, l-a susținut pe Hudson în luptele pe care le-a avut după aceea.

După această boală periculoasă, a fost o plăcere pentru ei să viziteze, în afara orașului, noul spital al doctorului Parker. Acum era gata construit: o capelă, dispensar, casă de locuit, săli pentru europeni și pentru chinezi, situate aproape de riu și dominate de un turn din care se vedea pînă departe. Era foarte încurajatoare vederea lucrării pe care doctorul Parker a putut s-o realizeze în trei ani, prin stăruință și curaj, fără ajutorul vreunei societăți.

La 31 iulie familiei Taylor i s-a născut primul copil, o fetiță pentru care n-au găsit nume mai potrivit ca Grace (Har). Era o căldură de 40 de grade și ura indigenilor împotriva europenilor se manifestase prin revoltă. *„Omorîți pe diavolii străini!”* erau strigătele care se auzeau pînă în camera unde era micuța Grace. Dar

nimeni n-a încercat să forțeze ușa casei lor, cu toate că ar fi fost un lucru ușor de făcut. Erau păziți de puterea lui Dumnezeu și inimile lor au rămas în pace.

*

În august a murit doamna Parker. Nimeni nu se aștepta la acest eveniment. Unul dintre cei patru copii ai lui Parker era și el grav bolnav, iar doctorul își dădea seama că propria lui sănătate era încercată prin cei cinci ani petrecuți în China. De aceea s-a hotărât să se întoarcă în Scoția, unde familia ar putea să se ocupe de copii.

Dar ce avea să devină misiunea medicală, roadă a atîtor rugăciuni și munci? Spitalul era plin de bolnavi și o întregă mulțime venea în fiecare zi la dispensar. Nu era alt doctor care să-1 înlocuiască și nici nu era momentul să se întrerupă lucrarea chiar la începutul iemii. Atunci doctorul Parker a avut ideea să-1 roage pe Hudson să continue cel puțin cu dispensarul și să închidă numai spitalul. Taylor s-a rugat mult pentru aceasta, dorind să cunoască voia lui Dumnezeu. Desigur, dispensarul trebuia să rămână deschis și, mai mult, nu trebuia să se închidă nici spitalul. Nu le-a dat Domnul ajutoare printre indigenii întorși la Dumnezeu? În ce privește lipsa de fonduri, aceasta nu este treaba lor, ci a lui Dumnezeu.

„În fiecare zi venea lume multă la dispensar, scria Hudson. Erau 30 de paturi gratuite pentru boli generale și cam tot atîtea rezervate fumătorilor de opium, care veneau acolo ca să scape de acest viciu. Și pentru că și doctoriile și îngrijirea erau gratuite, cheltuielile zilnice erau foarte mari. Era și un oarecare număr de ajutoare indigene, pentru întreținerea cărora trebuia altă cheltuială. Pînă atunci resursele veniseră de la clientela străină a doctorului Parker. Cu plecarea lui însă, lipsea această sursă de venituri. Dar n-am primit noi cuvîntul să căutăm mai intai împărăția lui Dumnezeu?”

Încredințați că sînt chemați la această lucrare, Hudson și soția sa se pregăteau să se mute în casa doctorului Parker.

„Ea avea o mare și binefăcătoare influență asupra bolnavilor”, scrie Hudson despre soția sa. „Ei simțeau bine că o religie capabilă să aducă o doamnă

engleză să le dea îngrijiri atât de particulare și dificile, era demnă de atenție. Ea avea de asemenea o mare Influență asupra ajutoarelor indigene, printr-o simpatie naturală și prin eforturile pe care le făcea pentru binele lor. Ea nu-i considera ca pe niște oameni plătiți să-i servească, ci ca pe niște suflete pe care trebuia să le aducă la Domnul Hristos. Ea fi încuraja și îi ajuta să învețe să citească și a învățat pe mulți să scrie. Mulți dintre cei care au fost astfel în legătură cu ea, au învățat să cunoască pe Domnul Isus. Ea avea obiceiul să caute în toate îndrumarea lui Dumnezeu și nu scria nici măcar un rând, nu făcea o vânzare sau o cumpărătură, fără să-și ridice mai mtîi inima spre El."

La spital, Hudson a adunat toate ajutoarele și le-a expus situația. Le-a spus că ei trebuie să aștepte ajutor direct de la Dumnezeu, că nu putea să le garanteze un salariu fix, pentru că în nici un caz el Mi voia să se împrumute. În aceste condiții dădea libertate tuturor celor care ar vrea să nu mai fie împreună cu ei în această lucrare, deși i-a îndemnat să-și continue serviciul dacă sînt gata să se încreadă, simplu, în făgăduințele lui Dumnezeu. Toți cei care nu erau creștini s-au retras și Hudson i-a înlocuit cu credincioși indigeni. Unii dădeau gratuit timpul lor liber, alții dădeau tot timpul lor, fără să aibă alt salariu, decît întreținera lor. Toți aveau pe inimă această lucrare și se rugau pentru ea.

Cînd banii lăsați de doctorul Parker s-au terminat fondurile lui Hudson au început să scadă, Hudson împreună cu ajutoarele lui se rugau stăruitor, pentru că își dădeau seama că aceasta era o încercare infioratoare. Într-o dimineață, bucătarul a adus la cunoștință că a desfăcut ultimul sac de orez și în curand ii va vedea fundul. „Atunci”, răspuse Hudson. „momentul cînd Domnul ne va ajuta trebuie sa fie aproape.” Chiar așa s-a și întîmplat, pentru că înainte ca sacul de orez să se termine, Hudson a primit de la Berger un cec de 1.250 franci. Dar de data aceasta prietenul său Berger îl anunța că o grea sarcină i-a venit pe umeri: sarcina de a întrebuița o avere pentru Domnul Isus. Tatăl său a murit de curand, lăsîndu-i o frumoasă avere; și pentru că el nu dorea să-și mărească cheltuielile personale, căuta un mijloc de a folosi banii pentru lucrarea lui Dumnezeu.

Nu este nimic mai molipsitor ca bucuria duhovniceasca, atunci cînd ea este adîncă, adevărată. Și ea n-a lipsit în iama aceasta la spitalul din Ningbo. Au fost

numeroase răspunsuri la rugăciunile cu privire la nevoile bănești. Au fost operații reușite în condiții nefavorabile. Mai mult, au fost suflete aduse la Domnul Isus. Dar toate acestea nu s-au făcut fără o rugăciune neîncetată și o muncă din răspuțeri.

Șase ani în China, șase ani într-o asemenea activitate, lăsaseră urme asupra lui Hudson Taylor. El se gândea la posibilitatea unei întoarceri în Anglia și ara departe de a gândi la o nouă dezvoltare a lucrării. Acum își dădea seama de un fapt dublu: pe de o parte împrejurările care erau din ce în ce mai favorabile evanghelizării, pe de altă parte sănătatea Li, care se șubrezea repede. Ar fi trebuit o sută de misionari și el era din ce în ce mai puțin capabil să faca lucrarea de unul singur.

Cine ar fi putut crede că Hudson Taylor, sărac, fără influență, fără pregătire specială, va deveni fondatorul și directorul unei organizații mondiale, toglobînd misionari din toate denomițiile și din toate țările?

Iată ce scrie părinților săi, la începutul anului 1860: „*Cunoașteți tineri serioși, întorși la Dumnezeu, dornici să slujească lui Dumnezeu în China și gata să vină aici? Dacă am putea găsi cinci sau șase! Ei vor începe probabil să predice în chinezește peste șase luni și, ca răspuns la rugăciuni, vom găsi fondurile necesare pentru întreținerea lor.*”

Pe de altă parte, era nevoie ca cei întorși la Dumnezeu dintre chinezi să fie îndrumați, supravegheați. Cel mai zelos dintre ei, Nengkuei, a alunecat din cauza mîndriei. Toți aveau nevoie — experiența o arătase — să fie instruiți cu răbdare în lucrurile duhovnicești.

O concluzie li se impunea: le trebuia ajutorul altor misionari, care să primească linia lor de conduită. „Chinezii pier și Dumnezeu binecuvîntează așa de mult lucrarea noastră!... Dar noi sîntem epuizați și ne trebuie ajutor... *Aveți milă de sărmanii chinezi! Ați dat pe fiul vostru, dați și influența voastră*”, scria părinților săi.

Dumnezeu a încurajat pe Hudson în acest timp. „*Un prieten a fost îndemnat să vă trimită 2.500 franci fiecăruia, domnului Jones și dumitale*”, îi scria Pearse spre sfîrșitul lunii martie. „*Vei fi fericit să auzi că este o mare trezire aici, la Londra, și cei întorși la Dumnezeu se numără cu sutele.*”

Atunci, el trebuia să se întoarcă în patrie, înainte de a fi prea târziu. Pe de altă parte, sănătatea lui șubredă îi arăta clar că o călătorie în Anglia ar fi singurul mijloc ca să-și scape viața. La sfârșitul lui iunie au închis cu părere de rău spitalul și s-au îndreptat spre orașul Shanghai, de unde au plecat spre Londra.

*

Niciodată, în liniștea nopților petrecute în corabie, nici chiar în cele mai bune clipe de rugăciune, nu și-au putut închipui cum va fi viitorul pregătit de Dumnezeu. Ce vis sau ce dorință le-ar fi trebuit pentru așa ceva? China deschisă de la o frontieră la alta! O misiune în interior, lucrând pînă în provinciile cele mai depărtate; peste tot stațiuni, ocupate de sute de misionari; mai mult de nouă sute, în timp ce ei cereau cinci! Și cum ar fi putut ei să-și închipuie Că cei treizeci de oameni întorși la Dumnezeu, care le erau așa de scumpi, se vor înmulți pînă vor ajunge la treizeci de mii de ajutoare indigene? Ce imaginație le-ar fi trebuit ca să-și poată închipui că în cei cincizeci de ani care vor urma, mai mult de 37 milioane de franci vor fi dați pentru vestirea Evangheliei în China și aceasta fără colectă, fără cel mai mic apel către oameni? într-adevăr, le-ar fi parut imposibil.

Acum se mulțumeau să se roage, să se încreadă în Dumnezeu, iar viitorul era acoperit de ochii lor. Tot ce vedea Hudson Taylor era marea nenorocire în care se afla China și avea o singură rugăciune: să poată face ceva mai mult pentru China, cu puterea care-i rămînea. „Dacă aș avea o mie de vieți, China ar putea să mi le ceară pe fiecare dintre ele. Dar nu, nu China, ci Domnul Hristos. Nu putem noi face mai mult pentru El? Putem noi face destul pentru un așa Mîntuitor?”

Raspunderea apasa asupra lui Dumnezeu

-cap 10-

Revenind bolnav din China în 1860, a primit din partea doctorilor recomandația de a nu mai pleca din Anglia, pentru că reîntoarcerea ar însemna o adevărată sinucidere. Cei șase ani și jumătate de lucru la Shanghai, la Ningbo și în alte localități au slăbit trupul lui care și așa nu era deloc puternic, iar soția lui era și ea bolnăvicioasă și avea și copil, astfel se părea că lucrarea lui misionară a luat sfârșit.

Gîndul de a rămîne inactiv nu-l putea stăpîni. Abia ajuns în Anglia, a și început să facă adunări, să stea de vorbă cu credincioșii cunoscuți, încît s-au dus trei săptămîni înainte chiar de a-și putea vizita părinții la Barnsley.

Căutînd să nu-și arate mereu nerăbdarea de a se întoarce în China, Hudson s-a hotărît să-și continue studiile medicale, ca să-și poată lua diploma. Dar se ocupa mai ales cu revizuirea Noului Testament în dialectul de la Ningbo. În fiecare zi punea deoparte cîte șapte pînă la nouă ore pentru această lucrare. Societatea Biblică a consimțit să publice o nouă ediție a Noului Testament, cînd va fi revizuit.

Și patru ani au trecut, fără ca stîlpul de nor să se miște dinaintea lui, patru ani care i-au adus numai un singur misionar pentru China, un credincios numit Meadows.

Cînd Meadows s-a dus la Londra, se simțea atras mai mult de personalitatea lui Taylor decît de frumusețile marelui oraș. Sărăcia locuinței misionarului și simplitatea vieții lui l-au mirat, dar a uitat repede goliciunea camerei, frigul în care stătea, hainele lui învechite, atît de mult îl interesa ce fac acei oameni din depărtare, care n-au auzit de Hristos. Hudson știa ce înseamnă să fii singur și fără ajutor într-o țară străină și făcea tot ce îi stătea în putință ca acest prim colaborator să fie bine întărit sufletește înainte de a pleca. În 1864 Meadows și soția lui au plecat spre Ningbo, unde Jones era singur.

Anii petrecuți la Londra au fost pentru Hudson și o încercare materială. El nu lua nimic din banii pentru misiune. Pentru nevoile lui materiale aștepta totul de la Domnul, ca și pentru nevoile duhovnicești. Și a putut cunoaște adevărul cuvintelor: „*El nu lipsește de nici un bine pe cei care duc o viață fora prihană*”. Dar în acest timp a cunoscut și perioade de lipsuri cum n-a mai cunoscut altă dată. Totuși, pe măsură ce greutățile se măreau, se mărea și încrederea lui în Dumnezeu și numai în Dumnezeu. El spunea totul, absolut totul Tatălui ceresc, cu simplitatea unui copil și cu încrederea că Dumnezeu va purta de grijă și va conduce toate.

Moartea misionarului Jones din Ningbo i-a mărit tot mai mult dorința de a se întoarce între acei copii ai lui în credință. De asemenea Meadows a rămas fără soție și fără copil și se simțea izolat, toate nevoile acestei lucrări apăsau greu pe inima lui Hudson. O hartă mare a Chinei era așezată pe peretele camerei lui și Biblia era totdeauna deschisă pe masă. Privirea lui se ducea de la hartă la Biblie

și de la Biblie la hartă, iar gîndul, la aceste mulțimi lipsite de lumina Evangheliei și de care parcă nimeni nu se interesa.

Și în felul acesta, puțin cîte puțin, în sufletul acestui om îngenuncheat înaintea lui Dumnezeu se preciza lucrarea în vederea căreia Stăpînul l-a pus deoparte și pentru care îl pregătea.

*

Printre cei care erau nelipsiți de la adunările săptămîinale de rugăciune din locuința lui Taylor, nimeni nu arăta mai mult interes pentru misiune ca un negustor liniștit, înalt, care venea cu soția sa de la frumoasa lui casă din Sussex. Acest om, care senumea Berger, s-a întors la Dumnezeu într-un fel cu totul deosebit. La o serată, el stătea de vorbă cu o tînără, cînd, spre marea lui surpriză, ea i-a spus cîte ceva despre lucrurile credinței. Era în ea atîta sinceritate și atîta bucurie că are ca Mîntuitor pe Domnul Isus Hristos, încît Berger a rămas îngîndurat și n-a mai avut plăcere pentru acea petrecere. Chiar atunci a primit și el pe Domnul Isus și s-a retras din acel salon pentru a-și ascunde lacrimile de recunoștință. Cînd l-a cunoscut pe Hudson, acest negustor nu avea încă patruzeci de ani; aceasta înainte de a pleca Hudson în China. Berger a fost atras de acest tînăr plin de entuziasm și de atunci au avut o corespondență regulată. Acum, cînd misionarul bolnav s-a întors în Anglia, nicăieri n-a fost mai bine primit ca la familia Berger. Grădina acestui frate era un adevărat paradis pentru copiii lui Hudson și, pentru că Berger nu avea copii, toată preocuparea lui era pentru misiune. În fiecare zi apăsa tot mai puternic un gînd pe inima acestor doi credincioși. În China pier mii și mii de suflete în timp ce eu, ca și orice credincios, am această făgăduință a Domnului că tot ce li voi cere — fără nici o limită — îmi va fi dat, în numele Lui.

În acest timp, un vapor era gata de plecare în China și proprietarul vaporului, auzind vorbindu-se despre Hudson, i-a oferit două locuri gratuite pentru doi misionari. S-au îmbarcat doi tineri, dar pe mare o furtună a zdruncinat atît de mult încrederea unuia dintre ei, încît s-au înapoiat imediat amîndoi. Acest fapt a pricinuit o mare mîhnire lui Taylor. Iar în ce privește ceilalți misionari care au fost

pregătiți, unul spunea că trebuie să mai studieze, un altul nu se putea elibera de treburile gospodărești, un al treilea nu era hotărît.

Un alt lucru i-a mai luat mult timp. Un prieten credincios i-a cerut o serie de articole despre China, pentru a fi publicate într-o revistă. Unul dintre articole a fost socotit atît de folositor, încît Hudson a fost rugat să-l completeze și să-l publice aparte.

Intre timp, însă, Hudson a trecut printr-o criză sufletească. El scrie: „Știam că Dumnezeu putea da evangheliști și mijloace de a-i susține, dar îmi venea un gînd de neîncredere: Să presupunem că acești oameni pleacă în China. Vor veni încercări și credința lor se va putea stinge. Atunci nu îți vei reproșa tu că i-ai trimis într-o asemenea încurcătură? Ai tu mijloace de a împiedica o situație atît de îngrijorătoare? Desigur nu... Așteptînd, milioane mor în această țară fără Dumnezeu! Acest gînd mă ardea, nu mă mai lăsa nici să dorm... Nu puteam spune nimănui acest lucru, nici chiar soției mele. Să te încarci cu o povară atît de grea!...”

În duminica de 25 iunie 1865, obosit și trudit, Hudson Taylor era în vizită la niște prieteni din Brighton. Nu se mai putea bucura văzînd mulțimile venind la adunare. S-a dus singur pe malul mării, pe plajă. Înăuntrul lui se dădea o luptă. Simțea că nu se mai poate să fie mereu apăsător de îndoieli. Deodată îi vine un gînd: Dacă Dumnezeu dă o ceată de lucrători pentru interiorul Chinei, iar dacă ei vor muri acolo de foame, totuși, după toate acestea, ei vor fi duși în cer; și dacă un singur suflet păgîn ar fi mîntuit, nu prețuiește el atît de mult ca să poată fi jerfiți ceilalți?... Prezența lui Dumnezeu i-a alungat neîncrederea. Un gînd nou i-a venit chiar atunci și a fost ca razele soarelui care risipesc întunericul nopții. *„Dacă noi ascultăm de Dumnezeu, răspunderea apasă asupra Lui și nu asupra noastră.”* Acest gînd, înrădăcinat în inima lui prin Duhul Sfînt, a lucrat în el odată pentru totdeauna o mare schimbare. Plin de mîngîiere, chiar acolo, pe plajă, a strigat: *„Doamne, Tu vei purta toată povara. La cuvîntul Tău, eu, slujitorul Tău, voi merge înainte. Rezultatele Te privesc pe Tine.”*

De acum, Hudson a început să se roage pentru 24 lucrători de bunăvoie și bine pregătiți, cîte doi pentru fiecare din acele unsprezece provincii ale Chinei și

pentru Tibet. „Soția mea spunea că Brighton mi-a făcut un foarte mare bine și nu se înșală”, spunea el.

O viață nouă a început pentru Hudson odată cu hotărârea luată în acea dimineață pe malul mării, împreună cu Pearse, chiar atunci (în 1865), a deschis un cont la banca din Londra, vărsînd suma de 10 lire pentru „China Inland Mission” (Misiunea în interiorul Chinei). Dacă pînă la această dată au fost luni de rătăcire, de acum a început o activitate neobosită. Au și fost pregătiți doi misionari, care au plecat în China: Stevenson și un tînăr scoțian, Georges Statt.

La Londra, Hudson s-a împrietenit și cu unii creștini mai înstăriți. Totuși, tot Berger a rămas pentru el prietenul cel mai apropiat în Anglia. Cînd Hudson a plecat iar în China, Berger a primit să reprezinte lucrarea în Europa. „Lucrul acesta a fost foarte natural, spune Hudson. Ne-am simțit atrași unul de altul. În salonul lui și-a primit numele misiunea noastră. Nici unul dintre noi n-a cerut nimic celuilalt, nici nu i-a dat vreo însărcinare; totul s-a petrecut în cea mai mare simplitate.” Lucrarea deosebită de care se ocupau amîndoi era manuscrisul ce urma să fie tipărit, cu titlul „*Nevoile spirituale ale Chinei și drepturile ei*”. Unul lîngă altul, în cămăruța lor, ei se rugau și scriau, scriau și se rugau. „*Fiecare frază, spunea Hudson, era ca împregnată de rugăciune.*”

În această lucrare, Hudson arată mai întîi seriozitatea vieții și cum fiecare din faptele și neglijențele noastre pot avea o influență asupra viitorului nostru și al altora. El arată că nu trebuie să ne rugăm în mod egoist, numai pentru noi, ci să avem în primul rînd pe inimă lucrarea lui Dumnezeu, după modelul Aceluia care, pentru a mîntui o lume suferindă și pierdută, a renunțat la Sine însuși și S-a coborît pînă la moartea pe cruce. Hudson vorbește apoi despre China și de marea nevoie pe care o are această mare mulțime să cunoască pe Domnul Hristos.

„*Toată puterea Mi-a fost dată... Duceți-vă!*” „Acele cuvinte sînt de ajuns. Mari, imense sînt nevoile, dar mai mare, nespus mai mare este Dumnezeu. Nu este nevoie de vreun sprijin omenesc în această lucrare. Singurul sprijin este Dumnezeu Cel Atotputernic, care a zis: „*Deschide gura larg și ți-o voi umple*”. Și Taylor dădea numeroase exemple de întîmplări minunate, trăite de el. El a văzut pe Dumnezeu, ca răspuns la rugăciune, liniștind furtuna, vindecînd, schimbînd direcția vîntului, dînd

ploaie cînd a fost secetă, liniștind pe oamenii care se arătau violenți față de credincioși.

*

Și în ce privește fondurile materiale, Hudson aștepta totul de la Dumnezeu. El nu putea promite nimănui nimic, decît hotărîrea de a nu face vreo datorie, nici pentru misiune, nici pentru el personal. Oricine se va angaja în această lucrare, va trebui să înțeleagă că, fiind chemat de Dumnezeu, nu se poate bizui decît pe El în ce privește puterea, ocrotirea, hrana, toate.

„Dumnezeu dispune de tot aurul și argintul lumii și de turmele care pasc pe munți... Nu este deloc nevoie de un fond de garanție. Noi putem primi să nu avem decît foarte puțin, dacă așa va îngădui Domnul, dar nu vom consimți să avem bani sau fonduri într-un mod nesfințit. Mai bine să nu avem nimic, nici pentru a ne cumpăra pîinea, căci sînt destui corbi în China și Domnul va ști să-i trimită cu pune și cu carne. Tatăl nostru știe de copiii Săi că se scoală dimineața cu poftă de mîncare și El nu-i lasă nemîncăți. El a hrănit timp de patruzeci de ani, în pustie, trei milioane de israeliți. Nu ne așteptăm ca El să trimită în China trei milioane de misionari, dar dacă El ar face acest lucru, ar ști El cum să-i întrețină. Fiți siguri, o lucrare a lui Dumnezeu făcută în felul lui Dumnezeu, nu va duce niciodată lipsă de ajutorul lui Dumnezeu... Deși nevoile sînt mari, ele nu epuizează resursele Tatălui nostru.” Manuscrisul acestei lucrări a fost încredințat lui Berger, care a îngrijit de publicarea lui. Prima ediție s-a epuizat în trei săptămîni, atît de mult a fost căutată. Și în timpul săptămînilor următoare, Hudson a primit o mulțime de scrisori călduroase, prin care unii credincioși arătau că doresc să lucreze pentru China.

Trebuiau pregătiți cîțiva misionari pentru plecare și doamna Taylor, fiind mereu ocupată, a ajuns la un moment dat să zacă în pat, bolnavă. A avut nevoie de o operație periculoasă, dar peste cîteva săptămîni iar și-a început activitatea. Erau 8 misionari în China și mai trebuiau pregătiți încă 16.

Crestini sunt raspunzatori

- cap. 11 -

În septembrie 1865 a avut loc la Perth, în Scoția, o conferință la care Hudson, în vîrstă de 33 de ani, a trebuit să vorbească despre China și despre nevoile acestui mare imperiu cu sute de milioane de locuitori. A început să vorbească istorisind că, pe dnd mergea de la Shanghai la Ningbo, pe o corabie indigenă, a observat printre călători pe un tînăr chinez, Petru, care trăise cîțiva ani în Anglia. Cu toate că auzise despre Evanghelie, Petru nu cunoștea pe Domnul Isus. Taylor, care coborîse puțin în cabina corăbiei, deodată aude un strigăt: „*Un om în apă!*” leșind repede pe punte, observă că în apă era tocmai Petru.

„Da”, strigau unii fără să se miște, „aici a căzut!” Căutînd în toate părțile, Taylor observă cîțiva pescari cu o plasă, în apropiere.

— *Veniți, le strigă el, veniți și aruncați plasa aici, un om se îneacă!*

— *Ei asta, de ce să ne deranjăm tocmai noi!*

— *Ce tot vorbiți de deranj, veniți repede pînă nu este prea tîrziu!*

— *Noi sîntem acum ocupați cu pescuitul!*

— *Lăsați acum pescuitul, veniți numai, veniți repede și vă voi plăti bine.*

— *Cît ne dai?*

— *Cinci dolari. Dar nu mai stați, grăbiți-vă și salvați pe acest om, că se îneacă!*

— *Prea puțin, strigară ei, nu vrem fără treizeci de dolari.*

— *Dar eu n-am atîtea bani, vă dau tot ce am la mine.*

— *Ei, și cît poți tu să ai?*

— *Nu știu exact, vreo 14 dolari.*

În sfîrșit, ei au venit și cu o singură aruncătură de plasă au scos din apă pe acel om. Dar era pierdut. Cu toate încercările lui Hudson de a-l face să respire, Petru a murit. Acest om își pierduse viața din pricina nepăsării grosolane a acestor oameni, care atît de ușor l-ar fi putut salva.

Un sentiment de indignare a cuprins marea mulțime de ascultători. Se poate să fie undeva, pe pămîntul acesta, oameni așa de nesimțitori și de egoiști? Dar glasul lui Hudson a continuat: „Noi condamnăm pe acești pescari păgîni, spunem că au fost vinovați de moartea unui om, pentru că îl puteau salva și n-au vrut. Dar ce ziceți de milioane și milioane de oameni pe care noi îi lăsăm să piară pentru veșnicie? Ce spuneți de porunca atît de clară: „Duceți-vă în toată lumea și vestiți Evanghelia la orice făptură”?

Amintindu-și de o întîmplare care îi producea o adîncă durere, Hudson a povestit istoria unui om întors la Dumnezeu la Ningbo, care, în bucuria de la început, l-a întrebat:

— *De cînd se cunoaște în țara voastră această veste bună?*

— *De mult timp, de sute de ani.*

— *De sute de ani!, a strigat fosta căpetenie budistă, și n-ați venit pînă acum să ne-o spuneți? Tatăl meu a căutat adevărul, a adăugat el cu tristețe, 1-a căutat mult timp și a murit fără să-l găsească. Ah! de ce n-ați venit mai de mult?*

Cuvîntarea lui Hudson a avut un puternic răsunet în țară. În multe părți se vorbea despre tînărul misionar care, fără nici un sprijin omenesc, fără să fie susținut de vreun comitet sau de vreo biserică, plecase să vestească Evanghelia în interiorul Chinei. La Perth s-au hotărît mulți să slujească lui Dumnezeu în lucrarea de răspîndire a Evangheliei în China.

Se apropia clipa înapoierii în China pentru Hudson și tovarășii săi de lucru. Ar fi trebuit să se îmbarce în luna mai 1866 și încă mai aveau multe pregătiri de făcut. Cînd era întrebant cum va pleca, Hudson răspundea: *„Dacă Dumnezeu trimite bani pentru trei sau patru persoane, trei sau patru vor pleca. Dacă El ne va trimite pentru 16, înseamnă că 16 vor trebui să plece, 16 misionari deodată.”* El se gîndea că ar fi bine să plece 16 misionari deodată și pentru aceasta era nevoie de două mii de lire. *„Dumnezeu Sa angajat să ne întrețină și este treaba Lui cum ne va întreține. Trebuie mai puține apeluri către oameni și mai multe rugăciuni către Dumnezeu.”*

În acest timp, Hudson era mereu în călătoria prin țară. A fost chemat și la Dublin, unde, printre ascultători, erau John McCarthy, Charles Rshe și fratele lui, care puțin se așteptau, în seara cînd au fost vizitați, să audă chemarea dumnezeiască ce avea să hotărască toată cariera lor viitoare. Acești tineri auziseră de Hudson, dar cînd au văzut intrînd în sală un tînăr slăbuț, blond, s-au mirat foarte mult. Acesta să fie acela despre care auziseră atîtea? Dar cînd i-au auzit glasul, și-au schimbat cu totul gîndurile. *„Parcă îl văd”,* spunea McCarthy, *patruzeci de ani mai tîrziu, „calm, modest, dar atît de plin de puterea lui Dumnezeu! În acea seară am găsit răspunsul la multe rugăciuni și am găsit pe acel om al lui Dumnezeu care să-mi dea îndrumare în viață. Clipele petrecute cu el în camera lui, rugăciunile lui pentru mine îmi sînt printre cele mai dragi amintiri.”* Vizita lui Hudson în Irlanda a adus 10 candidați pentru China Inland Mission.

La Birmingham, cînd era ora de adunare, a venit o ploaie torențială și pentru că Hudson era înfrigurat și obosit, gazda i-a oferit un loc lîngă soba încălzită. *„Dar n-a fost anunțată adunarea pentru seara aceasta?”*, a întrebant el liniștit. *„Atunci*

trebuie să merg acolo, chiar dacă n-ar fi decît birjarul." Sala era aproape goală, dar prezența lui Dumnezeu a făcut ca, din cele zece persoane prezente, jumătate să intre în misiune.

Intors la Londra, Hudson s-a grăbit să vadă ce încasări a făcut, pentru a constata cum a răspuns Dumnezeu la rugăciunile lor. În primele săptămîni ale anului se primiseră 170 lire sterline, apoi restul pînă la 2.000 lire sterline, ceea ce permitea să se trimită 16 misionari care se pregătiseră să plece. Publicația misiunii, „Foaia Ocazională”, care apărea în mod regulat, nu s-a putut trimite cititorilor, din cauza unui incendiu la tipografie. Deci ea n-a putut influența trimiterea acestor sume de bani. S-a anunțat doar atît, că sumele așteptate de la Domnul s-au primit. *„Aceasta ne-a făcut să ne gîndim”,* spunea Taylor, *„la Moise, care a pus să se strige în tabără că pentru cortul întîlnirii se promise mai mult decît era nevoie. Și sîntem convinși că, dacă vor fi mai puține apeluri la oameni și mai multe rugăciuni și o viață duhovnicească mai adîncă la noi, aceleași rezultate ar fi în toate ramurile lucrării lui Dumnezeu.”*

O ultimă călătorie în vest, l-a dus pe Hudson la Bristol, unde a fost fericit să întîlnească pe George Muller, care, biziindu-se numai pe Dumnezeu, înființase orfelinatele în care crescuse pentru Dumnezeu mii de orfani. George Muller i-a arătat multă dragoste și i-a făgăduit sprijinul rugăciunilor sale, rugăciuni de mare preț pentru Hudson.

Trecînd pe la Exeter, Hudson a întîlnit familia Soltan, care a dat misiunii șase din membrii ei.

Domnișoara H. Soltan a scris, după ce a auzit cuvintele arzătoare ale tînărului misionar: *„Aceste cuvinte au făcut ca mai mulți dintre noi să petrecem o noapte de nesomn, iar eu și sora mea am fost chiar din acea oră atașate misiunii”.*

*

Era la sfîrșitul lui aprilie. Misionarii urmau să plece în curînd și starea de slăbiciune în care se găsea încă doamna Taylor, făcea ca toată greutatea pregătirilor să cadă asupra lui Hudson. El punea mîna la toate treburile. Dar venise luna mai și încă nu era găsit un vapor pentru plecare. De aceea, se înălțau rugăciuni stăruitoare

spre cer, atît pentru vapor, cît și pentru ca să le dea Dumnezeu un căpitan de vas credincios și un echipaj cărora să le poată fi de folos.

La 2 mai a avut loc o ultimă adunare la colonelul Peget. Ca să fie în acord cu vederile lui Taylor, colonelul a anunțat la începutul adunării că nu va fi colectă de bani pentru misiune în această adunare. Dar cuvintele lui Hudson l-au mișcat atît de mult pe colonel, încît la sfîrșitul adunării a spus că, dacă înțelege bine sentimentele celor din adunare, ei ar pleca neîmpăcați dacă nu și-ar arăta practic, printr-o colectă, simpatia lor pentru lucrare. În acel moment, Taylor l-a întrerupt, spunînd că ceea ce dorea el era tocmai ca ei să plece neîmpăcați, îngîndurați de acolo. El nu cerea bani, ci vroia ca fiecare să întrebe pe Dumnezeu ce așteaptă de la el. Mulțumind colonelului de bunăvoință, l-a rugat să nu facă nici o colectă. Dumnezeu cere de la ai Săi daruri mai costisitoare, poate un fiu, o fiică sau propria viață. Pe scurt, fi dorea pe ei înșiși pentru China, fie sub forma lucrării, fie sub forma rugăciunii. Cît despre fonduri, Dumnezeu va îngriji. Taylor n-a reușit să-și convingă gazda. Însă a doua zi dimineața, colonelul a venit tîrziu la masă, spunînd că avusese o noapte grea. Apoi, dîndu-i mai multe daruri primite după adunarea de seară, a adăugat: *„Aseară gîndeam că te-ai înșelat, însă acum văd lucrurile altfel. N-am putut dormi toată noaptea, gîndindu-mă la acele mulțimi care pier cîte o mie pe oră în noaptea neagră. Apoi am strigat: Doamne, ce vrei să fac? Și cred că mi-a răspuns.” Spunînd acesteia, i-a dat lui Hudson 500 lire sterline. „Dacă ar fi fost aseară colecta, aș fi dat numai 5 lire. Suma de acum este rezultatul nopții mele de rugăciune.”*

Calatoria pe Ocean

-Cap 12-

Era joi, 3 mai, cînd Hudson a primit o scrisoare care îi făcea cunoscut că i se punea la dispoziție vasul Lammermuir, care era gata să plece în China. S-a dus direct la chei unde era ancorat vasul și s-a asigurat că era tocmai ce îi trebuia. A dat acout 500 lire și plin de bucurie s-a dus la ai săi cu aceste vești bune.

Plecați din Londra la 20 mai, misionarii au ajuns la Shanghai abia la sfîrșitul lui septembrie. Au avut de suferit o mulțime de atacuri din partea Celui Rău, dar în același timp au cunoscut și o mulțime de binecuvîntări, știind că frații lor nu încetează să se roage pentru ei.

Pe vasul Lammermuir, mica ceată folosea vremea în rugăciune, cu învățarea limbii chineze, cu citirea și cugetarea la Cuvînt și cu cîntările. Echipajul era format din 36 persoane și în total erau 56 persoane pe vas. Căpitanul vaporului era creștin, însă marinarii erau în cea mai mare parte nepăsători față de mîntuire. Timp

de 11 săptămîni, cît a durat călătoria de-a lungul oceanului Atlantic și pînă în insulele oceanului Indian, înconjurând Capul Bunei Speranțe, apele oceanului au fost foarte liniștite și relațiile misionarilor cu echipajul au devenit din ce în ce mai prietenești. La început, adunările de pe vapor nu atrăgeau deloc pe marinari. Misionarii au avut priceperea de a nu căuta să se impună. Dimpotrivă, cînd vreunul dintre marinari avea nevoie de o mîină de ajutor, cei care erau meseriași în ceata misionarilor, de bunăvoie le dădeau ajutor. În lipsa unui doctor, cunoștințele medicale ale lui Hudson erau de mare ajutor. Cu un cuvînt, acești oameni ai lui Dumnezeu s-au arătat atît de serviabili, atît de prietenoși și fericiți în același timp — toată ziua cîntau — încît marinarii și-or fi zis: De ce oare sînt ei așa de bucuroși și de fericiți? Și puțin cîte puțin distanța dintre ei a luat locul unui sentiment din ce în ce mai mare de stimă și de încredere.

După 25 de zile de la plecarea din Plymouth, ofițerul secund de pe vas s-a întors la Dumnezeu și acest fapt a fost începutul unei treziri printre marinari. Adunarea de duminică a început să fie foarte mult vizitată, iar adunările de rugăciune au fost stabilite mai întîi de trei ori pe săptămîină, apoi în fiecare zi. Hudson scrie lui Berger: *„Aș fi dorit să fi fost cu noi cînd am primit răspunsuri precise la rugăciunile noastre. Sufletele ne-au fost inundate de bucurie... Dumnezeu pare să fi ales, cum face El adesea, pe cei care par cel mai greu să se întoarcă la El.”*

Întoarcerea la Dumnezeu a secundului de pe vas, care era un om foarte brutal, a mărit și mai mult bucuria credincioșilor. Vestea întoarcerii lui a produs o adîncă impresie și unii dintre cei care nu îndrăzneau să se hotărască, au primit atunci pe Domnul Isus. Au început toți să ia parte la adunare. Era o atmosferă atît de însuflețitoare, încît de multe ori adunarea ținea peste ora fixată.

„Sîntem liniștiți în ce privește viitorul. Dar chiar dacă n-am ajunge niciodată în China, ne vom bucura totuși de lucrarea pe care Dumnezeu Și-a făcut-o pe vasul Lammermuir.” Așa gîndeau cu toții.

Dar vrăjmașul a început să împiedice lucrarea aceasta atît de frumos începută. El a reușit să strecoare prin lucruri trecătoare și de puțină importanță, răceală între unii credincioși, gelozie și lipsă de unitate. Rugăciunile au fost ca

paralizate. Lucrarea Duhului Sfânt a fost imediat oprită și timp de o lună nu s-a mai întors nimeni la Dumnezeu. Totuși, misionarii și-au dat seama de lucrul acesta și sufereau. Cuvintele psalmului 133: *„ce bine și ce plăcut este să locuiască frații împreună, în unire, căci acolo a orînduit Domnul binecuvîntarea”* îi umpleau de tristețe. Au înțeles că această stare de lucruri trebuie să înceteze și fiecare a început să se cerceteze personal înaintea lui Dumnezeu. Rugăciunea și postul au adus vindecarea și inimile lor făcute să se înțeleagă atât de bine, s-au unit din nou.

Invins, domnul puterii văzduhului și-a schimbat tactica și, fiind hotărît să nimicească într-un fel sau altul misiunea ce lua naștere, a dezlănțuit asupra vasului, timp de 15 zile, furtuni înspăimîntătoare. Zi și nopți urlau valurile. Un taifun după altul îi ducea de colo pînă colo pe marea Chinei. Pînzele au fost sfîșiate. Totul părea pierdut, în afară de încrederea lor nezguduită în Dumnezeu. Nici vorbă de dormit în timpul nopții, căci era prilejul cel mai potrivit pentru rugăciune. În timp ce vîntul sufla cu furie, cei credincioși *cîntau „E o stîncă ce de veacuri...”* și multe alte cîntece. *„Glasurile noastre neputincioase să stăpînească vuietul furtunii, se amestecau cu ea. Vasul de fier era aruncat ca o coajă de nucă, odată ridicat pe înălțimea unui val, apoi coborînd pînă în adîncul unei văi, cînd în picioare cînd culcat pe o parte, cînd partea dinainte sau dinapoi înfiptă într-un val... Nu se poate descrie această furtună... Dumnezeu ne-a păstrat liniștiți și eram gata și pentru viață și pentru moarte.”* Vasul era din ce în ce mai mult bătut de vînturi și toate lucrurile din jurul oamenilor se rostogoleau într-o parte și în alta. Orice activitate era imposibil de făcut, nu puteau decît să se roage. Toți erau obosiți și, pentru că nu puteau să-și pregătească nimic de mîncare, se hrăneau doar cu biscuiți cu unt. Apa începuse să intre înăuntrul vasului. Călătorii și-au luat rămas bun unii de la alții, și-au îmbrățișat copiii, crezînd că se termină viața lor. Erau încredințați numai în mîna lui Dumnezeu. Cînd părea că nu mai era nici o scăpare și orice încercare de salvare devenise cu neputință, vîntul s-a potolit treptat și marea de asemenea...

In căutarea unui loc de odihnă

-cap 13-

Cinci zile după furtună, vasul Lammermuir intra în portul Shanghai. Niciodată nu mai sosiseră în China atît de mulți misionari. Abia au intrat în port și o nouă furtună a izbucnit pe mare.

Dar era timpul cînd Hudson trebuia să-și pună probleme foarte serioase. Unde să găzduiești atîția oameni? Unde să transportezi atîtea bagaje? Aveau cu ei prese pentru imprimat și pentru litografiat, provizii de mîncare și medicamente în mari cantități. Hotelurile erau rare și foarte scumpe, iar despre hanurile chinezești nici nu se putea vorbi. Erau cîteva familii de misionari în Shanghai, dar nimeni nu putea primi atîția oaspeți. Dar tocmai atunci, un prieten al lui Hudson venise din Ningbo la Shanghai și, în vederea nevoilor care se puteau ivi, cumpărase aici o mare

clădire părăsită, din care unii făcuseră un teatru. Acest om, William Gamble, a pus la dispoziția lor casa sa și clădirile din jur. Între timp Hudson a plecat la Ningbo și s-a înapoiat cu un indigen, Tsin, unul dintre cei dintâi care s-au întors la Dumnezeu prin el, și cu o femeie credincioasă care trebuia să-i ajute la stabilirea lor într-un loc.

Pe scena fostului teatru s-a improvizat un dormitor. „Vântul ne cântă noaptea serenade fantastice”, scrie un misionar care dormea acolo. „Șoarecii sar printre lăzile noastre și pereții improvizați din cearșafuri sînt agitați continuu, dar nu este deloc greu să dormi după o zi lungă de muncă.”

În mijlocul pregătirilor, lui Hudson îi rămînea foarte puțin timp pentru a răspunde criticilor și bătăilor de joc care i se aduceau. Mulți erau indignați să vadă doamne din Europa, venite în China să se îmbrace chinezește și să meargă în interiorul Chinei. „*E nebun*”, ziceau unii despre Hudson. Dar el își vedea mai departe de lucru. Erau 17 femei gata să se ocupe de lucrarea de misiune în școli și în spitale și Hudson dorea ca numărul lor să se înmulțească, pentru că femeile aducătoare de vești bune trebuie să fie o mare oștire (Psalmul 68.12).

„Sînt convins”, scrie Hudson, „că mai ales în provinciile din interior, constumul chinezesc este o condiție absolută succesului. Și nu numai îmbrăcămintea chinezilor trebuie s-o primim, ci pe cît este cu putință, obiceiurile lor, felul lor de a trăi. Într-un cuvînt, „să te faci chinez cu chinezii ca să câștigi pe chinezi”. Toți cei care au lucrat în felul acesta, au avut rezultate. Ceilalți nu s-au putut apropia de popor. De altfel, Domnul nostru nu ne-a fost El un exemplu în această privință, ca în toate? Dacă El ar fi apărut pe pămînt ca un înger de lumină sau chiar ca un nobil roman, El ar fi obținut, fără îndoială, mai mult respect și considerație pentru Sine și Și-ar fi cruțat multe suferințe. Dar pentru a mîntui pe oameni, El a trebuit să apară ca un om de rînd. „El S-a dezbrăcat de Sine însuși.” Și ucenicii Lui vor face foarte bine dacă se vor purta ca El. Noi nu ne gîndim să deznaționalizăm pe chinezi, ci să-i aducem la Domnul Hristos. Dorim să-i vedem într-adevăr creștini, rămînînd în același timp chinezi în ceea ce este bun și drept... Să nu introducem în felul lor de viață alte modificări decît cele care sînt necesare pentru igienă și pentru succesul lucrării lui Dumnezeu. Aceasta nu se va face fără unele sacrificii care ne-ar costa, mai ales la început, dar aceste sacrificii nu sînt ele neînsemnate în

comparație cu acelea pe care le-a primit Cel care a părăsit cerul pentru a se naște într-o iesle? Fiind obiectul dragostei lui Dumnezeu și al adorației îngerilor, El a primit să fie „batjocorit și disprețuit de oameni”; ca să-i mîntuiască, a primit lovituri și rușinea morții pe cruce, împreună cu niște tîlhari. Domnul ne cere și nouă un sacrificiu fără rezerve, un sacrificiu din inimă și plin de bucurie. „Pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu.”

Toți misionarii noi sosiți în China, împărtășind felul de a gîndi al lui Hudson, și-au luat costum indigen. Tinerii și-au ras capul și și-au format o coadă. Erau îmbrăcați cu haine largi, după obiceiul țării. Doamna Taylor venea la masă îmbrăcată chinezește. O femeie îmbrăcată în haine europene putea să-și permită multe lucruri care n-ar fi fost îngăduite unei chinezoaice. Ea nu putea, de exemplu, să meargă de braț cu soțul ei. În nenumărate ocazii avea mare nevoie să fie atentă să nu facă ceva care ar fi fost socotit de chinezi ca necuviincios pentru o femeie. Astfel îmbrăcați, misionarii au plecat cu o luntre cu pînze pe Marele Canal, pentru a se duce la Hangzhou, capitala provinciei vecine.

Înainte de a pleca ei din Shanghai, Gamble a chemat acasă la el pe toți misionarii din oraș, pentru a se ruga împreună. Prietenia care s-a format în aceste puține săptămîni era destul de puternică și lui Gamble îi părea rău că trebuia să se despartă de Hudson. La 20 octombrie, cînd a sosit clipa plecării, Gamble părea că nu vrea să se dezlipească de prietenii săi care s-au îmbarcat în luntrele chinezești. Fără să se bage de seamă, Gamble a strecurat într-o luntre un sul și, sărind repede pe țârm, a dispărut în noapte. Sulul avea tocmai banii pe care Hudson îi dăduse pentru găzduire. Și alături era un bilet: „Pentru binele misiunii”.

*

Patru săptămîni mai tîrziu, mica ceată care părea de chinezi a ajuns cu luntrea în orașul Hangzhou. Viața nomadă, care la început le părea aproape poetică, începea să-i apese. Noapțile de toamnă deveneau foarte reci. Oboseala, frigul și lipsurile au înrăutățit sănătatea unora și îndeosebi a copiilor; doamna Taylor avea trei copii și aștepta acum pe al patrulea. La Hangzhou însă nu aveau pe nimeni care să le dea o casă călduroasă. Un cuvînt al psalmistului le-a dat

multă putere chiar în apropierea orașului: „*Cine ne va duce în cetatea întărită? Oare nu Tu, Dumnezeule? Dă-ne ajutor ca să ieșim din necaz, căci zadarnic este ajutorul omului.*” Și Dumnezeu pregătise dinainte un adăpost pentru slujitorii Lui oboșiți. Nu de mult se mutase în acest oraș un misionar american care acum era plecat la Ningbo și casa lui era liberă pentru un timp.

Dar acest adăpost era provizoriu. Misionarul american trebuia să se reîntoarcă și ei trebuiau să-și găsească altă locuință. Hudson a descoperit o clădire mare, care altădată era a unui mandarin. Era așezată foarte bine, într-un colț liniștit al orașului. Dar proprietarul cerea un preț foarte mare, și Hudson nu putea da atîția bani. Totuși, proprietarul ar fi dorit să-și vîndă casa. Duminică însă, Hudson nu s-a mai dus pe la acest proprietar, deoarece s-a ocupat numai cu adunarea. Proprietarul a crezut că altcineva i-a oferit o casă mai ieftină și de aceea chiar luni s-a dus la Taylor ca să-și vîndă casa cu un preț mai scăzut, care a fost primit. Aici a fost locuința misiunii.

Planul lui Hudson era să fie cît mai puțin zgomot cu putință, pînă ce tinerii misionari vor stăpîni îndeajuns limba ca să-și înceapă lucrarea. Pînă atunci, spera că populația se va obișnui cu prezența acestor străini pașnici și stabilirea lor în capitala acestei regiuni le va ușura intrarea în orașele vecine, mai puțin însemnate. Totuși, chiar în duminica următoare, Hudson s-a dus într-un oraș vecin, Shaoxing. Împreună cu Meadows și au putut observa că se poate lucra pentru Dumnezeu și aici.

Dar casa cumpărată la Hangzhou avea nevoie de îmbunătățiri serioase și a fost o vreme cînd misionarii au dormit în această casă fără ferestre și cu mari spărturi în pereți, pe care le astupau cu bucăți de postav. Dar nici unul dintre ei nu se plîngea.

Prejudecățile localnicilor au început să fie înlăturate, datorită faptului că ceata credincioșilor se aseamăna cu ei în ce privește lucrurile dinafară. „Sînt oameni ca noi, mănîncă și ei tot orez, se îmbracă tot ca noi și le înțelegem limba”, spuneau chinezii. Puțin cate puțin, vecinii, atrași de cîntecele misionarilor, veneau să asiste la rugăciunile făcute în limba chineză și astfel, prima săptămînă nu s-a scurs fără roadă: o femeie s-a întors la Dumnezeu. Domnișoara Faulding, care făcuse mari

progrese în învățarea limbii, s-a dus la ea acasă și a vizitat-o. Lucrarea începută mergea așa de bine, încît înainte de anul nou veneau 50-60 de persoane la adunarea de duminică.

La începutul anului 1867 au deschis un dispensar pentru a începe lucrarea medicală, care a făcut atît de renumit orașul Hangzhou, unde pînă atunci nu fusese nici un doctor. Deși împovărat de treburi, Hudson nu putea rămîne nepăsător față de mulțimile de bolnavi care veneau din toate părțile pentru a-i cere îngrijirea. *„Lucrarea medicală ne ajută mult”, scrie domnișoara Faulding, „și nu știu cum să spun ce plăcute emoții avem văzînd atîția păgîni ascultînd Evanghelia, pe care domnul Taylor le-o vestește cu o claritate și o putere care te uimește... In fiecare zi vin peste două sute de bolnavi. Mici comercianți își înșiră mărfurile înaintea porții noastre, în nădejdea de a găsi aici mai mulți clienți ca în alte părți. Evanghelistul Tsin își întrebuintează cea mai mare parte din timp vorbind cu bolnavii și mulți caută cu seriozitate adevărul.”*

Creșterea rapidă a lucrării era pricină de bucurie, atît pentru Taylor cît și pentru Berger, atît de uniți în rugăciune. Deși familia Berger, în Anglia, era foarte ocupată (cu biroul misiunii, magazia plină cu pachete și lăzi pentru cei care plecau, mese întinse pentru misionari, redacția „Foi Ocazionale”, corespondența cu candidații și misionarii etc), găsea totuși timp pentru corespondență regulată cu Hudson. Toate bucuriile și necazurile lui Hudson din China erau cunoscute și lui Berger, care avea o inimă de părinte.

Din nefericire, însă, au fost cîțiva misionari care au provocat amărăciune, atît lui Hudson, cît și lui Berger. Ei au trimis în Anglia scrisori pline de critică și de plîngeri. N-au primit cu plăcere costumul chinezesc și s-au arătat nemulțumiți cu situația în care se aflau. Deodată ei s-au îmbrăcat în costum uropean, fapt care a adus mari amărăciuni celorlalți. Mandarinul, care i-a lăsat în pace pînă atunci, a hotărît să-i alunge din oraș. In seara zilei de 28 ianuarie au intrat în casă cu soldații. Pentru a-i intimida, l-au bătut foarte rău pe Tsin cu șase sute de lovituri de bice pe spate și o sută de lovituri în față, încît l-au lăsat aproape mort. Cei nemulțumiți de Taylor au continuat să poarte costumul englezesc și nu mai asistau la adunările celorlalți. Un om de 34 de ani, cum era Hudson, nu avea experiența unui

bătrîn și toți cei care lucrau împreună cu el erau și mai tineri. Un misionar bătrîn care s-a împotrivit atitudinii lui Hudson, ducându-se în Anglia, a vorbit mult de rău lucrarea lui. Totuși Hudson i-a suportat cu multă răbdare pe cei care se arătau împotriva lui, așteptându-i să se îndrepte. În cele din urmă, însă, cu multă durere, s-a lipsit de serviciile lor. Lucrarea lui Dumnezeu era însă din ce în ce mai binecuvîntată nici în Anglia n-a avut mare răsunet vorbirea de rău.

Berger căuta să-l încurajeze pe Hudson și din patria lui îi scria: „Dacă n-am fi încredințați că Dumnezeu ne-a dat El Însuși să facem această lucrare, am avea pentru ce să ne întrebăm dacă ar mai fi cazul să continuăm. Dar fiind siguri că am răspuns chemării Lui, putem cere lui Dumnezeu să ne dea ajutorul de care avem nevoie.” În acest timp doamna Taylor a dat naștere unei fetițe și, fiind chiar în pat, scria doamnei Berger: *„Roagă-te pentru noi, draga mea soră, pentru ca Domnul să ne dea harul să stăruim în această lucrare. Noi am venit aici să atacăm pe Satan și nu este de mirare că el întrebuițează toate armele împotriva noastră. Ce nebunie ar fi fost dacă am fi venit aici cu propria noastră putere! Dar Cel care este pentru noi este mai mare decât cei care sînt împotriva noastră. Sîntem ispitiți de a întreba pe Dumnezeu de multe ori: Pentru ce... pentru ce ai îngăduit Tu ca domnul X să vină aici? Poate pentru ca să ne învețe să dăm misiunii o bună temelie de la început.”*

Împrejur erau o mulțime de orașe în care nu se vestise niciodată Evanghelia. Hudson s-a gândit să facă centre misionare în orașele principale. Doi dintre colaboratorii săi, Meadows și Stott, fiind gata să plece în împrejurimi, au plecat spre Toicow și Wencow. Hudson, împreună cu un scoțian, Duncan, s-a îndreptat spre nord, în regiunea Marelui Lac, unde încercase să vestească Evanghelia și altădată, cu Bums. A găsit la Hukou un loc atît de pregătit de Dumnezeu, încît s-a hotărit să formeze acolo un centru. Apoi împreună cu Duncan și cu McCarthy, cu Tsin și doi evangheliști din Hangzhou, Hudson a plecat cu o luntre pe raul Tsientang, ca să stabilească pe fiecare în cîte o localitate. La Jencow, 1-a lăsat pe McCarthy, iar la Langcho pe Duncan.

Cine a rupt această floare?

-cap. 14-

Este ușor să zici: „Doamne, pentru Tine renunț la tot”. Dar uneori, acest mic cuvînt „tot” este peste măsură de cuprinzător.

Grace era cea mai mare fiică a lui Hudson și era urmată de trei frați și o surioară, a cărei apariție a fost pentru ea o bucurie deosebită. Toți erau iubiți de părinții lor, dar micuța Grace, care avea acum opt ani, era pentru ei o plăcere aparte. Ea reamintea, în plus, și de primii lor ani de căsătorie la Ningbo. Pe vasul Lammermuir, ea a fost atît de mișcată de minunata schimbare produsă în marinarii care au primit pe Mîntuitorul, încît ea însăși și-a dat Inima Domnului Isus, așa cum nu făcuse niciodată pînă atunci. Tatăl ei putea scrie bunicilor: „*De la intoarcerea ei la Dumnezeu, a devenit un copil cu totul deosebit, privirea ei este mai gingașă, mai dulce, mai fericită*”.

Vara anului 1867 a fost foarte călduroasă, atingînd temperaturi de 39 de grade și toți s-au gîndit că era timpul să caute puțină odihnă în altă localitate. Toți copiii erau bolnavi, iar doamna Taylor era și ea atît de bolnavă, încît abia se putea gîndi că s-ar putea mișca. La mică distanță de oraș erau ruinele unui templu

renumit altădată și acolo și-a putut găsi mica ceată puțină odihnă. Dealurile ofereau o priveliște frumoasă, deși timpul florilor de primăvară trecuse. Pinii, stejarii și alunii dădeau o umbră răcoritoare și, atît cît privirea putea ajunge, se zăreau în depărtare un șir neîntrerupt de coline și rîuri, pînă spre marea Chinei.

Urcînd poteca strîmtă de piatră făcută pentru pelerini, Grace a observat că un om făcea un idol. „Tată”, zise ea cu tristețe, „acest om nu cunoaște pe Domnul Isus, pentru că face acel idol. Nu vrei să-i vorbești de Isus?” Și cu mîna ei mică stringînd mîna tatălui său, copila urmărea cu mult interes discuția care începuse. Ceva mai tîrziu, tatăl i-a propus să se roage amîndoi pentru acest om și să se roage ea întîii. „Niciodată n-am auzit o asemenea rugăciune”, spunea Hudson. „Ea a rugat pe Dumnezeu cu stăruință să aibă milă de sărmanii chinezi neștiutori și să ajute pe tatăl său să le vestească Evanghelia. Inima mea a fost mișcată de rugăciunea ei, cum n-a fost niciodată de altă rugăciune.”

După opt zile, la 15 august, Hudson scria lui Berger: „Preaiubitul meu frate, nu știu cum să-ți scriu, și simt nevoia să-ți scriu... Încerc să scriu aceste cîteva rînduri lîngă patul pe care micuța mea iubită Grace este moartă... Carnea și inima noastră suferă mult, dar Domnul este stînca inimii noastre și partea noastră de moștenire... Cunoșteam climatul acestei țări și nu fără să-mi dau seama, am pus pe altar pentru lucrarea lui Dumnezeu, totul: soția mea, copiii mei, pe mine însumi. Acela căruia am căutat să-l slujim deși cu multe slăbiciuni și cu sinceritate El nu ne-a părăsit.”

- Cine a rupt această floare? a întrebat grădinarul.
- Stăpînu! a răspuns ajutorul lui. Și grădinarul a tăcut.

Părinții nu vroiau să critice căile lui Dumnezeu, dar lovitura era atît de dureroasă, atît de zdrobitoare!

„Nu pot să-ți vorbesc decît de ea”, scrie mamei sale, „scumpa noastră Grace. Cît simțim lipsa glasului ei dulce, acel glas pe care îl auzeam primul dimineața și peste zi și seara! Cînd trec pe drumurile atît de des călcate de piciorușul ei, îmi vine să plîng. Și totuși ea nu este pierdută. N-aș vrea s-o chem înapoi, acolo este mai fericită ca aici. Mi se pare că niciodată n-am văzut ceva mai frumos ca ce era copilașul meu... Curăția trăsăturilor ei, pacea pe care o respira întreaga ei ființă,

toate s-au fixat în inima noastră și în memoria noastră. Și micuța ei jachetă chinezească, și mânuțele încrucișate pe piept, ținând o floare... Era o frumusețe îngerească. Și a trebuit să fie luată din ochii noștri această scumpă comoară... Rugați-vă pentru noi!"

După ce au dat înapoi lui Dumnezeu micuța lor comoară pe care Dumnezeu le-o împrumutase, s-au ocupat cu o râvnă înnoită de lucrarea încredințată lor, de a evangheliza interiorul Chinei.

În timp ce erau lângă patul fetiței lor moarte, Duncan, care a fost unul dintre cei mai folositori tovarăși de lucru ai lui Taylor, se gădea la orașul Nanking cu zidurile lui înalte și la mulțimea de oameni care nu auziseră despre Domnul Hristos, în această fostă capitală a Chinei. Duncan nu avea daruri speciale, dar avea o mare dragoste pentru suflete și o mare îndrăzneală. Părea că nu este bine ca tocmai el să se ducă într-un oraș unde avea de întâmpinat greutăți în ce privește limba chineză pe care n-o cunoștea prea bine, dar el, odată ce s-a hotărât să plece, nimeni nu-i mai putea schimba gândul. Deși singur, Duncan s-a bucurat de mult succes în Nanking, unde a dus pentru prima oară vestea despre Domnul Isus răstignit și pentru chinezi.

Anul 1867 se termina, totuși, cu multe binecuvântări. Mai multe stațiuni misionare erau înființate pînă în depărtări și entuziasmul tuturor credincioșilor devenea tot mai mare. Ultima zi a anului a fost pusă deoparte în întregime pentru post și rugăciune, fiecare căutînd cîteva clipe de liniște înaintea lui Dumnezeu.

Totuși, toți lucrătorii misiunii erau preocupați numai cu regiunea din partea mării, care nu era decît o mică parte din întinderea Chinei. Dar Dumnezeu le închidea ușile în aceste locuri, pentru ca să fie siliți să plece și în alte părți. Răscoale, boli și alte lucruri au hotărît pe Hudson încetul cu încetul, să se îndrepte spre nord. Nu era ușor să părăsească o lucrare atît de scumpă pentru inimile lor, pentru a începe o altă lucrare înspre fluviul Yangtze. Adunarea din Hangzhou era formată din cincizeci de credincioși și Hudson i-a lăsat în grija unui credincios chinez, Wang. Știa că Duncan avea mare nevoie de ajutor, fiind singur la Nanking. Hudson și soția lui erau gata să meargă acolo sau în altă parte, oriunde fi va trimite Dumnezeu, de la care cereau îndrumare...

Ceasuri întunecate

-cap 15 -

La 10 aprilie 1868, Hudson cu soția și copiii au plecat din Hangzhou, împreună cu domnișoara Blatchley, care era îngrijitoarea copiilor. S-au oprit prin mai mult orașe, însă au găsit o ușă deschisă abia în nord, lângă fluviul Iangtze, în orașul Chinkiang, un centru populat. După multe stăruințe, Hudson a reușit să cumpere clădirile necesare misiunii. În apropiere era un alt oraș renumit, Yangzhou, unde s-au stabilit întâi. În luna august însă, într-o duminică dimineață, mulțimea s-a adunat înaintea casei misionarilor și a început să bată cu pietre în poartă. Hudson și alți câțiva au ieșit afară și le-au vorbit frumos, în timp ce femeile rămase în casă se rugau. Dumnezeu a făcut să se îplinească cuvântul spus în Proverbe: „*un răspuns blînd potolește mînia*” și ziua s-a sfîrșit fără mari pierderi.

Răscoalele împotriva lor nu s-au terminat însă. Erau învinuiți de fel de fel de lucruri închipuite și numele Domnului Hristos era batjocorit în tot orașul. Într-o zi, câțiva răzvrătiți au venit să dea foc casei. Dumnezeu însă n-a îngăduit acest lucru, pentru că o furtună puternică a izbucnit chiar atunci și ploaia l-a împrăștiat. Totuși furia oamenilor nu s-a potolit. Din întâmplare doi oameni îmbrăcați în costum european au trecut prin oraș și chinezii i-au considerat misionari. Atunci au început să facă gălăgie și să numească pe misionari: „*diavoli străini care mănâncă copiii*”. Au venit o mulțime și au invadat casa misiunii. Taylor și Duncan, ca să-i poată salva pe ai lor, s-au strecurat prin mulțime ca să ajungă la prefectul orașului. În acest timp, doamna Taylor și celelalte femei se rugau în camera de dormit care era la etaj. Răscoala au dat foc casei.

A doua zi domnișoara Blatchley scria lui Berger: *”A trebuit să fugim din Yangzhou. Este cu neputință să descriu clipele prin care am trecut. Mulțumim lui Dumnezeu că nu ne-am pierdut viața și nici lucrurile cele mai prețioase. Fratele Reid a suferit cel mai rău. El a sărit jos din casa care ardea și, deși rănit, era gata să ne primească în brațele lui, însă Doamna Taylor și cu mine a trebuit să sărim imediat de pe acoperișul casei, ca să ne salvăm viața. Ea s-a lovit foarte rău la picioare, iar eu am căzut peste niște pietre și este o minune că nu mi-am fracturat capul sau coloana vertebrală. Doar m-am rănit puțin. N-am avut nici pînă acum timp să ne curățim hainele de sânge”*.

Hudson s-a dus la mandarin și cu multă îndrăzneală i-a cerut să oprească răscoala. După câteva ore, soldații au fost trimiși și au izgonit mulțimea strînsă în fața misiunii. În drum spre casă, i s-a spus lui Hudson că toți ai casei au fost omorîți. Totuși el se gîndea că aceasta ar fi numai un zvon și situația în care se găsea l-a făcut să se îndrepte și mai mult în inima sa către Dumnezeu, de la care aștepta ajutorul. Cînd a ajuns acasă, a văzut că focul își făcuse lucrarea. Peste tot erau lemne arse, instrumente medicale aruncate, haine rupte, cărți împrăștiate, dar nimeni nu era înăuntru. l-a găsit pe toți în casa unui vecin, unde se refugiaseră.

„*Mamă*”, a spus un copil doamnei Taylor, *„unde ne vom culca diseară, că ne-au ars patul!”* Mama i-a spus că Dumnezeu va ști cum să le dea un loc de dormit.

Nu știa că avea să doarmă tot în camera lor obișnuită. În adevăr, focul a ars cea mai mare parte a clădirii, însă camera lor de dormit era neatinsă.

Departate de a se plînge că au suferit pentru Domnul Isus, misionarii erau plini de recunoștință față de Dumnezeu. Și abia sosiți la Chinkiang, departe de furia mulțimii, au și început lucrarea de vestire a Evangheliei care le era atât de scumpă. În acest timp, McCarthy le scria: „În numele Lui și pentru cauza Lui să îndrăznim. Ceasul cel mai întunecos este cel după care vine imediat soarele.” Dar venea un ceas și mai întunecat pentru Hudson, un necaz față de care răscoala celor din Yangzhou părea fără însemnătate. Europeanii au auzit că misionarii din China sînt batjocoriți și au trimis o flotă de război la Nanking, ca să intimideze pe chinezi. Atunci mandarinii imediat au reconstruit casa misiunii din Yangzhou și au pus o placă de marmură care arăta că misionarii au aprobat autorităților de a locui în oraș. Dar nu în felul acesta dorea Hudson să intre în oraș. El știa că Domnul nu silește inimile oamenilor. Intervenția autorităților i-a produs o mare mîhnire. Totuși doamna Taylor avea nevoie de un loc în care să stea în siguranță, pentru că trebuia să dea naștere unui alt copil. În situația în care se aflau, orașul Yangzhou era de preferat și de aceea Hudson ia primit să se stabilească în această casă din care
au
fost alungați altădată.

Cei din depărtare nu înțelegeau ce gînduri avea Hudson. În Anglia s-au ridicat mulți împotriva misiunii și au acuzat pe Hudson pe nedrept pentru unele urmări ale răscoalei. Ei nu înțelegeau că Hudson aștepta de la Dumnezeu toate: și ocrotirea de vrăjmași și progresul în lucrarea pe care o făcea.

Un rezultat al acestor acuzații a fost micșorarea simțitoare a darurilor pentru China Inland Mission. Pentru prima oară Hudson se afla în fața unei serioase lipse de mijloace bănești. Dar chiar atunci Dumnezeu a trimis un ajutor neașteptat prin George Muller, care arătase totdeauna multă dragoste pentru Taylor și lucrarea în China.

Hudson avea cu atât mai multă nevoie de această simpatie, cu cît a avut durerea să fie nevoit să concedieze pe un misionar care n-a avut o purtare de

creștin. Cu foarte mare greutate a luat această hotărîre față de un om pe care, în repetate rînduri, a căutat să-l îndrepte și totuși toate încercările au fost zadarnice. Despărțirea de acest misionar a făcut ca și alți patru să plece din lucrarea pe care o începuseră. Aceștia nu se puteau acomoda cu viața aspră pe care trebuia s-o ducă un om care vrea să aducă pe alții la Hristos, lucrînd într-o țară îndepărtată și numai între vrăjmași.

Intr-o scrisoare către Berger, Hudson arată foarte clar gîndurile de care trebuiau să fie însuflețiți cei care doresc să fie misionari. *„Este foarte însemnat ca misionarii căsătoriți să fie dubli misionari... Dacă urmăriți o viață de confort, lipsită de sărăcie, nu vă alăturați nouă. Dacă nu vreți ca soția să fie adevărată misionară, gata să se despartă de voi, pentru un timp, atunci cînd lucrarea cere acest lucru, să nu vă alăturați nouă... Va trebui să fondați o stațiune misionară. Cu binecuvîntarea lui Dumnezeu și cu rîvnă, veți putea face acest lucru cam într-un an de zile. Dar dacă găsiți aceste condiții prea dure și aceste sacrificii prea mari, atunci nu vă alăturați misiunii noastre... Cei care nu sînt gata să îndure greutăți, să renunțe la multe și să sufere multe dezamăgiri, vor fi de puțin ajutor în această lucrare. Pe scurt, bărbații și femeile care ne trebuiesc sînt cei care în toate lucrurile și în orice moment vor pune în primul rînd pe Isus și lucrarea Lui în China. Viața însăși să fie un lucru secundar, chiar și ființele care ne sînt mai scumpe ca viața noastră.”*

În acest timp, în ciuda unei boli dureroase, Hudson nu înceta să facă planuri și chiar mici călătorii pentru a întinde lucrarea în regiunile neevanghelizate. Cînd sănătatea i-a îngăduit, a făcut o explorare la 700 km depărtare de Yangzhou, pentru a încerca să pătrundă în provinciile din nord și în cele din vest. Mai mulți misionari erau însuflețiți de același spirit de a înainta cît mai mult în inima Chinei. Meadows, de exemplu, și-a lăsat locuința de la Chinkiang, pentru a se îndrepta spre vest, în provincia Anhui, populată de 20 milioane de suflete și fără nici un creștin...

O viață schimbată (1869)

- cap 16-

În timp ce toți colegii erau izbiți de lepădarea de sine a lui Hudson, de smerenia lui, de rivna lui înfocată, de răbdarea și dragostea lui, el simțea că n-a crescut în omul dinăuntru în aceeași măsură cu lucrarea pe care o făcea. Suspina după o legătură mai strânsă și mai intimă cu Domnul Hristos. Trăia clipele pe care Rutherford le arăta în scris cu mult timp înainte, în 1637, unui prieten: *„Am înălțări și căderi de neînțeles. De șapte ori pe zi îmi alunecă piciorul și sînt obligat să mă smeresc, pentru ca apoi din nou Domnul să-mi pună piciorul pe stîncă prea înaltă, pe care n-o pot ajunge eu singur...”* Așa era și cu Hudson. Deseori a gustat din bucuria legăturii cu Dumnezeu, dar uneori simțea în suflet amarul pe care îl lăsa pierderea pentru un timp a acestei sfinte părtașii.

În acea vreme, o revistă creștină cunoscută (Revival — Trezirea) vorbea despre o mișcare de trezire între cei credincioși și acele articole din revistă erau citite

cu mult interes de misionari. Ei vedeau că, după Cuvîntul lui Dumnezeu, viața normală a ucenicului lui Hristos este o biruință continuă asupra păcatului, biruință posibilă pentru cel care poate spune: „Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine”. Revista spunea: „Cînd Duhul Sfînt lucrează în suflet dorința după sfințire, face aceasta pentru ca creștinul s-o poată realiza. Credița în Hristos Cel răstignit este calea păcii pentru omul păcătos; Hristos Cel înviat este calea unei mîntuirii zilnice pentru cel credincios.”

Viața lui Hudson era foarte agitată și plină de ocupații de tot felul. Stațiuni noi se întemeiaseră și peste tot Cuvîntul lui Dumnezeu aducea roade: la Taichowfu, la Wenzhou, la Ninghai. Desigur, el trăia zile cînd se putea bucura de bunătatea lui Dumnezeu și totuși scria mamei sale în martie 1869: „Am mai multă nevoie ca altădată să fiu susținut de rugăciunile tale. Sînt pricină de invidie pentru unii, de batjocură pentru mulți... Adeseori învinuit de lucruri de care sînt cu totul străin, avînd de luptat împotriva unor sisteme puternice de învățături greșite și de superstiție păgînă, mergînd pe un drum pe care nu se găsesc urmele nimănui și neavînd decît puțini însoțitori neîncercați; deseori bolnav în trupul meu, în împrejurările de toate zilele aș fi pierdut de mult curajul, dacă Domnul plin de bunătate față de mine, nu m-ar fi susținut prin convingerea că aceasta este lucrarea Lui și că El este cu mine în cele mai apăsătoare lupte. Da, această luptă este a Domnului și El va birui. Dar mereu gem în mine însumi că urmez atît de departe pe scumpul meu Stăpîn și sînt atît de greoi cînd este vorba să-L chem în toate. Nu pot să-ți spun în ce măsură sînt uneori chinuit de ispite. Niciodată n-am știut ca pînă acum cat de rea este inima mea. Totuși, știu bine că îl iubesc pe Dumnezeu, că iubesc lucrarea Lui. Adesea sînt ispitit să cred că un om atît de plin de păcat ca mine nu poate fi un copil al lui Dumnezeu. Dar mă silesc să înlătur acest gînd și mă bucur cu atît mai mult de prețul nespus de mare al lui Isus și de bogățiile acestui har prin care am fost primiți în Cel Preaiubit de Dumnezeu... Rugați-vă lui Dumnezeu ca El să mă păzească de păcat, să mă sfințească pe deplin și El să mă întrebuițeze mai mult în lucrarea Lui.”

În vechea locuință din Hangzhou, fratele Mc-Carthy scria lui Hudson, dornic să-i împărtășească bucuria care îi stăpînea inima. Un soare plin de lumină se

ridicase pentru el, acest soare lăuntric a cărei strălucire face toate lucrurile noi. El știa prin ce experiențe și lupte lăuntrice trecea Hudson și îi scria: „*Ce mult mi-ar place să discut acum cu dumneavoastră despre sfințenie, acest subiect care mi-a stăpînit atît de des gîndurile! Adesea am stat de vorbă împreună și eu am avut să mă plîng de multe încercări zadarnice de a deveni sfînt în toată purtarea mea, de mult zbucium și de silințe neputincioase ca să ajung la o pîrtășie neîntreruptă cu Dumnezeu, această pîrtășie cîteodată atît de reală și totuși destul de des atît de schimbăcioasă. Dragă frate, eu cred acum că aceste lupte, silințe, aspirații, aceasta așteptare de zile mai bune, nu sînt adevăratul mijloc prin care să ajungi la sfințenie, la o viață folositoare. Negreșit, acestea toate prețuiesc mult mai mult decît să fii mulțumit cu puțina creștere pe care ai putea s-o constați; totuși nu aceasta este calea cea mai bună. Am fost izbit de un loc din cartea pe care mi-ați lăsat-o, „Hristos este totul”, în care scrie: „A primi pe Domnul Isus, acesta este începutul sfințeniei. A iubi pe Domnul Isus, aceasta este creșterea în sfințenie. A te încrede în Domnul Isus întotdeauna prezent, aceasta este sfințenia deplină. Acest har al credinței este lanțul care leagă sufletul de Hristos și face ca Mîntuitorul și păcătosul să fie una. Atunci se deschide un canal prin care plinătatea lui Hristos se revarsă din belșug în noi... Cei care înțeleg cel mai adînc că au murit împreună cu Hristos și că au suferit în persoana Lui pedeapsa păcatului, ating cele mai înalte culmi ale vieții duhovnicești. Acela este cel mai sfînt, care are cel mai bine pe Hristos înăuntrul său și care se bucură cel mai mult de lucrarea Lui desăvîrșită. Nedesăvîrșirea credinței îngreunează mersul și este pricina multor căderi.”*

După acest citat, McCarthy continuă: „*Iată convingerea mea adîncă pe care o am astăzi... Trebuie nu să te silești și să duci tu însuși lupte mari, ci să rămăi în Hristos, să privești la El, să te încrezi în El ca să biruiești firea ta stricată, să te odihnești în dragostea unui Mîntuitor atotputernic, în bucuria încrezătoare a unei mîntuiri săvîrșite, a eliberării de orice păcat; a dori ca voia Lui să fie voia noastră și ea să hotărască totul. Acesta nu este un lucru nou, dar este nou pentru mine. Simt ca și cum primele licăriri ale unei zile slăvite s-ar fi înălțat deasupra mea. Le salut cu cutremur și totuși cu încredere. N-am văzut din acest ocean decît marginile, dar sînt marginile unui ocean nesfîrșit. Hristos să ne fie într-adevăr totul, iată, mi se*

pare, singurul secret al puterii, singura temelie a unei bucurii neschimbăcioase. El să vă ajute să trăiți din plinătatea Sa nemăsurată! Deci cum poate credința noastră să fie mărită? Foarte simplu, gândind la tot ceea ce este Isus și la tot ceea ce este El pentru noi, făcînd din viața Lui, din moartea Lui, din lucrarea Lui, din El însuși, așa cum ne este descoperit în Cuvîntul Lui, subiectul necurmat al gîndurilor noastre. Nu este vorba să lupti ca să ai credință sau ca să-ți crească credința, ci tot ce avem nevoie, mi se pare, este să privești la Acela care singur este Cel credincios, să te odihnești în totul în Cel preaiubit pentru acest timp și pentru veșnicie."

*

Chiar în acest timp, Hudson trebuia să se ducă foarte des pe la Yangzhou, deși locuia la Chinkiang. Pe corăbioara care îl ducea la Chinkiang, a avut o oră de rugăciune și meditare și s-a văzut cuprins de o mare tristețe, aproape de deznădejde, dîndu-și seama că pentru el prezența Domnului Isus nu mai era ca altădată. I se părea că altădată Domnul Isus li era mai aproape.

Ajuns în căsuța lui din Chinkiang, s-a retras imediat în camera sa ca să vadă corespondența sosită și între multe alte scrisori a găsit-o pe a lui McCarthy. A citit-o cu atenție. „Citind această scrisoare”, spune el, „o nouă lumină s-a făcut înăuntrul meu. Am privit la Isus și cînd L-am văzut, ce bucurie m-a cuprins!”

Era sîmbătă, 4 septembrie 1869. Casa era plină și erau așteptați noi oaspeți. A luat scrisoarea lui McCarthy și una de la domnișoara Faulding, scrisă în același fel, a adunat într-un salon pe toți cei din casă și le-a citit aceste scrisori, arătîndu-le ce mare schimbare a făcut Domnul Isus în el prin cunoașterea improspătată pe care i-a dat-o despre harul lui Dumnezeu. De atunci, scrisorile lui Hudson, chiar și cele mai obișnuite, au luat un alt ton. Nu putea să nu arate acest belșug de bucurie și de viață care îi umplea sufletul. Surorii lui, Amelia, îi scrie a doua zi: „Am petrecut ieri o zi foarte fericită. Citirea unei scrisori a fratelui McCarthy a fost o binecuvîntare pentru mulți dintre noi. Și el și domnișoara Faulding par așa de fericiți... Dar ceea ce mi-a făcut mai ales bine este gîndul că noi nu avem de luptat sau de făcut eforturi disperate pentru a ne mări credința, ci numai să privim la Cel care este credincios.

În aceasta văd secretul: nu să caut să scot seva din butuc, pentru ca s-o aduc în mine, ci doar să-mi amintesc că Isus este vița, rădăcina, trunchiul, ramurile, frunzele, florile, roadele, în adevăr totul - da, încă mai mult, El este norul și raza de soare, aerul și ploaia, mai mult decât putem cere, gândi sau dori noi. Atunci nu mai căutăm nimic în afară de El, ci ne bucurăm că noi înșine sîntem în El, una cu El, deci una cu toată plinătatea Lui. Să nu așteptăm ca credința să aducă sfințenia, ci să ne bucurăm de deplina sfințenie a lui Hristos ca de un fapt și, fiind una cu El într-un chip nedespărțit, această sfințenie este a noastră."

Un tînăr misionar, Judd, n-a putut uita niciodată cuvintele pe care i le-a spus Hudson în aceste zile: *„N-am să mă fac eu o mlădiță, ci eu sînt o mlădiță, odată ce Domnul Isus îmi spune că sînt. Eu sînt o parte din El însuși. Partea mea este să cred și să lucrez în consecință. Dacă mă duc la banca din Shanghai cu un cec de încasat, casierul nu poate spune că nu dă banii aceștia mîinii mele, pentru că ei aparțin domnului Taylor. Ce este al lui Taylor, mîna mea poate lua. Ea este un mădular al trupului meu. Iar eu sînt un mădular al lui Hristos și pot să iau din plinătatea Lui orice am nevoie. Este mult timp de cînd am văzut acest lucru în Biblie, dar acum îl cred ca o realitate."*

„Acum, Hudson este un om vesel", scrie domnul Judd. „Mai înainte, purta o povară grea și sufletul nu fi era destul de liniștit. Acum se odihnește în Isus și-L lasă pe El să facă lucrarea; asta este toată deosebirea. Cand vorbește în public, face acest lucru cu o putere cu totul nouă și grijile vieții nu-l mai apasă."

Rugăciunea ocupa în viața lui un loc mai mare ca altădată. Sculat la ora cinci dimineața, pune deoparte două ore pentru cercetarea Bibliei și pentru rugăciune.

*

La șase săptămîni după schimbarea pe care a trăit-o, Hudson scrie surorii sale, acum doamna Broomhall, care trecea prin aceleași experiențe dureroase ca și el, o scrisoare lungă în care arată luptele lăuntrice și odihna la care a ajuns. Scrie această scrisoare în octombrie 1869, la vîrsta de 37 ani, după 20 ani de la întoarcerea lui la Dumnezeu: *„Mulțumesc mult pentru scumpa ta scrisoare... Cred că*

de cînd sînt în China, nu mi-ai scris niciodată o astfel de scrisoare. În ce privește lucrul, n-a fost niciodată atît de abundent, de plin de răspundere și de greu, dar povara încordată s-a dus. Ultima lună mi-a fost, așa socot, cea mai fericită din viață și doresc să-ți istorisesc ceva din ceea ce a făcut Dumnezeu pentru sufletul meu. Nu știi pînă unde mă voi putea face înțeles de tine, căci nu este nimic nou, străin sau extraordinar și totuși totul este nou! Cu un cuvînt, am fost orb, iar acum văd.

Poate că voi limpezi mai bine lucrurile, dacă mai intai voi spune ce era înainte. In ultimele șase sau opt luni am avut o mare întristare, căci simțeam cît de mare lipsă aveam de mai multă sfințenie, viață și putere lăuntrică, atît eu personal cît și misiunea. Dar cea mai urgentă era lipsa mea proprie. Simțeam neliniștea, primejdia, păcatul care se afla în faptul că nu trăiam mai aproape de Dumnezeu. Mă rugam, mă chinuiam, posteam și mă trudeam, luam hotărîri, citeam Cuvîntul lui Dumnezeu cu mai mult timp pus deoparte pentru meditare, dar toate păreau în zadar. Zilnic, aproape în fiecare oră, convingerea de păcat mă trîntea la pămînt. Știam că dacă aș putea rămîne în Hristos, totul ar fi bine, dar nu puteam, începeam ziua cu rugăciune, hotărit să nu-L scap din ochi; dar mulțimea îndatoririlor, care uneori mă obolesc, mă făceau să-L uit des. În afară de asta, clima de aici atinge nervii într-așa fel, încît cu greu poți rezista să nu te iriți ușor și să ajungi la gînduri, ba chiar și la vorbe, fără dragoste. Fiecare zi avea lista ei de păcate, greșeli, nestăpînire de sine. Voința o aveam, dar nu aveam putere pentru a trăi în deplină sfințenie.

Atunci mă întrebam: nu există nici o scăpare? Așa va fi pînă la sfîrșit, mereu luptă și în loc de biruință, adesea înfrîngerii? Și cum puteam vesti altora că Isus di celor care îl primesc puterea de a fi copii ai lui Dumnezeu, cînd experiența mea proprie nu corespundea cu acest cuvînt? În loc să cresc în putere, părea că slăbesc și mă găseam tot mai neputincios în lupta contra păcatului; și nici nu era de mirare, căci credința și chiar nădejdea mea scăzuseră.

M-am urat pe mine, uram păcatul și totuși nu aflam putere asupra lui. Simțeam că eram un copil al lui Dumnezeu, fiindcă Duhul Său tot mai striga în mine „Ava, Tată”, dar nu eram în stare să mă ridic la înălțimea privilegiilor unui copil. Socoteam că sfințenia trebuie s-o ajungi treptat, prin întrebuintarea continuă a mijloacelor harului și înțelesesem că de nimic nu aveam mai mare și mai urgentă nevoie ca de acest lucru.

Dar departe de a-l ajunge, mă trezeam, după toate eforturile, tot mai departe de țintă. În cele din urmă aproape nu mai puteam spera să ajung la acest har și gîndeam chiar că poate Dumnezeu nu vrea să ni-1 dea aici pe pămînt, pentru ca cerul să fie cu atît mai frumos. Știam bine că sînt slab. Aceasta i-o spuneam Domnului și-L rugam să-mi dea ajutor și putere și uneori credeam că-mi va da biruința. Seara însă, cînd gîndeam la ziua care trecuse, aveam să mă plîng și să mărturisesc atîtea păcate și slăbiciuni!

N-aș vrea să-ți dau impresia că aceasta mi-a fost experiența zilnică în toate lunile acestea lungi și triste. Sufletul meu însă se găsea foarte des în starea aceasta și primejdia era că voi sfîrși în disperare. Și totuși se părea că Hristos nu-mi fusese niciodată mai cump, El, Mîntuitorul care putea și voia să scape pe astfel de păcătos.

Intre timp erau și zile de pace chiar de bucurie în Domnul, dar ele nu durau iciodată multă vreme. Cît de bun este Domnul meu, că a pus capăt acestor lupte dureroase!

În tot acest timp, eram pe deplin convins că în Hristos se afla tot ce-mi lipsea. Dar cum să iau de la El ce aveam nevoie? El era în adevăr bogat, eu însă eram lipsit; El era tare, eu slab. În rădăcină și tulpină curgea o sevă bogată și roditoare, dar cum putea pătrunde în micuța și slaba mea mlădiță? Când a început să se facă în mine puțină lumină, am înțeles că credința era singura cerință, că credința era în mine aceea cu care puteam apuca plinătatea Lui, ca să mi-o însușesc. Dar eu nu aveam această credință.

Tot mai bine vedeam ce bogăție de har se afla ascunsă în Hristos și pe lîngă aceasta, neputința și vina mea păreau că sporesc mereu. Păcatele săvîrșite se arătau mici față de păcatul necredinței din care ieșeau celelalte, necredința

aceasta care nu putea ori nu voia să ia pe Dumnezeu pe cuvânt. Mă rugam pentru credință și ea nu venea. Ce trebuia să fac?

Cand chinul meu lăuntric atinsese culmea, Dumnezeu a întrebuițat o frază din scrisoarea lui Mc-Carthy pentru a-mi lua solzii de pe ochi. Duhul Sfânt mi-a descoperit adevărul că sînt una cu Hristos, într-un fel în care nu-l înțelesesem niciodată înainte. McCarthy, care fusese muncit de aceeași convingere a neputinței sale, dar fusese luminat înaintea mea, mi-a scris (tremur cînd îmi amintesc): „Dar cum primim împuternicirea credinței noastre? Nu luptîndu-ne sau rugîndu-ne cu credință, ci odihnindu-ne în Cel credincios”.

Și atunci s-a făcut lumină înaintea mea. Am privit la Isus și am primit pentru mine, în timp ce bucuria îmi inunda inima, ce a spus El: „Nu te voi părăsi niciodată”. Atunci este odihnă, mi-am zis eu. în zadar m-am muncit să mă odihnesc în El. El nu vrea să mă mai muncesc, căci n-a făgăduit D însuși că va rămîne cu mine și nu mă va părăsi? Dar aceasta n-a fost tot ce mi-a arătat El și nici jumătate. O lumină strălucitoare s-a revărsat în inima mea, pe cînd mă gîndeam la viață și la mlădițele ei: ce mare fusese greșeala mea cînd doream să scot seva din viață (din El) și s-o introduc în mine! Dar acum am văzut nu numai că Hristos Isus nu mă va părăsi niciodată, dar că eu eram un mădular din trupul Lui, o pane din carnea Lui, din oasele Lui, din El însuși.

Draga mea soră, nu este minunat că sîntem una cu Mîntuitorul înviat și înălțat, că sîntem mădularele lui Hristos? Gîndește-te ce înseamnă lucrul acesta. Poate oare Hristos să fie bogat și eu sărac? Poate fi mîna ta dreaptă bogată și stînga săracă? Poate capul să aibă hrană, iar trupul să flămînzească? Și gîndește-te atunci ce înseamnă acest adevăr cînd este vorba de rugăciunile noastre. Poate un funcționar de bancă să zică unui client: „Nu pot da această sumă mînilor dumneavoastră, ci numai dumneavoastră?” Tot așa nu pot fi respinse cererile noastre, dacă le prezentăm în numele Domnului Isus și autorizați de faptul că sîntem ai Lui, mădularele Lui, atîta vreme cît noi ne ținem în raza Lui — o foarte mare rază. Dacă cerem ceva care nu este după Scriptură, atunci nu cerem în numele Lui.

Cel mai minunat lucru — dacă poate fi o parte a experienței mai presus decît alta — este pacea pe care o aduce convingerea unei desăvîrșite unități cu Hristos. Nu mă mai îngrijorez de cînd mi s-a clarificat acest fapt. Știu că El este în stare să ducă la bun sfîrșit voia Lui și voia Lui o am și eu, indiferent încotro sau în ce împrejurări mă duce. În cea mai ușoară situație, El trebuie să-mi dea harul Său; și în cea mai grea situație, harul Lui îmi este de ajuns. Ajutorului meu îi este tot una dacă-1 trimit să-mi cumpere lucruri de sume mari sau de sume mici; în amîndouă cazurile, el așteaptă să-i dau suma corespunzătoare pentru ceea ce trebuie să-mi cumpere. Oare Dumnezeu nu trebuie tot așa să-mi dea mult ajutor cînd mă duce în strîmtorări mari? Nu mă pot aștepta, în greutăți, la mai mult har, în primejdie, la mai multă putere? Nici o grijă că puterea Lui n-ar ajunge chiar și în cea mai mare încercare.

Și puterea Lui este a mea, căci El însuși este al meu, este una cu mine și locuiește în mine. Toate acestea rezultă din convingerea că cel care crede este una cu Hristos. Și cît de fericit sînt de cînd știu că Hristos locuiește astfel prin credință în inima mea! Aș dori să pot vorbi cu tine despre aceasta, nu numai să-ți scriu.

Eu nu sînt mai bun ca înainte (într-un anumit înțeles, pot spune că nici nu mă silesc să fiu), dar sînt mort împreună cu Hristos și, cît despre viața mea, o trăiesc prin credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine. Acum aed că am murit față de păcat, Dumnezeu așa mă vede și-mi poruncește să mă văd și eu tot așa; și eu n-am dreptul să pun la îndoială cuvîntul Lui.

Toate experiențele mele din trecut se poate să fi arătat că n-a fost așa; dar nu mă încumet să spun acum că n-ar fi fost așa, dacă El îmi spune acest lucru. Simt și știu că cele vechi s-au dus.

Sînt și acum în stare să păcătuiesc, dar Hristos este prezent cum niciodată nu mi-a fost dat să știu înainte. El nu poate păcătui și El mă poate păzi de păcat. Nu pot zice (cu durere trebuie să mărturisesc), că n-aș fi păcătuit de cînd am această iluminare, dar simt că s-ar fi putut să nu păcătuiesc. Mai departe, umblu mai mult în lumină și de aceea conștiința mea este mai simțitoare, văd imediat păcatul, îl mărturisesc și primesc iertare; pacea și bucuria (spun cu toată umilința) se reîntorc

imediat în mine. Numai odată am pățit altfel; atunci am rămas mai multe ceasuri nefericit, dar am constatat că nu-mi mărturisisem în întregime păcatul, ci încercasem să mă îndreptătesc în parte.

Credința, acum văd, este realitatea a ceea ce nădăjduiești, nu o simplă umbră. Ea nu este mai puțin decît „vederea”, ci mai mult. Vederea cuprinde doar forma exterioară a lucrurilor; credința cuprinde realitatea lor. Pe realitate te poți baza, din ea poți mânca. Dacă Hristos locuiește în noi prin credință (adică prin aceea că ne încredem în făgăduințele Lui), aceasta este adevărată putere și viață. Dacă Hristos este în noi, păcatul nu poate locui împreună cu El.

Și acum trebuie să termin. N-am spus nici jumătate din ceea ce aș fi avut de spus și nici cum aș fi vrut să spun dacă aș fi avut vreme.

Să te ajute Dumnezeu să poți cuprinde adevărul acesta fericit! Să nu mai zicem mereu: „Cine se va sui în cer?”, să aducă adică pe Hristos. Cu alte cuvinte, să nu-L mai vedem departe de noi, în timp ce Dumnezeu ne-a făcut una cu El, ca mădulare ale trupului Lui. Și apoi să nu privim această cunoștință ca o favoare numai pentru câțiva aleși, ci, dimpotrivă, ca dreptul de naștere al fiecărui copil al lui Dumnezeu; și nici unul nu trebuie să trăiască fără ea, dacă vrea ca Dumnezeu să fie cinstit cum se cuvine.

Singura putere care ne scapă de păcat și ne pregătește pentru slujbă este Hristos."

Binecuvîntarea primită de Taylor nu s-a risipit înaintea încercării nenumăratelor sale lucrări și ale nevoilor dure ale vieții. El ar fi putut spune, cum scria un altul: „Chiar dacă aș avea putere să lucrez douăzeci și patru de ore pe zi, tot n-aș putea face nici jumătate din lucrarea pe care o am de făcut. Cu toate acestea primesc ca prima mea datorie și ca cel mai însemnat lucru al fiecărei zile, să capăt o binecuvîntare pentru propriul meu suflet. Intîi să fie sufletul meu fericit în Domnul și apoi va veni și lucrul - și un lucru pe care să-l fac cu toată inima." Tot timpul era ocupat. Trebuia să primească și să trimită bani fiecărui misionar, să mulțumească celor care îi făceau diferite daruri. Pe deasupra avea și alte lucrări, el spunea: „Tocmai am primit șapte părți diferite din Vechiul și Noul Testament și tractate

'Kingi, în diferite dialecte, cu rugămintea de a le citi fi de a le corecta. Pentru aceasta mi-ar trebui timp de săptămîni, dacă nu luni. Și va trebui, desigur, să plec în seara aceasta în vreo localitate vecină, ca să consult pe unul dintre ai noștri care este bolnav.'

Spre sfîrșitul anului 1869, Hudson a auzit că Meadows ar fi fost omorît. Dar după cîtva timp, a auzit că acesta a fost doar un zvon și, de fapt, nu fusese decît o răscoală împotriva misionarilor la Anking.

Tot în acest timp, din cauza faptului că a fost criticat de unii din Europa, Hudson a primit foarte puțini bani pentru susținerea lucrării lui Dumnezeu. Bani se împuținau mereu și toți misionarii trebuiau să-și reducă cheltuielile. Hudson se ruga ca Domnul să nu îngăduie să se reducă lucrarea cu ceva. Și Dumnezeu n-a îngăduit să se micșoreze lucrarea lor.

*

George Muller s-a simțit îndemnat nu numai să se roage pentru misiune, dar să vină și mai mult în ajutor, bănește. George Muller le scria: *„Eu urmăresc cu mult interes lucrarea misiunii în China și mă rog în fiecare zi pentru dumneavoastră. M-am gîndit că, în mijlocul încercărilor, tulburărilor și descurajărilor dumneavoastră, ar fi o mare încurajare să știți că aici este cineva a cărui inimă bate pentru dumneavoastră și care își aduce aminte de dumneavoastră înaintea Domnului. Dar chiar dacă ar fi altfel și nimeni nu s-ar interesa de dumneavoastră sau nu v-ar mărturisi acest interes, aveți totuși totdeauna pe Domnul lîngă dumneavoastră. Aduceți-vă aminte de experiența lui Pavel la Roma (1 Timotei 4.16-18). Încredeți-vă în El, priviți la El, sprijiniți-vă pe El și fiți siguri că, dacă mergeți cu El și așteptați de la El ajutorul, nu veți fi niciodată dați de rușine. Aceasta este experiența unui frate mai în vîrstă, care cunoaște pe Domnul de patruzeci și patru de ani și care poate spune că, în cele mai mari greutăți, în cele mai grele încercări, în cea mai adîncă sărăcie, Domnul nu l-a părăsit niciodată. Mă bucur că pot da slavă numelui Său.”*

Isus ne este de ajuns

- cap. 17-

Pentru doamna Taylor, schimbarea care s-a produs în sufletul soțului ei era o mare pricină de bucurie. Ea spunea deseori: „*Să te odihnești în Isus și să-L lași pe El să facă lucrarea!*” Mereu preocupată de cei din jurul ei, se uita pe sine și niciodată nu era agitată sau apăsată de miile de neazuri ale vieții. Privirea ei era totdeauna senină.

Liniștea care stăpânea în familia Taylor a trebuit să dea loc unor despărțiri dureroase. Familia trebuia să se împrăștie. Era cu neputință să mai țină în China încă o vară pe cei mai mari dintre copiii lor, sănătatea șubredă a lui Samuel, abia de cinci ani, le impunea o despărțire. Cei patru trebuiau să plece în patrie și doamnei Taylor nu-i mai rămânea decât micuțul copilăș venit pe lume după răscoala din Yangzhou. Domnișoara Blatchley s-a oferit să însoțească pe copii și să aibă grijă de ei, iar acest fapt permitea doamnei Taylor să rămână în China, lângă soțul ei.

Pe măsură ce ora despărțirii se apropia, sănătatea copilului care dădea cel mai mult de gândit a început să se înrăutățească. Era oare tristețea despărțirii sau o oboseală pe care, poate, preocupările călătoriei ar fi risipit-o?... Familia a plecat din Yangzhou, dar abia plecați cu vaporul, sănătatea copilului nu i-a mai lăsat nici să doarmă. Toată noaptea au vegheat la capul lui și au făcut tot ce au putut ca să-l mențină în viață. Spre ziuă însă, copilul a căzut într-un somn adânc și de pe apele tulburi ale fluviului a trecut fără durere și fără teamă într-o patrie mult mai bună.

S-au oprit să depună comoara lor în micul cimitir din Chinkiang. De acolo au plecat cu ceilalți copii la Shanghai, unde i-au îmbarcat pe bordul unui vapor. De acolo, Hudson i-a scris lui Berger: *„Doi dintre copilașii noștri sînt fără nici o grijă, ei se odihnesc la pieptul lui Isus... Și acum, deși nimeni nu ne poate opri lacrimile, eu mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a îngăduit mie, un om atît de nevrednic, să iau parte la această lucrare. N-am nici un regret că m-am angajat la această lucrare. Este lucrarea Lui, nu este nici a mea, nici a dumneavoastră. Și totuși ea este a noastră, nu pentru că noi sîntem angajați în ea, ci pentru că sîntem ai Lui și una cu Acela căruia li aparține această lucrare.”*

Aceasta era realitatea adîncă, realitate care îi susținea și făcea chiar mai mult decît să-i susțină. Nici o furtună dinafară nu putea tulbura pacea și bucuria lor în Hristos. Mai toți misionarii erau bolnavi și treceau prin suferințe trupești și sufletești foarte mari și pe deasupra mai erau și prigoniiți de cei din jur.

Doamna Taylor fiind mai liberă, a deschis la Chinkiang o clasă care se ținea duminica și de cîte două-trei ori pe săptămînă, pentru a face ca femeile Indigene să se intereseze de Cuvîntul lui Dumnezeu. Era o lucrare grea și nu avea pe nimeni altcineva ca s-o ajute.

Scrisorile pe care doamna Taylor le adresa colegelor sale, încercate și ele în lucrarea în care se aflau, arată cît de aproape de Dumnezeu trăia ea. Doamnei Rudland, căreia abia îi murise un copilaș, îi scria: *„Draga mea, nu pot să scriu mai mult, dar îți trimit cateva rînduri, ca să-ți spun că noi îți împărtășim durerea și lacrimile. Gîndește-te că scumpul tău copil se odihnește liniștit în toată siguranța în brațele lui Isus și lucrul acesta, mai mult decît oricare altul, va usura amarul despărțirii. „Pe cei care adorm în Isus, El îi va aduce împreună cu noi.” Ei ne vor fi*

dați înapoi. Ei vor fi din nou ai noștri pentru totdeauna. Atunci vom înțelege de ce ne-au fost luați. Atunci vom putea spune din adîncul inimii: Domnul nostru pe toate le-a făcut bine! Așteptînd, să credem acest lucru. Prin harul Lui vrem să nu ne îndoim nici de dragostea Lui, nici de înțelepciunea Lui."

Rugăciunea era viața ei mai mult ca niciodată și, pe măsură ce puterile ei slăbeau, era, într-un fel cu totul nou, refugiul ei. „îmi face bine”, scria puțin timp după aceea domnișoara Blatchley, „să-mi amintesc cum se ruga pentru copiii ei. Am văzut-o, seara, cînd credea că toți dorm, cu capul plecat, în genunchi mult timp, mult timp, pe pămîntul gol."

Inima ei de mamă dorea să-și știe copilașii ajunși fericiți și în siguranță, într-un loc din Anglia. Se bucura gîndindu-se că micii călători vor găsi, la Saint-Hill mai întai, o primire prietenoasă și voioasă și îngrijirea ca de mamă a doamnei Berger. Ea însăși a primit apoi ca un dar din partea lui Dumnezeu, la 7 iulie, un nou copil, al cincilea fiu. Părinții au primit această mică ființă cu atît mai multă dragoste, cu cît simțeau lipsa celorlalți. Dar această mică comoară nu le-a fost lăsată mult timp. Un atac de holeră a slăbit mult pe mamă, care n-a mai putut alăpta copilul îndeajuns. Cînd s-a găsit o doică chineză era prea tîrziu. După o scurtă viețuire de o săptămînă, micul copilaș a plecat în patria cerească, unde mama lui avea să-l întîlnească în curînd.

Foarte obosită trupește, doamna Taylor a găsit în sentimentul intim al prezenței Domnului o pace adîncă și chiar bucurie în supunerea totală în fața voii Lui sfinte. Ea însăși a ales cîntecele la marginea micului mormînt.

Cu toată marea ei slăbiciune, nimeni nu prevedea că sfîrșitul va fi așa de aproape. Nu avea decît 35 de ani! Nu suferea, dar se simțea obosită, foarte obosită. Primise, cu două zile mai înainte, o scrisoare lungă de la doamna Berger, asigurînd-o asupra situației copiilor. Dimineață, sîmbătă 23 iulie 1870, după un somn liniștit, doamna Taylor s-a trezit cu totul schimbată. Fața ei avea o culoare de cadavru. Era clar că murea. Indată ce a fost destul de stăpîn pe sine, Hudson i-a spus: „Draga mea, știi că ai să mori?” „Să mor? Așa crezi tu?” „Da, draga mea, puterile te părăsesc!” „Se poate? N-am nici o durere, doar oboseală!” „Da, te duci acasă. În curînd vei fi cu Isus.” „Sînt atît de tristă!”, a spus ea și deodată s-a oprit,

ca și cum își reproșa acest sentiment. *„Ești tristă că mergi la Domnul Isus?”* Cu o privire de neuitat, ea îi răspunse: *„Nu, nu de asta. Tu știi, dragul meu, că de zece ani n-a fost nici un nor între mine și Mîntuitorul meu. Nu pot să fiu tristă că merg la El, dar îmi pare rău că te las singur și într-o astfel de clipă. Totuși... El va fi cu tine și va îngriji de toate nevoile tale.”*

N-a mai adăugat decît cîteva cuvinte pline de dragoste pentru copiii și prietenii ei, apoi a părut că adoarme și pierde cunoștința lucrurilor pămîntești. *„Niciodată n-am văzut o scenă asemănătoare”,* scria doamna Duncan. *„Cînd scumpa doamnă Taylor își dădea sufletul, domnul Taylor era în genunchi cu Inima grea încredințînd-o Domnului. I-a mulțumit pentru că i-o dăduse și pentru cei doisprezece ani de fericire pe care îi petrecuseră împreună. I-a mulțumit și pentru că a luat-o la El și s-a predat pe sine din nou în slujba Lui.”*

Era aproape ora nouă dimineața cînd s-a oprit respirația înceată a muribundeii. Ei au înțeles atunci că ea era *„cu Hristos, ceea ce este cu mult mai bine”*. Puțin timp după moartea soției, Hudson scrie mamei sale: *„Din adîncul sufletului meu mă bucur să știi că Dumnezeu face sau îngăduie toate lucrurile și El face ca toate să lucreze împreună spre binele celor care-L iubesc. Numai El știe ce era soția mea pentru mine, plăcerea inimii mele... Pînă în ultima clipă a vieții, atunci cînd în oboseala ei nici nu mai putea vorbi bine, ea trecea una din mîini în jurul gîtului meu și îmi punea cealaltă mîină pe cap, ca și cum s-ar fi rugat lui Dumnezeu pentru mine...*

Dumnezeu a găsit că este mai bine s-o ia la El. Desigur, pentru ea este bine și El a făcut lucrul acesta cu multă blîndețe fără s-o lase să sufere. Dar este bine și pentru mine, care sînt chemat de acum înainte să lucrez și să sufăr singur — și totuși nu singur, căci Dumnezeu este mai aproape de mine ca niciodată. Acum Lui trebuie să-l spun toate întristările și greutățile mele, neputînd să le mai spun scumpei mele Măria. Ea nu se mai poate ruga pentru mine, dar Isus poate. Îmi trebuie să merg ceva mai puțin prin simțire, ceva mai puțin prin vedere și ceva mai mult prin credință.”

Uneori se simțea foarte obosit. Mai ales cînd boala nu-l lăsa să se odihnească și nopți întregi era nevoie să le petreacă fără somn, îi veneau în inimă gînduri negre.

„Mă întreb cum se poate ca preaiubita mea, pe care Dumnezeu mi-a luat-o la El, să se bucure în prezența Lui, în cer, iar eu să fiu singuratic în camera mea!”

Lui Berger îi scrie: *„Este puțin timp de când casa mea era plină cu viață. Astăzi ea este liniștită și pustie. Samuel, Noel, Grace, preaiubita mea, sînt cu Isus! Cei mai mari dintre copiii mei sînt departe, foarte departe... Adesea în acești ultimi ani a trebuit să părăsesc pe ai mei, dar nu după mult timp îi vedeam iar. Acum eu sînt singur și nu mai am de așteptat nici o reîntoarcere. Nu este oare acesta un vis dureros? Ființele cele mai scumpe inimii mele, să fie cu adevărat culcate sub pămîntul rece? Da, așa este, dar ne este păstrată o revedere care nu va mai fi tulburată de nici o umbră, de nici o altă despărțire... Iar dacă El întîrzie să ne dea această fericire, o face pentru a aduna oile încă risipite pe munți. Și atunci nu trebuie să fim mulțumiți și chiar să purtăm ceva mai mult timp crucea Lui? Sărmana Chină, cît de mari sînt nevoile ei!”*

În aceeași scrisoare, el spune: *„Am stat patru zile în pat, suferind de ficat. Ieri tremuram atît de tare din cauza febrei, încît patul tremura sub mine. Dar eram nespus de bucuros gîndindu-mă că sînt pe deplin al Domnului, răscumpărat de El și nu mai am asupra mea nici un drept de proprietate.”*

*

În acest timp, în misiune erau mulți bolnavi. Mai întîi, cel mai mic copil al lui Taylor, micul orfan care rămăsese lîngă tatăl său, a fost un timp între viață și moarte. Hudson a trebuit să-l ducă la Ningbo, unde i-a putut asigura mai multă odihnă, iar el a plecat la Shanghai și apoi la Hong Kong. Cîțiva misionari au trebuit să plece în Anglia, pentru că sănătatea le era înrăutățită din zi în zi. Prin ei, Hudson a trimis scrisori și cadouri celor trei copii ai săi care erau în Anglia. „Nu vă puteți da seama cît de mult se gîndește tatăl vostru la iubiiții lui și cum privește fotografiile voastre pînă ce i se umplu ochii de lacrimi. Uneori mă simt amărît la gîndul că voi sînteți atît de departe, dar atunci Isus, care nu mă părăsește niciodată, îmi spune: *„Nu te*

teme..." *Dragii mei copii, doresc ca voi să știți ce înseamnă să dați inimile voastre lui Isus, pentru ca El să vi le păzească zi de zi.*"

Domnișoarei Blatchley, care îngrijea de copii, îi scria ca s-o încurajeze în lucrarea ei: *„Să-i iubești cu atât mai mult, cu cât ei nu vor cunoaște niciodată ce înseamnă grija unei mame. Dumnezeu să te ajute să-i suporti și să încerci să le arăți cu dragoste calea cea bună, decât să le faci prea dese reproșuri. Silește-te să păstrezi încrederea și dragostea lor, în așa fel încât ei să vină la tine cu toate necazurile lor și să-ți mărturisească toate, chiar și păcatele lor."*

La Hangzhou, Hudson a avut parte de multă bucurie. Adunarea din această localitate era bine hrănită de credinciosul Wang și mulți alții din adunare îngrijeau de lucrarea lui Dumnezeu din împrejurimi. Aci, Hudson a trebuit să fie reținut un timp de nevoile medicale ale fraților și în același timp s-a bucurat de faptul că era lîngă prietenii săi Mc-Carthy și Faulding. În vîrstă de 27 ani, domnișoara Faulding era deja o misionară experimentată și avea o bună influență asupra celor din jur. Invăța pe mulți copii chinezi să citească Noul Testament și avea rezultate frumoase.

Dar tot din partea prietenului său, Berger, a primit Hudson cea mai mare încurajare. Berger îi scrie: *„Conținutul scrisorii tale ne-a doborât la pămînt și nu pot să-ți scriu cum ar trebui... De aș putea să vin la tine cu soția mea, ca să-ți împărtășesc amarul tău atât de mare! Golul din sufletul tău ar fi prea dureros, dacă n-ai cunoaște dragostea și părtășia Domnului Isus. El face rana și tot El o vindecă... Tatăl nostru nu ne ia nimic în așa fel ca să ne lase săraci."*

Hudson le-a răspuns: *„Ea nu este pierdută... Numai Dumnezeu știe ce înseamnă absența ei pentru mine. La puțini soți le este dat să guste doisprezece ani și jumătate de o atât de strînsă legătură spirituală, de o unire perfectă în lucrare, de O dragoste comună... Dar nici o limbă nu poate spune ce este El pentru mine. El mi-a dat pacea Lui, bucuria Lui. Mă întreb uneori dacă este cu putință ca cea pe care mi-a luat-o la El, să se bucure acolo de mai multă fericire ca mine. Dacă pe ea a luat-o în cer, El a făcut ca cerul să coboare și în mine, căci El este cerul. Înaintea feței Lui este o bucurie deplină... Uneori mă gîndesc la trecut și parcă aud glasul dulce al micuței Grace, parcă ar fi pe pieptul meu capul lui*

Samuel. Și Noel, și mama! Ce amintiri dulci și usturătoare!... Atunci Domnul vine și îmi șterge lacrimile și El înlătură orice amărăciune. El îmi umple sufletul de bucurie adâncă, de nedescris."

Totuși, Hudson Taylor era foarte obosit. Lipsa doamnei Taylor și a copiilor se făcea foarte mult simțită. Când a venit în misiune domnul RShe, Hudson s-a gândit să-i dea sarcina de secretar al misiunii, pentru ca el să aibă puțin timp să plece în patrie. Era nevoie. Cu toată bucuria care-l umplea sufletul, trupul lui era epuizat. Boala de ficat îl făcea să nu mai poată dormi, iar o ușoară îmbolnăvire a plămânilor îi făcea respirația greoaie. În această situație, când trebuia să plece în Anglia, spunea: „Astăzi, prin harul lui Dumnezeu, putem duce greutatea zilei de azi. Mîine poate vom fi cu El, acolo unde nu mai sînt greutăți de dus. Și chiar dacă nu vom fi încă la El, El va fi cu noi și în prezența Lui este o plinătate de bucurie."

El rămîne Același

-cap. 18-

Nu trecuseră decît șase ani de cînd plecase cu o mică ceată în China și misiunea făcuse în acest timp mari progrese. În locul celor două stațiuni și șapte lucrători de la început, ea avea acum mai mult de treizeci de europeni și peste cincizeci de indigeni, risipiți în treizeci de stațiuni centrale, depărtate una de alta.

Bătrînii Berger au dat tot timpul lor, toată averea, tot ce au avut, pentru această lucrare, dar era timpul să încredințeze această răspundere altora, pentru că bătrînețea nu-i mai putea ține în lucrare. Dar cine să îngrijească de „Foaia Ocazională”, să pregătească noi candidați pentru China, să se ocupe de corespondență și de atîtea lucrări? Deși Hudson venise în Anglia să-și îngrijească sănătatea, văzînd aceste nevoi, s-a hotărît să se ocupe el și de partea care rămînea în urma plecării fratelui Berger. Dar era o durere în plus, faptul că nu-i

mai putea avea in lucrare pe niște prieteni așa de scumpi. I se părea ca între el și trecutul plin de amintiri sfinte se rupea cum încă o legătură. *„Totuși, greutatea”,* spunea el deseori, *„dau Dumnezeului nostru prilejul să-Și arate credincioșia și atotputernicia Sa.”*

Era mare deosebire între locuința de la Saint-Hill, unde lucrase Berger și modesta încăpere a misiunii China Inland Mission din Pyrland Road 6. Totuși, timp de peste douăzeci de ani, acest loc a slujit ca centru al lucrării. Adunarea de rugăciune săptămânală se ținea în această casă și de aici au plecat mereu cete de misionari spre China.

Un tânăr de douăzeci de ani, Baller, nu-și închipuia că el însuși va ajunge misionar. Auzind despre Hudson, s-a dus la adunarea de rugăciune din Pyrland Road. A fost o zi deosebit de însemnată pentru el, care avea să scrie mai târziu: *„Domnul Taylor s-a așezat la pian și a început o cântare. Mă așteptam să văd un om mare, puternic, cu glas puternic. Dar am fost aproape cu totul dezamăgit, văzînd un om slăbuț și cu un glas foarte delicat. Totuși, cînd a început să se roage, gîndurile mele s-au schimbat deodată. Niciodată n-am auzit pe cineva rugîndu-se cu atîta simplitate, dragoste, îndrăzneală. Am fost foarte mult atras de el. Se vedea că acest om se bucura de o mare intimitate cu Dumnezeu. Ii vorbea ca unui prieten. Am auzit pe mulți rugîndu-se, dar sînt doi care nu se pot compara cu nimeni alții: Taylor și Spurgeon. Acesta din urmă lua după sine întreaga adunare de șase mii de persoane și o conducea pînă în Locul Preasfînt. Iar cine a auzit pe Taylor pledînd în rugăciune pentru China, poate înțelege cuvintele Scripturii: „Rugăciunea fierbinte a celui drept are mare putere”.*

În apropiere de Pyrland Road era locul unde s-au adunat o mulțime de credincioși, veniți din toate părțile lumii, pentru a căuta o viață mai bogată, prin cercetarea Cuvîntului lui Dumnezeu și rugăciune. În aceste adunări a venit și D.L. Moody, iar Hudson era printre cei care țineau cuvîntări. Aceste conferințe anuale ale creștinilor din orice adunare aveau o influență binefăcătoare asupra credincioșilor din Anglia.

Tot timpul săptămînii în care a avut loc conferința la care lua parte și Moody, cîțiva prieteni ai misiunii au vizitat pe Hudson la Pyrland Road. Privind cu toții harta

Chinei care era pe perete, deodată le-a venit în inimă gândul: Cum să mai așteptăm ca aceste milioane de oameni să moară fără Hristos? Și Hudson ia întrebare: *„Aveți credința necesară pentru ca să ne unim să cerem de la Dumnezeu 18 persoane care vor merge, doi câte doi, în provinciile încă necunoscute?”* Toți s-au hotărât să se roage pentru acest lucru precis, pînă ce Dumnezeu îi va asculta.

Totuși Hudson se gîndea să plece iar în China și încă nu avea pe cine să lase în locul atît de necesar pe care îl ocupase altădată Berger. S-a oferit un credincios, Richard Hill, să se ocupe cu lucrarea misiunii în Anglia. Iar domnișoara Blatchley, căreia Hudson se gîndea să-i lase mai departe copiii și care cunoștea foarte bine toate amănuntele lucrării, putea să fie bine întrebuințată pentru corespondență, care era foarte numeroasă. La 6 august 1872 într-o adunare de cîțiva prieteni credincioși, după ce au cerut o deosebită îndrumare de la Dumnezeu, au hotărât să se formeze un consiliu al misiunii. Acest consiliu a funcționat timp de peste 46 de ani.

Hudson, urmînd dorința soției care fi murise, atît pentru nevoile lui personale, cît și ale copiilor săi, a hotărît să se căsătorească a doua oară. Într-un fel neprevăzut, domnișoara Faulding s-a întors pentru concediu în Anglia chiar pe același vapor cu Hudson. Cunoșcînd foarte bine rîvna în lucrare și succesul pe care îl avusese domnișoara Faulding între femeile din Hangzhou, lui Hudson i-a fost ușor să se gîndească la căsătorie.

După două luni, Hudson se întorcea iar în China. Se petrecuseră multe schimbări în ultimul an, în ce privește organizarea misiunii, totuși spiritul lucrării era același. Hudson scrie unor prieteni: *„Deși organizarea interioară a lucrării noastre s-a schimbat, nimic nu s-a schimbat în ce privește structura și spiritul ei. Misiunea, mărindu-se are nevoie de un mai mare număr de lucrători, atît în Anglia cît și în China. Vom aștepta resursele noastre, ca și pînă acum, numai de la Dumnezeu. Ca răspuns la rugăciunile noastre, El va pune pe inima cui va vrea El să ne ajute. Cînd vom avea bani, îi vom trimite în China. Cînd nu vom avea, nu vom trimite nimic, pentru că nu trebuie să facem datorii. Dacă credința voastră va fi încercată în viitor, cum a fost în trecut, El va fi credincios cu noi, cum a fost totdeauna. Și chiar dacă încrederea noastră ar da greș, credințioșia Lui va rămîne, căci este scris: „Dacă noi*

sîntem necredincioși, El rămîne credincios". Un lucru, unul singur, ne va suține și mereu ne va da izbîndă: dragostea lui Hristos, dragoste care te constrînge și te susține, este singura putere care ne trebuie. Nu este vorba de dragostea noastră pentru Hristos și nici chiar de dragostea lui Hristos pentru noi personal, ci de dragostea Lui în noi pentru sărmanii păcătoși. Această dragoste care nu se poate stinge, va căuta oile risipite pînă ce le va găsi. Și dacă, odată găsite, ele s-ar îndepărta iarăși, ea tot le va iubi și le va urmări cu stăruință."

...va urma...

Intuneric, apoi lumină

-cap 19-

După o lipsă de cincisprezece luni era de așteptat ca Hudson să găsească multe schimbări în China. Domnul Fishe, care fusese însărcinat să primească și să împartă banii misiunii era de mult timp bolnav, de asemenea și alți misionari. Prezența directorului misiunii era foarte necesară. Duncan care lucrase cu mult succes la Nanking, fiind doborât de boală, a trebuit să plece în țara lui de naștere, unde avea să moară. Pe valea fluviului langtze nu s-a dus mai nimeni cu Vestea Bună, tot din cauza bolii.

Doamna și domnul Taylor s-au îndreptat spre Hangzhou, unde Hudson a vorbit cu vechiul lui prieten, McCarthy, să lase pe Wang în acest oraș din apropierea oceanului și să înceapă lucrarea care era mult mai grea, în regiunea Anhui, pe malul fluviului langtze. De acum avea să înceapă pentru Hudson o viață numai de călătorii, cum nu mai avusese mai înainte.

Unele stațiuni au avut de suferit din pricina lipsurilor celor care le-au condus sau din pricina bolii lor. Mai mult, unii lucrători indigeni s-au rătăcit sufletește, unii chiar căzînd în păcat. Noutățile care-i veneau din toate părțile lui Hudson erau departe de a-l bucura și au fost o pricină de smerire înaintea lui Dumnezeu. Ii scrie mamei sale: „*Pentru mine este o mîngîiere să-mi amintesc că lucrarea este a Lui, că*

El știe ce mijloace să întrebuințeze pentru a duce mai departe această lucrare, în care El este nespus mai mult interesat ca noi. Primesc mereu vești triste despre mai mulți dintre cei din Yangzhou. Dar ei sunt mai mult de plîns, decît de condamnat, pentru că acești copii în credință ar fi avut nevoie de cineva care să-i păstorească și să vegheze asupra lor."

Deși era o iarnă foarte friguroasă, Hudson a lăsat pe doamna Taylor la Hangzhou și a plecat singur intai spre Chinkiang. Pe acolo a început să cerceteze de aproape pe credincioșii indigeni. Li invita la masă la el, făcea mici adunări de rugăciune. Voia să viziteze cît mai multe localități mai neînsemnate unde totuși erau cîțiva credincioși, gîndind că, prin această lucrare făcută cu rugăciune și credință, lucrurile vor lua în curînd o întorsătură mai luminoasă. În felul acesta, cei necredincioși, ca și creștinii, se bucurau de influența lui binefăcătoare, pentru că din inima acestui misionar țîșneau mereu rîuri de apă vie. Nu s-a oprit din vizitele lui, pînă ce n-a dus o influență bună aproape printre toți cei care se ocupau cu lucrarea lui Dumnezeu în China Inland Mission (C.I.M.). El putea sa ia ca pentru sine cuvintele apostolului Pavel: *„Am fost blînd în mijlocul vostru, ca o doică care își îngrijește cu drag copiii"*.

Toate acestea nu se puteau face fără greutate și oboseală. Și peste toate acestea, se adăuga o corespondență foarte intensă. Pentru Hudson, viața în China însemna plecarea mereu de acasă, vara și iarna, uneori separarea de familie pentru cîteva luni de zile. Iar cunoștințele lui medicale îl obligau să se îngrijească de toți misionarii bolnavi și, în plus, de orice caz care se ivea întîmplător. Mergînd pe malul fluviului langtze, într-o localitate a găsit nouăzeci de scrisori la care trebuia să răspundă imediat și una dintre ele îi cerea o consultare medicală pentru copilul unei credincioase indigene, tocmai la Chinkiang. Mereu călătorii, mereu oboseală, mereu scrisori. Și Hudson primea toate acestea nu cu resemnare, ci cu bucurie. Răsplata pentru el era să vadă lucrarea lui Dumnezeu mărindu-se și întărindu-se și, mai ales, să vadă lucrători indigeni adăugîndu-se misiunii, pentru că indigenii erau în gîndul lui temelia lucrării.

La întoarcerea lui din călătoria de pe malul fluviului langtze, a primit vestea neașteptată că domnișoara Blatchley era într-o stare de sănătate foarte

neliniștitoare. Cine ar fi putut s-o înlocuiască în grija ei pentru copiii pe care i-a primit din mîna mamei lor muribunde? Dar în aceste zile, Hudson nu putea cu nici un chip să se reîntoarcă în țară.

La toate aceste greutăți se adăuga și faptul micșorării darurilor primite de cînd s-a pensionat Berger. Și totuși erau cincizeci de clădiri de întreținut, o sută de lucrători de hrănit, în afară de soțiile misionarilor și de ajutoarele indigene, fără a mai vorbi de cheltuielile de călătorie și de reîntoarcere în Europa, în concediu, a misionarilor care aveau neapărată nevoie de odihnă.

Sosind la Ningbo, Hudson a primit prin cablogramă vestea că domnișoara Blatchley nădăjduia reîntoarcerea lui imediată în Anglia, pentru că dorea să dea înapoi tatălui pe copiii pe care fi primise în grijă de la doamna Taylor. Totuși, prezența lui în China, în aceste timpuri de lipsuri bănești, era necesară mai mult ca altădată.

*

Dar anul 1873 care adusese atîtea încercări, avea să se sfîrșească și cu mari pricini de mulțumire pentru Dumnezeu. Spre sfîrșitul anului, Hudson a ajuns la Shooching, unde misionarul Stevenson era ocupat cu vizitele prin localitățile vecine. Puțin mai spre sud, într-un ținut muntos, Duhul Sfînt lucra cu putere și Hudson s-a unit cu bucurie acestei lucrări. Din înălțimea uneia dintre aceste coline, el numărase altădată mai mult de treizeci de orașe și sate, în care niciodată numele Domnului Hristos nu fusese vestit și inima lui era mîhnită la gîndul acestor mulțimi care trăiesc și mor fără Dumnezeu. Mulțimii din apropiere îi vorbise despre Domnul Hristos pîna ce n-a mai putut și, cînd nu a mai putut spune o vorbă, s-a retras singur pe munte, pentru a-și vărsa inima înaintea lui Dumnezeu, în rugăciune.

La început, toate încercările lui Stevenson în această regiune n-au adus nici un rezultat. Dar o frumoasă schimbare avea să se vadă în acest ținut întunecat și aceasta în mare parte printr-un om renumit din Chenghsien. Acest om, numit Nying, una din căpeteniile confucianismului, mîndru de știința și situația lui, considera ca nedemn pentru el să aibă a face cu străinul care venea din cînd în cînd în orașul lui, pentru a predica învățături străine. Dar avea un mare interes

pentru știința occidentală și avea o carte de știință pe care n-o înțelegea prea bine. Profitând de una din vizitele lui Stevenson, s-a strecurat într-o seară spre locuința evangelistului, pentru a vorbi cu el despre cartea lui științifică. Tînărul misionar s-a arătat foarte binevoitor, apoi, îndreptîndu-se spre Noul Testament, care era pe masă, a întreat pe domnul Nying, cu un ton plin de bunătate: *„Aveți în biblioteca dumneavoastră și cărți creștinești?”* „Da”, răspunse învățatul chinez, *„dar ca să fiu sincer, nu le găsesc atît de interesante cum sînt cărțile voastre de știință.”* Aceste cuvinte au dus la o convorbire între ei, din care s-a văzut că Nying nu credea nici în existența lui Dumnezeu și nici a sufletului, iar rugăciunea era pentru el o absurditate. Cu multă răbdare, misionarul a încercat, dar fără succes, să-l aducă la o altfel de gîndire. *„Dar credeți-mă: dacă în această seară, ducîndu-vă acasă veți lua acest Nou Testament și înainte de al deschide, veți cere cu umilîță Dumnezeului cerului să vă facă să înțelegeți această carte, ea vă va apărea o carte cu totul nouă și mai bogată ca oricare altă carte din lume. încercați, și, fie că vă veți ruga dumneavoastră înșivă sau nu, eu mă voi ruga pentru dumneavoastră.”*

Mult mai impresionat decît arăta, învățatul chinez a plecat acasă. *„Totuși este un lucru cu totul de neînțeles”,* se gîndea el, *„oricît de absurd ar părea acest fapt, străinul acesta este un om convins și plin de grijă pentru sufletul unui om. Și el se va ruga pentru mine, iar eu nu mă rog deloc pentru mine însumi!...”* Seara, cînd a fost singur, domnul Nying a luat cartea, ca și cum s-ar fi amuzat uitîndu-se în ea. *Cum ar putea admite o persoană inteligentă, că doar cîteva cuvinte adresate unei ființe necunoscute, care poate nici nu există, ar putea face interesantă această carte plictisitoare sau să producă o schimbare în felul de a vedea viața?”* Totuși, oricît de necredincios era el, s-a gîndit să facă această încercare. *„O, Dumnezeule, dacă există un Dumnezeu”,* a început el să spună, *„mîntuiește-mi sufletul, dacă am un suflet. Dă-mi Duhul Tău Sfînt și ajută-mă să înțeleg această carte.”* De mai multe ori, pe măsură ce se făcea tot mai mult noapte, doamna Nying, întredeschizînd ușa camerei, găsea pe soțul ei cufundat în citirea lui. Pînă la urmă, i-a spus că este foarte tîrziu. *„Nu mă aștepta”,* i-a răspuns el, *„sînt ocupat cu lucruri însemnate.”* Și și-a continuat citirea. Cartea devenise o carte nouă și, cum întorcea paginile, un spirit nou punea stăpînire pe ființa lui.

Totuși, timp de mai multe zile, n-a îndrăznit să mărturisească această schimbare din sufletul lui, nici celor mai intimi ai lui. Soția lui făcea parte dintr-o familie nobilă, care l-ar fi acoperit de batjocuri, dacă el ar fi devenit creștin. Și desigur, soția și copiii l-ar părăsi mai degrabă decât să sufere o așa mare înjosire. Dar Mîntuitorul plin de iubire, despre care vorbea acea carte, devenea pentru el o ființă reală. Nying simțea că această carte îi arăta nu numai păcatele lui, dar și pacea și binecuvîntarea sufletului lui. Și ce bucurie a început să năpădească în sufletul lui! „*Cînd copiii se vor culca*”, a spus el, în sfîrșit, soției sale, „*aș vrea să-ți spun ceva.*” Și totuși, nu știa nici ce avea să-i spună, nici cum să înceapă. Dar aceasta l-a condus la un fel de mărturisire a credinței lui în Hristos, deși tremura la gîndul că ea nu va primi acest adevăr. Cînd a sosit seara, s-au așezat în tăcere unul în fața celuilalt la masă și el nu putea să înceapă subiectul. Atunci tot secretul lui s-a dat pe față, nici el nu știe cum. Și ea asculta cu admirație crescîndă. Este un Dumnezeu adevărat și viu, nu ca idolii din templu. Este un mijloc de obținere a iertării păcatelor, un Mîntuitor care poate umple inima de bucurie și de pace. Spre marea lui surpriză, ea îl asculta cu interes. „*Și tu l-ai găsit cu adevărat? Cum aș vrea să-L cunosc și eu! Căci trebuie să fie un Dumnezeu viu. Cine altul ar fi putut asculta rugăciunea mea cînd am fost în mare necaz?*” Cu cată bucurie și recunoștință el a asigurat-o nu numai că există o Ființă vie, nespus de mare și bună, dar că această Ființă a vorbit oamenilor! Și vechiul ucenic a lui Confucius îi mărturisea soției dragostea Domnului Isus.

În casa lui și în oraș, peste tot, rîvna aprinsă a lui Nying încurca pe cei ce obișnuiau să-și bată joc de Vestea Bună. Mandarinul spunea despre Nying: „*Cînd i-am făcut cîteva reproșuri, a început, în plină stradă să-mi predice și mie, mi-a spus că el este atît de plin de Vestea Bună, că nu putea s-o țină numai pentru el*”. Plin de dragoste pentru Biblia sa și susținut de vizitele făcute la Shooching, Nying a devenit în curînd un vestitor al Evangheliei, cu o putere rar întîlnită. Printre primii care s-au întors la Dumnezeu prin el a fost un om care fusese groaza vecinilor lui. Nici o faptă de răutate sau de cruzime nu părea neplăcută lui Laokuen. Ce putere schimbasesc pe acest leu într-un miel? Nici unul din locuitorii orașului nu putea spune. Dar bătrînul său tată, tratat altădată cu multă cruzime și neglijență din partea fiului

său, putea acum să mărturisească realitatea acestei schimbări și, ca și fiul său, a devenit un ucenic al lui Isus.

Intre acești credincioși a venit Hudson. Cine ar putea descrie bucuria lor, cântecele lor, rugăciunile lor? Era un mic colț de cer pe pământ, o prețioasă gustare mai dinainte a răsplătirii pe care avea s-o primească. *„Am plîns de bucurie”,* scrie Hudson, *„ascultînd istorisindu-se ce a făcut harul lui Dumnezeu pentru unul și altul. Cei mai mulți dintre ei puteau vorbi despre o rudă sau un prieten despre care nădăduiau că se va întoarce la Dumnezeu în curînd. Niciodată n-am mai văzut ceva asemănător în China.”*

Apoi Hudson s-a dus la Shanghai, unde venise Judd cu alți tineri începători în lucrarea lui Dumnezeu, și a plecat spre Chekiang, lăsîndu-i pe cei de la Nanking în grija lui Judd. Cele douăsprezece milioane de suflete din provincia Chekiang apăsau greu pe inima lui. Dorința lui crescîndă de a înainta tot mai mult în interiorul țării, nu-1 făcea totuși să piardă din vedere provinciile de pe coastă, care încă erau lipsite de lucrători.

„Nevoile familiei mele din țara mea și nevoile păgînilor care pier aici mă aduc ca într-o agonie la picioarele Domnului: Doamne ce vrei Tu să fac?”

Din Taiping, unul din orașele în care Evanghelia nu era cunoscută, Hudson scria lui HUI: *„Am fost foarte mișcat de mulțimile care în zi de tîrg umplu cu totul străzile orașului, în așa fel încît abia poți înainta. N-am putut predica mult între ei, dar m-am retras deoparte pentru a mă ruga lui Dumnezeu să aibă milă de acest popor și să ne deschidă o ușă. Și fără să fi căutat noi, am venit în legătură cu patru suflete tridite, care au putut auzi despre Domnul Hristos care a murit și pentru vina lor...”*

Abia mai tîrziu, privind la căile pe care l-a condus Dumnezeu, Hudson a înțeles că fiecare pas înainte în dezvoltarea misiunii corespundea unor timpuri de boală și de suferință, care l-au făcut să se predea lui Dumnezeu într-un mod cu totul deosebit. În ianuarie 1874, a cerut lui Dumnezeu cincizeci sau chiar o sută de noi lucrători. O boală gravă l-a oprit, înainte de a se mai putea duce la Fenghwa, unde își stabilise locul pentru un timp. În toiu iernii, călătorise săptămîni întregi de-a

lungul munților acoperiți de zapadă și uneori abia găsea un mic loc de trecere printre stînci.

*

Abia după trei luni a mai putut întîlni pe doamna Taylor, la Fenghwa. A ajuns acasă scuturat de friguri și timp de cîteva săptămîni a rămas culcat, suferind și fără putere. Aici, în liniște, rugîndu-se lui Dumnezeu, a primit de sus încredințarea că a sosit ceasul pentru a acționa hotărîtor în provinciile îndepărtate din interior. Și iată că într-o zi, în timp ce puterile îi reveneau cu încetul, Hudson a primit o scrisoare din Anglia de la o doamnă necunoscută. *„În două luni nădăjduiesc să bun la dispoziția consiliului dumneavoastră, în vederea extinderii lucrării China Inland Mission, o urnă de 800 lire, aceasta pentru noi provincii.”* „Cine ar fi putut scrie aceste cuvinte, fără să unoască lupta care era în sufletul meu?” Gîndurile lui intime, spuse numai lui Dumnezeu, erau bine cunoscute de El.

Din camera lui de boală, Hudson s-a sculat și a plecat spre valea fluviului langtze și în zilele de primăvară a avut loc o adunare la Chinkiang. Hudson se pregătea să meargă împreună cu Judd spre malul marelui fluviu și căutau o casă care le-ar fi putut servi ca punct de plecare pentru o nouă ramură occidentală a misiunii în China. Nu mulțimea fondurilor bănești putea explica spiritul de încredere și bucuria care stăpînea între misionari. Aveau din ce în ce mai puțini bani. *Dar „Domnul va purta de grijă”* era steagul lor. „Avem puțini bani și totuși toate făgăduințele lui Dumnezeu. Cu El, cum să nu fii mai bogat decît cel mai bogat din lume?”

Ceea ce nu-i plăcea deloc lui Hudson era însă faptul că unii prieteni, în dorința de a veni în ajutorul lucrării, erau ispitiți să facă apeluri oamenilor în adunări. Dar acest lucru era contra principiilor de bază ale întregii lucrări. „Trebuie să economisim cu mare grijă ceea ce ne dă Dumnezeu, dar odată ce am făcut acest lucru, să nu ne îngrijorăm cu privire la lipsa de resurse. După ce am trăit mai mulți ani bizuindu-mă pe credințioșia lui Dumnezeu, pot să spun că timpurile de sărăcie au însoțit totdeauna sau au fost înaintea timpurilor de binecuvîntări speciale. Vă rog

insistent să nu vorbiți nimănui de nevoile noastre materiale, decât lui Dumnezeu.

Cînd o lucrare începe să cerșească, ea moare."

Hudson contribuia la lucrarea de întindere a misiunii și cu mijloacele lui bănești. Pentru el nu oprea niciodată bani care nu erau trimiși în mod special pentru nevoile lui personale, iar o mare parte din banii care erau trimiși pentru el personal, îi dădea altora. Și tocmai în acest timp, doamna Taylor a primit o moștenire de la părinți de 400 lire pe an. Această proprietate a fost predată cu multă bucurie Domnului Isus, pentru lucrarea Lui...

Activitate in slabiciune

-cap. 20-

Pentru Hudson, o zi neuitată a fost cînd, împreună cu prietenul său, Judd, a urcat pe fluviul langtze pînă spre capitala Chinei. Din acest loc te puteai îndrepta spre nouă provincii încă necunoscute, spre nord, spre vest și sud, de la junglele tropicale ale Bir-maniei, pînă la stepele goale ale Mongoliei și la munții înzăpeziți ai Tibetului. Regiuni întinse, dar nu mai mari decât planurile cu care Hudson se îndrepta spre ele.

În acest timp, în Anglia, domnișoara Blatchley se sfîrșea încetul cu încetul, în mari suferințe. Hudson dorea mult să plece în Anglia, dar treceau lunile și abia cînd Judd s-a instalat oarecum la Wuchang, i s-a deschis drumul plecării în patrie. Totuși, înainte ca el să plece din China, aceea pe care nădăjduia s-o revadă plecase într-o călătorie mult mai îndepărtată. Ea nu mai avea nevoie de nici un ajutor omenesc. În octombrie 1874, cînd Hudson s-a putut reîntoarce în patrie, a găsit liber locul domnișoarei Blatchley, copiii trimiși în altă parte, adunarea de rugăciune întreruptă și lucrarea europeană aproape cu totul oprită.

Și totuși încercări mai mari îl așteptau. În călătoria pe care o făcuse pe langtze împreună cu Judd, câteva luni mai înainte, Hudson a avut un accident. Piciorul i-a alunecat de pe o scară și a căzut cu toată greutatea pe călcâie. Din cauza acestei căzături, a simțit în spate, timp de mai multe zile o mare durere care l-a obligat, chiar după ce piciorul s-a vindecat, să se servească de cîrje pentru mers. După vreo două luni de la sosirea în Anglia, durerea amorțită s-a trezit și o paralizie a picioarelor l-a obligat la un repaus absolut. Iar el dorea să umble mereu, să viziteze pe credincioșii din Anglia, să reînsoflească interesul pentru China Inland Mission. Dar, fiind paralizat, trebuia să rămână în pat. Boala aceasta nu-i mai dădea nădejdea că se va mai ridica vreodată în picioare și că va putea merge. Din camera lui de boală și de suferință a ieșit însă o nouă dezvoltare a misiunii în China. Patul în care zăcea era cîmpul lui de lucru. Și se gîndea: acest pat să fie oare închisoarea lui sau locul potrivit pentru activitatea care va urma? În fața acestui pat de boală era așezată o hartă a Chinei și de jur împrejur, zi și noapte, prezența Aceluia la care avea o intrare deschisă prin Domnul Hristos. Această libertate de a ne apropia de Dumnezeu este, fără îndoială la dispoziția oricărui credincios, însă Hudson era mult obișnuit s-o folosească. Mult timp după această întâmplare, cînd Dumnezeu ascultase rugăciunile lui Hudson, un credincios îi spunea: *„Trebuie să recunoașteți că Dumnezeu a făcut să crească într-un chip minunat lucrarea dumneavoastră misionară. Puțini oameni au avut o atît de mare cinste.”* „Eu nu văd tot așa lucrurile”, i-a răspuns Hudson. *„Iată, eu găsesc uneori că Dumnezeu trebuie să fi căutat pe cineva foarte slab, foarte mic, pentru ca El să Se poată sluji de el, în așa fel încît toată slava să aparțină Lui — și El m-a găsit.”*

Sfîrșitul anului 1874 se apropia și Hudson era tot mai puțin în stare să se miște chiar în patul lui. A ajuns să nu se mai poată mișca în pat decît cu ajutorul unei funii legate de tavan. La început, mai putea să scrie, dar puțin cîte puțin n-a mai putut ține în mînă nici creionul. Și tocmai atunci a apărut în presa creștină un articol: **„Chemarea la rugăciune pentru 150 milioane de chinezi”**. Era un articol pe care Hudson l-a dictat unui credincios, căci nu mai putea să scrie în acel timp. Cerea lui Dumnezeu 18 oameni pregătiți.

Cei 18 oameni ceruți lui Dumnezeu au început să sosească. „Ședeam de vorbă cu ei întâi în scris, apoi au venit să mă vadă în camera mea. În curind am văzut lângă patul meu o clasă de elevi care învățau limba chineză. Domnul le-a dat mijloacele necesare pentru a putea pleca... Iar prietenii mei s-au rugat mult pentru însănătoșirea mea și am fost ridicat de pe pat. Dacă sănătatea mi-ar fi îngăduit să pot umbla, unii ar fi putut spune că trimiterea celor 18 oameni în China ar fi datorită chemărilor mele stăruitoare și nu unei lucrări directe a lui Dumnezeu. Neputînd face nimic eu însumi, decît să declar o chemare pentru rugăciune, răspunsul la aceste rugăciuni apare și mai luminos.”

În acest timp, mai mulți credincioși s-au oferit să meargă în China. Hudson obișnuia să țină în apropierea lui cîtva timp pe cei dornici să plece. Unora dintre ei le scria: „Deși apreciem avantajele unei bune educații, noi dăm mult mai mare importanță pregătirii duhovnicești. Dorim oameni care cred că Dumnezeu este înțelept și credincios și care, prin urmare, se încred în El. Ne trebuiesc oameni ai rugăciunii, oameni care văd în Biblie Cuvîntul lui Dumnezeu. Dorim oameni care, crezînd în veșnicie, trăiesc pentru ea și se simt îndemnați să smulgă din pedeapsa veșnică pe cei neștiutori și pe vinovați, ca pe niște comori pe care le smulgi din foc...”

In China este un sfert din omenire care are nevoie de Evanghelie. Douăsprezece milioane trec în fiecare an în locul în care nu-i mai poți ajunge. Dacă voi căutați să fiți aprobați de Dumnezeu, cu riscul de a avea parte de dezaprobarea oamenilor, dacă sînteți gata să suferiți cu bucurie să vi se ia bunurile, iar dacă trebuie, să fiți gata să vă pecetluiți mărturia cu sîngele vostru, dacă degradarea morală și murdăria materială a sărmanilor chinezi nu vă dezgustă, atunci puteți să vă bazați pe un frumos seceriș de suflete chiar de pe acum și la sfîrșit veți primi cununa slavei „care nu se poate vesteji” și veți auzi cuvintele „Bine, rob bun” ale Stăpînului.

Spiritul acestei scrisori a încurajat pe mulți, în loc să-i facă să renunțe la gîndul de a se alătura misiunii.

După cîtva timp, cînd Hudson a putut iarăși merge, a fost întîlnit într-o gară de un rus nobil, contele Bobrinsky. Acesta fusese la adunările de la care tocmai se

întorcea Hudson și auzind că și misionarul merge la Londra, i-a propus să meargă cu el în același compartiment.

„Dar eu călătoresc cu clasa a treia”, i-a răspuns Hudson. „Biletul meu îmi permite să mergi și dumneata cu mine”, i-a răspuns contele. Când au fost împreună, contele a scos din buzunar un bilet de bancă și a spus: „Dați-mi voie să vă ofer un lucru mărunț pentru lucrarea dumneavoastră”. Dar Hudson a observat că era un bilet de 50 lire. „Poate vreți să-mi dați 5 lire!” „Da, tocmai 5 lire gîndeam să vă dau, însă Domnul a făcut să fie 50.” Ajungînd la Pyrland Road, Hudson a auzit că trebuie trimise imediat în China 49 lire. Totuși nimeni nu avea banii aceștia și la adunarea de rugăciune, care tocmai atunci avusese loc, au prezentat Domnului această nevoie. Ce bucurie a fost pentru toți, cînd Hudson a pus pe masă hîrtia de 50 de lire! Și cazuri de acestea erau des întîlnite în viața misiunii.

Hudson se gîndea la deschiderea unei căi mai scurte și mai ușoare spre China occidentală, prin Birmania și fluviul Irrawaddy. Această idee care atunci părea doar un vis ce nu se putea împlini, a luat o formă mai precisă în urma dorinței guvernului englez de a dezvolta relațiile comerciale cu aceste provincii. Tocmai atunci era în Anglia Stevenson, care cu zece ani în urmă gîndea să plece pe această cale. A ajuns la Mandalay, capitala Birmaniei și s-a stabilit la Bhamo, unde nu locuia nici un străin. Birmania ocupa atunci un loc larg în preocupările publicului.

Un alt plan lua atunci ființă în gîndurile lui Hudson: publicarea unei reviste lunare, ilustrată, căreia i-a dat numele „China s Millions” (Milioanele Chinei). Revista putea conține istorisiri din călătoria misionarilor, rapoarte asupra înaintării lucrării în vechile stațiuni și, mai ales, articolele lui Hudson care erau așteptate cu nerăbdare și primite cu multă bucurie de un mare număr de prieteni.

„De obicei sînt trei cuvinte în lucrarea lui Dumnezeu”, spunea Hudson. „Mai întîi neputință, apoi greu, iar în sfîrșit, realizat.” Planul de a intra în provinciile chinezești încă închise pentru Evanghelie nu trecuse încă de prima fază. Orice european care îndrăznea să meargă în interiorul Chinei risca să fie în pericol să fie bătut sau chiar omorît. Iar de cînd a fost dată chemarea pentru cei 18 misionari, situația a devenit și mai grea. Din punct de vedere omenesc, timpul pentru a înainta

În inima Chinei părea că nu sosise. Și totuși, cei 18 plecaseră în China. Dumnezeu îi trimisese și, deci, ceasul lui Dumnezeu trebuie să fi sosit. Dacă ei au plecat în China, nu s-au dus numai să încerce să vestească Evanghelia, ci chiar să se apuce de lucru.

Din timpul anului 1870, când a fost foarte greu încercat, Hudson a rămas în inimă cu un gând: Nu credința noastră face cu putință credințioșia lui Dumnezeu, ci credințioșia Lui servește ca sprijin credinței noastre. În „**China s Millions**” el scria: *„Lipsa de credință este rădăcina aproape a tuturor păcatelor și a tuturor slăbiciunilor noastre. Cum putem să scăpăm noi de ele? Numai privind la El și bizuindu-ne pe credințioșia lui Dumnezeu, care nu Se va purta nici cu ușurință, nici cu o îndrăzneală nechibzuită, ci va fi gata pentru orice împrejurare. El va îndrăzni să fie ascultător chiar când această ascultare va părea cu totul lipsită de pricepere. Avraam s-a bizuit pe credința lui Dumnezeu și a fost gata să jertfească pe Isac, fiul său. Moise s-a bizuit pe credințioșia lui Dumnezeu și a condus milioane de israeliți în pustie. Iosua cunoștea bine pe Israel și nu era în necunoștință de fortificațiile canaaniților, nici de plăcerea lor războinică, dar el s-a bizuit pe credințioșia lui Dumnezeu și a traversat Iordanul. La fel și apostolii... Dar Satan are și el un crez: îndoiește-te de credințioșia lui Dumnezeu! Să fi spus oare Dumnezeu? Exagerați! Voi luați aceste cuvinte într-un sens prea literal... Dar toți eroii credințioși au fost oameni slabi care au făcut lucruri mari pentru Dumnezeu, pentru că ei s-au bizuit pe prezența Lui în ei... Și atunci putem și noi să mergem în toate provinciile Chinei. **Putem privi cu o liniștită încredere toate greutățile și toate pericolele, fiind siguri de izbândă.**”*

În primăvara anului 1876, misiunea împlinea zece ani de experiență și această aniversare a dat ocazie lui Hudson să spună fraților câte ceva din lucrarea pe care o făcuse Dumnezeu în China. Statisticile au și ele graiul lor și lucrurile pe care el le-a putut spune fraților au dat naștere unui mare entuziasm printre ei. În cinci mari provincii din China se întemeiaseră adunări în 28 stațiuni. În acest timp 68 de misionari plecaseră în China și mijloacele bănești nu le-au lipsit niciodată, cu toate că nu le-a lipsit nici ceea ce este mai scump decât aurul — încercarea credinței. Fără nici o cerere adresată oamenilor, fără vreo colectă,

52.000 lire au fost primite și misiunea n-a făcut nici o datorie. Și în spatele acestor cifre, cîte fapte plăcute au fost înaintea lui Dumnezeu, cîte rugăciuni stăruitoare, cît entuziasm pentru lucrarea lui Dumnezeu!

După acești ani de lucru, Hudson se arăta prietenilor și tuturor tot așa cum era atunci cînd abia începuse să se gîndească la China, cînd lepădarea -lui de sine însuși se vedea și în lucrurile din afară. Un credincios care l-a vizitat acum la Pyrland Road spunea: *„Ce modestă era camera lui, care servea de cabinet, de birou, de magazie! Un pat de fier, jos, strîmt, pe care era întinsă o cuvertură groasă era locul unde se odihnea domnul Taylor... Fără să caute să se scuze de această simplitate a locuinței, Hudson s-a așezat pe scaunul lui și a început cu mine o conversație care îmi rămîne una dintre amintirile cele mai frumoase din viață. Toate ideile mele despre oamenii mari s-au schimbat. Nu aveam înaintea mea un „om mare” după felul obișnuit de a vedea, ci se vedea în el idealul dat de Domnul Hristos pentru un om mare.”*

Dar era timpul ca Hudson să facă un drum pînă în China, de data asta fără soție și copii, pentru a ajuta și a îngriji pe tinerii săi tovarăși de lucru ca să înainteze în interiorul țării. Dumnezeu a făcut cu puțință plecarea lui, ascultînd una din rugăciunile lui de ani de zile, adică hotărînd pe sora lui, Amelia, și pe soțul ei, Broomhall, să primească direcția lucrării în Anglia. Pentru a intra în această calitate în misiune, cînd Amelia avea zece copii, le-a trebuit o mare încredere în Dumnezeu. Îndată ce totul a fost gata pentru plecarea a opt persoane care aveau să fie tovarăși de călătorie cu Hudson, mica ceată s-a îndreptat spre China, cu toate amenințările de război, care, asemenea unui nor negru, întunecau orizontul Orientului îndepărtat. Situația era într-adevăr critică. După ani de rugăciune și de pregătire, lucrătorii ceruți au fost dați de Dumnezeu. Ei erau acum în China gata să înainteze în această țară care nu cunoștea pe Domnul Hristos. Era oare cu puțință ca China să fie tot mai mult închisă pentru străini și rugăciunile lor să rămîna neascultate? Hudson nu se putea gîndi că Dumnezeu nu i-ar răspunde. Știa bine că, în caz de război, nu numai cei care au intrat mai adînc în interiorul Chinei, dar toți tovarășii lor de lucru ar trebui să-și părăsească locul.

Deodată o schimbare neașteptată s-a produs. Viceregele Lihungchang s-a dus spre coasta mării să întâlnească pe ambasadorul Angliei și la Yantai a fost semnată Convenția prin care, în sfârșit, se deschideau toate porțile Chinei, pînă în provinciile cele mai îndepărtate. Aceasta era vestea de care avea să aibă parte Hudson la sosirea lui în Shanghai. Convenția a fost semnată la opt zile după plecarea lui din Anglia și după ce deja cei 18 pleaseră spre China.

Toată țara deschisă

-cap 21-

Datorită Convenției semnate la Yantai, la 13 septembrie 1876, străinii aveau dreptul să călătorească în toate regiunile țării, fiind ocrotiți de autorități. Cei care făceau parte din China Inland Mission au fost ani de zile primii străini care au folosit această libertate. Ei au intrat în China pînă departe, au străbătut țara în toate colțurile ei și au pătruns pînă în Tibet.

Totuși, deși atitudinea guvernului a devenit favorabilă, prejudecățile poporului au rămas aceleași. Mulți misionari au fost în pericol din cauză că erau socotiți ca niște străini dușmani. Dar ei erau mulțumiți cînd întâlneau oameni care dădeau interes ascultării Evangheliei și au avut bucuria să vadă pe mulți întorcîndu-se la Dumnezeu. Drumurile erau adesea pline de noroi și hrana lor era foarte puțină. Misionarii, plecați la drum cum se lumina de ziuă, umblau adesea pînă la

miezul nopții, predicînd pe străzile orașelor sau pe drumurile de țară, vestind mereu dragostea Domnului Hristos.

Hudson, abia sosit din Anglia, a fost nevoit să stea bolnav în pat, în Chinkiang. Timp de mai multe luni B trebuie să stea departe de soția lui și nu putea face nimic altceva decît să scrie scrisori și să se roage pentru misiune. Și totuși, în acest timp el scrie domnului HUI: „Pot să mă bucur șapte zile pe săptămînă”. Cînd avea cîteva clipe în care se putea scula din pat, obișnuia să cînte la armoniu și avea o cîntare preferată, care exprima plăcerea odihnei în Isus. Învățase că o adevărată binecuvîntare are acela care, în toate împrejurările, poate să se odihnească în Domnul Hristos și să se bucure în El, lăsîndu-l Lui grija să rezolve toate greutățile, mari sau mici.

Oricît de puternică îi era dorința de a se duce el personal în interiorul țării, dorea mai întîi să fie de acord cu ceilalți misionari care nu făceau parte din China Inland Mission. Era vorba ca la Shanghai să fie o conferință a tuturor misionarilor din China și Hudson dorea ca la această conferință să fie unitate între toți misionarii, indiferent din ce organizație ar face parte. El știa că metodele China Inland Mission erau, în mare parte, criticate de alții. I se spunea de multe ori că trimitea în locuri necunoscute misiunii pe oameni prea tineri pentru această lucrare grea și lipsa lor de experiență ar putea face rău Evangheliei. Hudson înțelegea foarte bine că pentru această lucrare ar fi fost buni îndeosebi misionarii experimentați. Dar toți cei mai bătrîni erau reținuți în lucrarea lor în vechile stațiuni. De aceea, se gîndea că Dumnezeu poate să lucreze și cu cei care n-au prea multă experiență și care în schimb au chiar și mai multă putere fizică, intelectuală și morală și au o foarte mare râvnă și dragoste pentru vestirea Evangheliei. Hudson știa că frații ale căror vederi erau foarte mult deosebite de ale lui, aveau, ca și el, o dorință sinceră de a vedea lucrarea lui Dumnezeu înaintînd.

*

În acest timp, McCarthy se pregătea să facă o călătorie de la un capăt la altul al Chinei, de la fluviul Iangtze pînă la Irrawaddy. Era o mare îndrăzneală. Timp de șapte luni a umblat prin ținuturi necunoscute europenilor, a predicat peste tot

Evanghelia, a întemeiat prima stațiune misionară în provincia Zsechwan, în care locuiau 70 milioane de suflete și a ajuns sfârșit de atîta trudă la Bhamo, unde erau Stevenson și Soltan. În această călătorie McCarthy a fost foarte impresionat de starea nenorocită a femeilor chineze și a căutat mereu să dezvolte lucrarea printre femei în provinciile din interior.

Împreună cu McCarthy, Hudson a căutat să adune pentru o săptămînă pe cît mai mulți dintre misionarii din China. La această conferință au fost invitați și misionari ai altor societăți, care s-au apropiat în felul acesta mai mult de Hudson Taylor. Trei săptămîni mai tîrziu a avut loc conferința de la Shanghai, care a fost mult timp pregătită în rugăciune și care a adus mult bine în unirea misionarilor pentru un singur scop: vestirea Evangheliei în China.

Vești triste soseau din provinciile din nord, amenințare de foamete în urma unei secete îndelungate. De cîțiva ani recoltele au fost atît de slabe încît oamenii ajunseseră muritori de foame. Hudson Taylor a văzut în acest timp o ocazie pentru credincioși, nu numai de a se duce în aceste regiuni să predice Evanghelia, dar să și ajute pe cît s-o putea pe cei înfomețați.

Nevoile care se vedeau în vechile centre ale misiunii îl rețineau pe Hudson în regiunea Chekiang. Departe de soția lui, îi scrie: „Uneori îmi pare prea aspră situația să fiu atît timp departe de tine. Dar cand mă gîndesc la Acela care timp de 33 de ani a ramas departe de cerul Lui și Și-a sfîrșit viața la Colgota, mă rușinez de egoismul meu.” Mereu în călătorii, mereu vestind Evanghelia și întărind pe credincioși, cu o servietă plină, nu înceta să trimită scrisori fraților, să scrie articole pentru „China's millions” și să se ocupe de toate nevoile misiunii. De asemenea, se ruga în fiecare zi pentru fiecare misionar, pe nume.

După o călătorie de cinci luni la Ningbo, Hudson a luat parte la o altă conferință a misionarilor din diferite societăți. Au venit delegați din toate provinciile și toate discuțiile au fost în limba chineză. „A fost una dintre cele mai interesante conferințe la care am luat parte”, scrie Hudson. „Am fost încîntați de puterea pe care au arătat-o frații indigeni. Cînd te gîndești că acești oameni erau acum cîțiva ani în întunericul păgînismului, nu poți să te simți altfel decît încurajat și să aștepti mari lucruri pentru viitor.”

În 1878, Hudson se afla iar în Anglia, după o absență de 16 luni de lângă ai săi. Cei mai mici dintre ei, de 2 și 3 ani, nici nu-l mai cunoșteau. Frații și surorile mai în vîrstă s-au mărit și o fată adoptivă a venit să mărească cercul familiei. Era copilul orfan al lui Duncan, primul misionar din Nanking. Cu acești șapte copii, casa era mereu plină.

În Anglia, gîndindu-se la lucrarea din China, Hudson și-a dat seama că mai era nevoie de alți misionari. A cerut lui Dumnezeu 24 de bărbați și 6 femei, 30 de lucrători care să fie trimiși în China.

Așteptînd, din China veneau mereu vești triste în legătură cu foametea din nord. Nu numai că zeci de mii mureau de foame, dar alte mii erau vînduți ca sclavi. Fetele și femeile erau vîndute ca vitele de negustorii veniți din sudul Chinei. Desigur, sosise timpul ca și femeile misionare să se avînte în interior, să intre printre femeile chineze, să le vorbească de Domnul Isus, să le scape din pierzare. Dar unde putea fi găsită femeia care să primească direcția unei asemenea lucrări? Trebuia să fie o credincioasă cu experiență, care să cunoască bine limba. Avînd experiență, un deosebit spirit de devotament, o cunoștință foarte bună a limbii, doamna Taylor era potrivită pentru această lucrare. Dar cum să i se spună să plece de lângă soțul ei, cînd abia s-au întîlnit? Cum să-și părăsească copiii? Încetul cu încetul toate greutatele plecării au fost înlăturate și ei au înțeles că Dumnezeu avea nevoie de ea acolo, în depărtare, în China.

Amelia Broomhill, sora lui Hudson, a rămas foarte mișcată auzind de planul doamnei Taylor. Deși Amelia se ocupa cu primirea candidaților, fără a mai vorbi de grija pentru copiii ei, patru băieți și șase fete, n-a șovăit să spună: „*Dacă Jeny pleacă în China, eu voi avea grijă de copiii ei*”. Cuvintele Ameliei i-au fost o mare mîngaiere doamnei Taylor. Sub supravegherea unei mame ca Amelia, copiii ei rămîneau într-o mînă bună.

Cu puțin înainte de a pleca, doamna Taylor a primit de la un credincios o scrisoare și un cec de 1.000 lire. „*Să-l socotiți ca pe un dar anonim. Acest dar nu este ieșit din prea multă bogăție, dar dacă dumneavoastră, din dragoste pentru Domnul Hris-tos, primiți o despărțire atît de dureroasă, nici eu nu pot să dau mai puțin.*”

Ajunsă în China, doamna Taylor s-a îndreptat spre provincia Shanxi, împreună cu domnișoara Home și Crickmay și cu un credincios încercat, Baller. Prezența lor în aceste regiuni pustiite de foamete aducea un ajutor și material și spiritual.

Cererea lui Hudson de a trimite alți 30 de misionari în China întâmpina iar vechea piedică. Fondurile începuseră iar să scadă. Atunci de ce să mai fie trimiși alți misionari, cum să se întrețină? *„Dar nu cu veniturile obișnuite ale misiunii avem noi a face, ci cu Dumnezeu personal. Nu noi trimitem 20 sau 30 de noi misionari, nici chiar unul singur. Noi doar cerem lui Dumnezeu să-i trimită. Și El poate să îngrijească de nevoile lor, întocmai cum a îngrijit cu multă dragoste de nevoile celor care au plecat înaintea lor.”*

În acest timp, doamna Beauchams l-a invitat pe Hudson să se odihnească trei săptămîni la Engadin, în Elveția. Obosit de atîtea treburi, el a primit cu recunoștință această invitație. Era pentru prima oară cînd mergea în Elveția și a rămas încîntat de frumusețea locurilor, a munților și a florilor din Alpi, a ghețarilor și a aerului curat care părea că fi dă o nouă putere.

Prietenii lui l-au lăsat cu totul liber, să poată avea o adevărată vacanță. După placul lui, a putut să-și vadă de corespondență sau să rătăcească singur prin pădurile de pini care înfrumusețau munții, li plăceau Alpii. Cu cîțiva biscuiți în buzunar și cu Biblia în mînă își petrecea cea mai mare parte din timp plimbîndu-se prin apropierea casei.

Cei „șaptezeci”

-cap. 22-

Doamna Taylor sosise la Shanghai. În tot timpul ultimei călătorii prin China, fusese neliniștită, gîndindu-se la soțul ei despre care nu știa nimic. În acest timp Hudson ajunsese atît de grav bolnav în călătoria pe oceanul Indian, încît un doctor din Singapore se îndoia că va mai fi în viață pînă la Hong Kong. Afîind însă că la Shanghai era așteptat de soția sa, care se întorsese dintr-o lucrare binecuvîntată, Hudson a căpătat noi puteri și a fost întărit ca să-și poată termina cu bine călătoria.

Cine bănuia că această boală era trimisă de Dumnezeu pentru a face să crească lucrarea în China? Într-adevăr, doctorul, după ce l-a consultat pe Hudson, i-a recomandat un aer curat și întăritor, pentru care trebuia să facă o nouă călătorie, pînă la Yantai, spre nord. Nu mai putea sta tot timpul verii în valea fluviului langtze. Era în 1879.

După cîteva zile de călătorie grea și obositoare, Hudson și soția lui au ajuns în acest port care oferea priveliști minunate. Aici, sănătatea lui Hudson s-a îmbunătățit și gîndul lui a început să se îndrepte către copilașii care aveau să se nască în stațiunile misionare din interiorul Chinei și care aveau nevoie de îngrijire, de aer sănătos și de siguranța că sînt crescuți în „mustrarea și frica Domnului”, în special atunci cînd părinții, din dragoste pentru Domnul Isus, nu pot face pentru ei nimic altceva decît să se roage. Care alt loc putea fi mai potrivit decît Yantai pentru înființarea unei școli de copii și al unui sanatoriu? Și gîndul încolțit în mintea iubitoare a lui Taylor prindea rădăcini tot mai adînci, iar dorința lui era adusă înaintea Aceluia care știa cît de greu se puteau cumpăra terenurile în China.

Iată însă că într-o zi, plimbîndu-se pe malurile însorite ale riului care scâldea orașul, un țăran vine la Taylor și-i propune să cumpere un teren bine situat, care oferea peisaje minunate. Tot așa au venit și vecinii, astfel că s-a putut cumpăra pentru misiune tot terenul de care era nevoie.

Indată s-a început construcția clădirii. Hudson a fost arhitectul și a condus lucrările, începînd de la facerea pietrelor și pînă la zidirea ultimei cărămizi. Seara, lucrătorii se strîngeau și ascultau vestirea Evangheliei. Dintre ei, Laochao s-a întors la Dumnezeu, devenind mai tîrziu un credincios care a lucrat mult pentru Evanghelie. Astfel au luat ființă școlile din Yantai, atît de cunoscute după aceea. Aici copiii erau crescuți după Cuvîntul Domnului, iar părinții, venind din cînd în cînd să se odihnească la sanatoriu, petreceau clipe de plăcută liniște împreună cu copiii lor.

Chiar în timpul construcției, Hudson Taylor se preocupa îndeaproape de mersul lucrării în interiorul Chinei. A făcut o călătorie pînă la portul îndepărtat al misiunii, Wuchang. În cele trei săptămîni de drum, Taylor își alegea clipe liniștite ale nopții pentru rugăciune și meditare asupra Cuvîntului. Mergînd din sat în sat, pe frig și adăpostindu-se de cele mai multe ori în birturi, Hudson era văzut adesea la o mică luminiță, uitînd de odihnă și sorbind din cuvintele minunate și prețioase ale Sfintei Scripturi.

Mult îl impresiona lucrarea nu de mult începută, plină de greutate și riscuri a misiunilor, plecate două cîte două. El spunea despre ele: „**Ființe fără apărare,**

plecate în mijlocul primejdiilor! Dar, dacă așa a găsit Stăpînul cu cale, El își va păzi slujitorii." Și Domnul a binecuvîntat lucrarea aceasta între femeile chineze, chiar atunci cînd unele sau altele dintre misionare au trebuit să-și dea viața. Astfel, Emilia King a murit de tifos, dar a găsit multă mîngîiere în cele 18 femei creștine pentru a căror întoarcere la Dumnezeu lucrase.

Intreprinzînd o călătorie pînă la Marele Canal, Hudson a văzut cu bucurie că misionarii cîștigă dragostea poporului. McCarthy a murit, iar soția lui, fiind văduvă, nu avea alt gînd decît să aducă pe alții la Domnul Hristos.

„Nu-ți pot spune cu cîtă bucurie văd lucrarea întinzîndu-se și consolidîndu-se în regiunile îndepărtate ale Chinei. Face să trăiești și să mori pentru această lucrare”, scria el mamei sale.

Evanghelia pătrundea tot mai mult în satele și orașele Chinei; ici și colo se aprindea lumina ei strălucitoare. O societate de transporturi ușura mersul misionarilor tot mai mult în interior. Harul lui Dumnezeu ridica chiar din mijlocul chinezilor oameni care duceau cu înflăcărare Vestea cea Bună. Astfel, păstorul Hsi primea la el acasă pe fumătorii de opiu, spre a-i duce la Hristos, care le dădea iertarea păcatelor și scăparea din lanțul patimilor. Hsi era unul dintre cei a căror credințioșie în prigoană și rivnă de a mărturisi pe Domnul Isus umpleau de bucurie inima lui Hudson și-1 făceau să-și spună: **„Cînd astfel ne încurajează Dumnezeu în lucrare, putem noi să nu mergem mai departe?”**

Mereu în călătorii, misionarii din China Inland Mission au traversat întreaga țară, îndurînd fel de fel de suferințe și lipsuri. În șase ani de călătorii aproape neîntrerupte, în care a traversat întreaga Chină și a pătruns în Manciuria și Tibet, James Cameron a atins regiunile din nord, de dincolo de marile ziduri chinezești. Împreună cu alți frați, a vizitat sistematic nenumărate orașe. Cu răbdare și stăruință, în ciuda greutăților de nedescris, umbla din loc în loc, iarna și vara, pînă în colțurile cele mai singuratice ale acestei țări întinse.

După mai multe călătorii, Hudson a fost nevoit să stea iar un timp departe de soția lui, care trebuia să lce în Anglia. Era o vară de doliu pentru familia Taylor, căci murise mama lui și mama soției (1881). Despărțirea dintre ei era astfel și mai grea. Doamna Taylor îl sprijinise mereu în lucrare. Și el îi spune: „Nu pot, nici nu e

nevoie să-ți spun, cât îmi lipsești, dar Dumnezeu îmi arată prin aceasta cât de bogați sîntem".

După ani de rugăciune și de eforturi stăruitoare, o situație excepțional de favorabilă se deschidea în fața misiunii. Interiorul Chinei se deschidea. În toate stațiunile înființate erau necesare multe ajutoare. Provinciile tot atît de întinse cît Europa întregă erau acum deschise. A nu înainta era tot una cu a părăsi atitudinea luată cu credință la începutul lucrării, ar fi însemnat să privești la greutăți mai mult decît la Dumnezeu. Totuși, banii erau de ani de zile foarte puțini. Ce să faci în această situație?

„Putem face cele mai bune planuri și să le împlinim cât mai bine”, spune Hudson, *„aceasta are mai mult preț decît a lucra fără vreun plan... Dar trebuie mai bine să întrebăm pe Dumnezeu care sînt planurile Lui și să ne oferim ca să împlinim dorința Lui. În felul acesta lăsăm răspunderea în seama Lui.”* Fiind la Wuchang împreună cu alți frați, Hudson s-a gîndit că ar trebui încă șaptezeci de misionari. Privind omenește, întreținerea a șaptezeci de misionari, peste cei o sută pe care îi avea misiunea, părea cu neputință. Dar gîndul care nu le-a mai dat pace, că trebuiau să vină și alți misionari, ei l-au adus înaintea Domnului.

„De-am putea să ne revedem toți cîți sîntem aici, pentru a mulțumi lui Dumnezeu atunci cînd vor veni toți cei șaptezeci!”, a spus un misionar. S-au gîndit că ar fi vorba ca peste trei ani să se poată împlini această cerere a lor. *„Dar atunci vom fi risipiți prin țară”,* a spus altul. *„N-am putea să mulțumim acum lui Dumnezeu pentru cei care sîntem încredințați că îi va trimite?”*

Toți misionarii s-au înțeles să se roage pentru cei șaptezeci. Iar Hudson a adresat adunărilor din Anglia o scrisoare prin care le arăta nevoia de lucrători: *„În toate părțile sufletele pier fără să cunoască adevărul... Mulți dintre noi cer stăruitor lui Dumnezeu să trimită bărbați și femei pentru lucrarea Lui. Nu ne îngrijorăm în ce privește mijloacele necesare pentru întreținerea lor, căci ne uităm la păsările cerului și la florile cîmpului, așa cum ne-a învățat Domnul nostru. Dar avem pe inimă dorința ca între noi să nu vină decît bărbați și femei chemați de Dumnezeu, predați Lui, care să privească toate lucrurile ca un gunoi față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Isus Hristos. La această chemare vrem să adăugăm un*

*cuvînt de avertizare și de încurajare pentru cei care s-ar simți împinși să se ofere pentru această lucrare binecuvîntată. Avertismentul, mai întai, căci îi invităm să-și facă socoteala tuturor pagubelor, întrebîndu-se dacă vor cu adevărat să-și pună încrederea în Dumnezeu. Sentimentul de suprafață se stinge repede în mijlocul muncii obositoare și a încercărilor, el este de puțin folos în boală sau în lipsă de bani. Dar avem și cuvinte încurajatoare, căci noi înșine am pus la încercare credințioșia lui Dumnezeu și fericirea de a nu depinde decît de El. Și dacă adesea noi împărtășim sărăcia cu El, care S-a făcut sărac pentru noi, nu vom avea aceeași bucurie ca marele misionar care scria: „**sîntem săraci dar îmbogățim pe mulți, neavînd nimic dar stăpînind toate**”? El ne umple de bucurie în slujba Lui și aceia dintre noi care au copii, n-au decît o singură dorință pentru ei, ca și ei să fie chemați la lucrare și la bucurii asemănătoare.”*

Anul 1882 a însemnat o punere la încercare a încrederii lui Hudson. Din cei șaptezeci de lucrători ceruți, nu veniseră pînă la această dată decît trei bărbați și opt femei. La conferința misionară de la Anking, partea din Cuvîntul lui Dumnezeu care pe Hudson l-a atras cel mai mult și pe care a pus-o și înaintea celorlalți a fost Gntarea Qntărilor. Zile de post și de rugăciune în cadrul conferinței au însemnat mare ajutor în vederea obținerii celor „șaptezeci”. Iar veștile care fi soseau lui Taylor din regiunile care îl îndureraseră erau tot mai bune.

Hudson a socotit că poate pleca acum în Anglia, într-un mic popas la Yantai, gîndul lor a fost de a cere lui Dumnezeu un semn prin care să vadă că inima europenilor este alături de lucrarea în China. Hudson a primit răspunsul în drum spre Anglia, cînd în „**China s Millions**” din aprilie, a citit despre un dar de 75.000 de franci însoțit de cuvintele: „Cere-Mi și-ți voi da pe păgîni ca moștenire și marginile pămîntului în stăpînire”.

Hudson a debarcat la Marsilia pentru a putea vizita pe vechii lui prieteni Berger, iar de Pastele anului 1883 era la Paris, în drum spre Anglia. Întîmpinat de soția sa cu care se întîlnea după o despărțire de 15 luni, el scrie despre întîlnirea aceasta: „*În timp ce eram așezați unul alături de celălalt în trăsură, deși aveam atît de multe să ne spunem, nu puteam decît să ne ținem mîna, strîngîndu-ne în liniște. Bucuria era prea mare pentru a se putea exprima în cuvinte.*”

În martie au ajuns în Anglia. Hudson a ajuns la timp pentru a lua parte la reuniunile de primăvară și de toamnă. Cu acest prilej a putut vedea că publicul prețuia lucrarea misiunii și dorea să audă din gura lui Taylor experiențele încrederii lui depline în Dumnezeu.

Un copilaș din Cambridge, din economiile sale, i-a trimis un dar pentru China, însoțit de următoarele cuvinte: **„Dacă n-ai murit, vreau să vă trimit banii pe care i-am economisit pentru a ajuta pe băiețașii și fetițele din China să-L iubească pe Isus”.**

În următoarele zece luni a primit 2.600 de scrisori, prin care i se aducea la cunoștință progresul lucrării în China.

Vestea că doctorul Scofield a murit de diferie l-a îndurerat foarte mult. Murise în timp ce trata pe un bolnav chinez. Suflet ales, acest doctor și-a dedicat ultimii ani ai vieții sale lucrării în China. Una din rugăciunile fierbinți ale lui Scofield era și aceea ca Dumnezeu să trezească inimile studenților, ca ei să se predea Domnului Isus și să-L slujească. Chiar în ziua în care a murit Scofield, Hudson a primit o scrisoare prin care un fost căpitan de artilerie se oferea să plece în China. Deci Scofield a fost îndată înlocuit de Domnul! Mai mult, un grup de șapte tineri, în frunte cu Stanley Smith, oferindu-se să plece ca misionari în China, au trezit prin hotărârea lor o mișcare în rîndul studențimii, în urma căreia mulți studenți s-au hotărât pentru Domnul Isus. Era ca un răspuns minunat la rugăciunile fierbinți ale aceluia care abia părăsise pămîntul, dar a cărui lucrare lăsa urmări binecuvîntate și în țara lui și mult mai departe, acolo unde murise.

Nu a trecut mult timp și s-a împlinit rugăciunea privitoare la cei „șaptezeci”. Domnul a dat cu mînă largă ceea ce se ceruse. El a trimis în acest scop în Anglia pe Moody și Sankey, a căror lucrare a pregătit multe inimi pentru predarea lor în slujba Domnului. Apoi broșura lui Hudson despre **„Nevoile spirituale ale Chinei”** a apărut în mai multe ediții și mereu ieșea din paginile ei o influență adîncă, pe unii hotărîndu-i să slujească Domnului Isus în China.

Dar Hudson trebuia din nou să plece în China, iar soția lui rămînea în Anglia, pentru aceeași lucrare care le era atît de scumpă.

Ajuns în China, el avea în vedere adâncirea lucrării și organizarea în bune condiții a activității lucrătorilor care deveniseră destul de numeroși. Socotea că este necesară formarea unui comitet și numirea unui director adjunct pentru desfășurarea lucrării și pentru acoperirea nevoilor în legătură cu aceasta.

De două ori a fost silit să meargă la Yangzhou, din pricina îmbolnăvirii grave a domnișoarei Murray. Deși asemenea întâmplări îl rețineau de la proiectele sale de plecare pentru vizitarea părții de nord a Chinei, totuși mai târziu a înțeles că însăși greutățile făceau parte din planul lui Dumnezeu. Astfel, socotind că este în folosul sănătății domnișoarei Murray, Hudson a luat-o împreună cu alte doamne din Yangzhou pe malurile râului din Kiongși, care oferea peisaje minunate. Era tocmai nevoie de femei misionare în acele locuri, în care femeile erau de mult timp foarte împotrivoare Evangheliei.

Totodată, la Anking s-a stabilit un centru pentru instruirea tinerilor în primele luni de ședere în China.

Către sfârșitul anului 1885, cu bucurie a fost luat ca director adjunct al Misiunii în Interiorul Chinei, Stevenson. Vechi misionar, desfășurând o lucrare binecuvântată în Birmania, Stevenson a fost un bun ajutor al lui Hudson în China Inland Mission.

Cei „o suta”

- cap. 23 -

Ceea ce stătea acum pe inima lui Taylor era să viziteze pe creștinii indigeni din ținutul Shangsi și din alte ținuturi, precum și pe lucrătorii izolați, aceasta fiind un pas înainte pe drumul evanghelizării mulțimilor. Totodată, Hudson avea în vedere formarea de adunări indigene.

Cu o șaretă a mers pe drumuri rele, cu hârtoape și dormea în hanuri pline de muște. A fost un drum de neuitat din pricina lipsei de confort, dar bucuriile pe care le-a întâlnit, l-au făcut să numească acel timp, „zile de binecuvântare”.

Zile de-a rîndul, din sat în sat, Hudson mergea și spunea creștinilor indigeni același lucru și anume că „Isus este pe deplin de ajuns pentru viața personală și pentru sfințire, ca și pentru slujba noastră”.

La adunările care aveau loc în localitățile prin care trecea, dădea mereu fraților noi comori din Cuvîntul lui Dumnezeu și scotea învățături folositoare și din

experiența sa, pentru a întări sufletele celor de curînd întorși la Dumnezeu și care erau plini de rîvnă pentru vestirea Evangheliei. Unele gînduri pe care le-a împărtășit fraților în această călătorie ne sînt păstrate și nouă.

„Cînd harul lui Dumnezeu este triumfător în sufletul meu”, zicea el, „atunci pot privi în față pe chinez și-i pot spune: Dumnezeu te iartă așa cum ești.”

„Imi place să examinez fiecare chestiune practic în legătura pe care o are ea cu Isus.”

„Este o minunată învățătură în felul în care Mîntuitorul își îndeplinea lucrarea Sa de dragoste. El Se atîngea de lepros și de orb cînd îl vindeca. Dacă noi stăm așa de departe de oameni, cum să-i ajutăm?”

„Niciodată nu vom fi dezamăgiți, dacă înțelegem că Isus este de ajuns în viața și în slujba noastră.”

De asemenea Hudson insista și asupra adevărului venirii Domnului Isus, arătînd că adevărul acesta, dacă ar fi cunoscut, ar schimba viața unora dintre credincioșii din China, care se lasă tîrîți de egoism sau de duhul lumii. *„Imi aduc aminte destul de bine ce efect a avut asupra mea cînd Dumnezeu a îngăduit să-mi deschidă inima pentru marele adevăr al venirii din nou a Domnului Isus. A fost pentru mine o binecuvîntare duhovnicească extraordinară.”*

„Oh! să fii plin de cunoștința voii lui Dumnezeu și de sentimentul prezenței lui Isus, să fii una cu El, încît viața Lui să curgă în vinele tale, încît El să-ți împrumute buzele pentru a-Și transmite cuvintele, fața pentru a ne arăta privirile Sale de răbdare și dragoste, mainile pentru a lucra pentru El.”

„In timp de descurajare, ce mangaietor este gîndul că lucrarea lui Dumnezeu nu este lucrarea noastră pentru Dumnezeu, ci lucrarea lui Dumnezeu pentru noi.”

Odată terminată reuniunea acestor frați lucrători, Hudson Taylor a plecat, prin ploaie și noroaie, într-o călătorie care a durat două săptămîni, la conferința creștinilor indigeni din Hungtung. După ce a istorisit creștinilor experiențe minunate din viața lui, s-a luat hotărîrea ca activitatea pastorului Hsi să se lărgească și în alte districte.

După o altă călătorie, a ajuns la Pingjongfu, unde de asemenea s-a ținut o adunare de creștini indigeni. La o distanță de zece kilometri era locuința pastorului Hsi. Roadele frumoase pe care le aducea viața acestui om hotărît pe calea Domnului Isus l-au mișcat pe Hudson. Iată numai un exemplu:

În fiecare zi, Hsi ne ruga cu mult foc ca Evanghelia să ajungă și la populația păgînă din Hwochow. Dar odată soția ia spus:

— *Ne-am rugat mult pentru acest oraș, n-ar fi timpul să facem ceva acolo?*

— *Eu aș vrea, răspunse soțul, dar locuințele sînt scumpe acolo și nu avem bani.*

— *Cît ar trebui?* a întreat ea. După ce Hsi i-a spus, ea a plecat fără să mai spună ceva. A doua zi, ea a pus pe masă un mic pachet și a spus:

- *Cred că Dumnezeu ne-a împlinit rugăciunea .*

Plin de curiozitate, pastorul a desfăcut pachetul și a găsit toate bijuteriile de aur și de argint ale soției sale. Atunci a întreat-o:

— *Dar te lipsești tu de ele?*

— *Da, mă lipsesc, numai să știu că Evanghelia se va vesti la Hwochow.*

Acum Taylor a întreat-o:

— *Nu v-a părut rău de acele lucruri frumoase?*

— *Să-mi pară rău de ele, cînd am pe Isus? Nu-mi este El de ajuns?*

Era de mirare că lui Hudson îi era greu să plece dintre acești frați?

Continuîndu-și drumul pe o vreme ploioasă, Hudson și însoțitorii lui au mers timp de 24 de zile, unii călare și alții pe jos, fără să întîlnească în drum nici o stațiune misionară. Suferind oboseala și foamea, Hudson își păstra liniștea sufletească și evlavia.

Cînd se întîmpla ca hanurile să fie închise, Hudson cu însoțitorii lui se culcau pe marginea drumului. Adesea ploaia le-a udat hainele pînă la piele. Într-o noapte au ajuns într-un mic sat în care nu se afla nici un han. Drumul nu și-l mai puteau continua noaptea și n-au găsit alt adăpost decît o cocină de porci.

„*Cînd mă trezeam uneori să hrănesc animalele cu care călătoream*”, scrie Beauchamp, „*îl găseam pe Hudson citind Biblia la lumina lumînării, fără să se îngrijească de zgomotul celorlalți oaspeți din han. El se ruga culcat în călătorie, pentru*

că punea mult timp deoparte pentru rugăciune și i-ar fi fost prea obositoare așeze în genunchi."

După ce călătorii au ajuns la Hangchungfu, un misionar a mărturisit: *„Nu pot spune ce am simțit Bscultînd pe Hudson vorbind de sutele de orașe prin care a trecut și în care nu era nici un creștin”.*

După călătoria făcută, Hudson, Stevenson și ceilalți misionari au rămas adînc impresionați de nevoile sufletești ale chinezilor din nord, unde nu pătrunsese deloc lumina Evangheliei.

La adunările din Anshun, Stevenson a fost primul care a arătat că este nevoie de încă o sută de lucrători pentru anul 1887. Era o cifră care pe mulți i-a uimit, căci numărul total al misionarilor nu era decît cam de două ori mai mare. Erau cheltuieli mari de întreținere, de transport; dar nevoile erau cu mult mai mari.

Cînd au adresat cererea pentru cei „o sută”, Hudson era atît de încredințat că Domnul fi va da, încît atunci cînd dicta secretarului: *„așteptăm 100 misionari în 1887”* și cînd acesta, surîzînd, i-a spus: *„Numai dacă s-ar deschide zăgazurile cerului s-ar putea așa ceva”*, Taylor s-a aprins și i-a răspuns: *„Dacă mi-ai arăta în China o fotografie cu cei 100 de misionari, tot n-aș fi mai sigur ca acum de trimiterea lor”.*

Mai mult, Hudson scria: *„Unii dintre noi nădăjduiesc că „peste așteptări” înseamnă 50 sau 60 de misionari mai mult decît cerem. Aceasta va cere multă corespondență, multe rugăciuni și gîndire serioasă, pentru a ști pe cine să primești și pe cine să îndeplinești. Avem mare nevoie de binecuvîntare și de putere de sus.”*

Aceste gînduri de răspundere înaintea lui Dumnezeu, dar și de încredere deplină în El, l-au însoțit în zilele anului 1887. Ce an binecuvîntat! După două zile de rugăciune — căci una nu era de ajuns — **anul s-a terminat cu plecarea ultimului „trimis”, care completa pe cei „o sută”.**

„Avem nevoie de lucrători, nu de plimbăreți”, scria el. Și de aceea a fost nevoie să meargă în Anglia, unde printre altele, stătea de vorbă direct cu majoritatea candidaților care doreau să plece în China.

Numărul scrisorilor pe care le scria în acest timp este de necrezut: douăzeci, treizeci de scrisori pe zi, în fiecare zi a anului, chiar patruzeci de scrisori pe zi. Apoi, luînd parte la cîte trei, patru adunări pe zi, mergînd în Irlanda și în Scoția, Hudson se bucura de roadele vestirii Evangheliei.

De ziua nașterii lui, i-a sosit din China vestea unui seceriș bogat în districtul pastorului Hsi: peste două sute de persoane s-au botezat în ultimul timp. „Cînd Dumnezeu face un lucru, îl face frumos”, a spus atunci Hudson.

A doua zi, o nouă veste îmbucurătoare: se primiseră 25.000 franci pentru acoperirea cheltuielilor de drum ale celor „o sută”. *„Dacă El ne va da pe deasupra, trimițînd mai mult de o sută de lucrători sau trezind entuziasmul misionar în toate bisericile și binecuvîntînd astfel întreaga lume, nu știu, dar nădăjduiesc că El împlinește rugăciunile și sînt încredințat că și acest lucru va fi făcut „frumos”. Dacă lucrarea este sub cîrmuirea lui Dumnezeu, noi putem să-l cerem lucrători cu toată încrederea și, dacă ni-i dă, putem fi siguri că le poartă de grijă. Dacă acest principiu, de a spune totul lui Dumnezeu și a primi totul de la El este adevărat (și cred că experiența lucrării noastre în China o dovedește), nu trebuie să-l aplicăm tot mai mult în viața noastră?*

N-am știut ce este neliniștea de cînd Domnul m-a învățat că lucrarea este a Lui. Marea problemă a vieții mele este să fac ce li place lui Dumnezeu. Mergînd cu El, în lumină, nici o greutate nu va apăsa asupra mea.”

Cu două zile înainte de sfîrșitul anului, Hudson și-a terminat lucrarea care o avea de făcut în Anglia: numărul celor „o sută” se împlinise.

Cu douăsprezece luni înainte, un vechi misionar îi spusese la Shanghai, înainte de a pleca în Anglia: *„Mă bucur foarte mult aflînd că cereți lui Dumnezeu întărituri însemnate; dar ați obține mai mult dacă n-ați cere lui Dumnezeu o astfel de cifră.”*

„Sînt sigur”, i-a răspuns Taylor, „că și dumneavoastră veți lua parte la bucuria noastră, salutînd pe ultimul din cei „o sută” la sosirea lor în China.” Lucrul acesta s-

a întâmpinat, căci printre cei care s-au arătat să întâmpine la sosire ultimul grup care completa „suta”, nici unul n-a fost mai plin de bucurie ca sfântul cu părul alb, pe care Dumnezeu, peste câteva săptămîni 1-a chemat în odihna Sa.

..va urma..

Statele Unite, o ramură a misiunii

-cap 24-

În timp ce Hudson era în Scoția, la Pyrland Road se găsea un om care mai târziu va avea un rol însemnat în dezvoltarea lucrării. Se numea Frost. El i-a propus lui Hudson Taylor să înființeze o ramură a misiunii și în America, dar a fost dezamăgit de ezitarea lui Taylor și de aceea a încredințat lui Dumnezeu gândul pe care-l avea.

Și totuși, înainte de a pleca în China, Hudson a trebuit să treacă prin America, fiind invitat de Moody la conferința pentru studiul Bibliei din Niagara. Puțini puteau înțelege ce se ascundea sub fața liniștită a misionarului care pleca în China pentru a șaptea oară. „*Puțini oameni știu ce este între Hristos și mine*” era gândul lui.

La cheiul debarcaderului, micul grup format din Hudson Taylor, fiul lui și un secretar, era așteptat de Frost. Cine ar fi putut prevedea că, ajuns în America în

luna iulie, foarte puțin cunoscut și fără nici o intenție decît de a participa la cîteva conferințe în drum spre China, el se va întoarce în octombrie, copleșit de prietenie, de încredere, de daruri și însoțit de o grupă de tineri lucrători care își dăruiseră viața pentru a servi în misiune.

La conferințele prezidate de Moody au venit sute de oameni, de la mai mult de 90 de școli diferite. Dimineața și seara, sala se umplea pentru studiul Bibliei. Prin ușile deschise intrau păsările, iar varietatea culorilor cu care erau îmbrăcați studenții dădea impresia unui cîmp de flori.

Cuvîntările pe care le-a ținut Hudson au fost atît de apreciate, încît Moody a trebuit să anunțe, la cererea studenților, adunări suplimentare, în care să le vorbească veteranul misionar.

Intre subiectele tratate de Hudson Taylor a fost și acesta: Aveți totdeauna sentimentul că rămîneți în Hristos? El spunea: „*Noaptea trecută cînd dormeam în casă, deși eram inconștient de acest fapt, asta înseamnă că nu eram în casă? Nu trebuie să avem niciodată sentimentul că nu am rămîne în Hristos.*

Puteți lucra pentru Domnul fără să vă rugați, dar aceasta este o socoteală greșită. Nu vă puteți ruga cu căldură dacă nu lucrați. Nu fiți atît de ocupați cu lucrarea lui Hristos, încît să nu vă rămînă nici o putere pentru rugăciune. Adevărata rugăciune cere putere.”

Iubirea personală pentru Domnul Isus și încrederea în Dumnezeu sau mai degrabă credințioșia Lui, pe care se bazuie încrederea noastră au fost gîndurile mai însemnate pe care le-a subliniat Hudson la aceste conferințe. El n-a făcut nici o aluzie la China sau la misiune.

În timp ce Taylor se afla într-o vizită în Attica, un minunat orășel din statul New York unde Frost își avea casa de vară, un credincios, Wilder arăta cum se poate lucra pentru Domnul Isus 24 de ore pe zi, în tot timpul anului. Descoperirea aceasta a fost făcută de o doamnă. Ea spunea: „Eu lucrez 12 ore aici și cînd mă duc să mă odihnesc, delegata mea — în India — începe lucrul pentru celelalte 12 ore”. Și Wilder a continuat: „Dorim ca aceste conferințe de la Niagara să ne aducă mulți lucrători de 24 ore, ca acea doamnă”.

Ideea nu era nouă, dar a părut atît de luminoasă încît Radcliffe a trebuit să facă socoteala și să răspundă celor care întrebau cît costă întreținerea unui misionar. Mulți tineri și tinere s-au hotărît pentru serviciul misiunii și mari sume de bani s-au strins pentru China Inland Mission fără ca cineva să facă cel mai mic apel.

Ajuns la Attica, unde Taylor îl aștepta în gară la miezul nopții, Frost păstra secretul celor întîmplate pînă ce, ajunși acasă, au început discuția. Frost a istorisit binecuvîntarea trimisă de Dumnezeu peste conferințele de la Niagara. Hudson îl privea cu atenție și cufundat în gînduri; după cîtva timp i-a spus: „Să ne rugăm”. El a cerut lui Dumnezeu să-i arate ce vrea să-i spună prin toate întîmplările acestea, înțelesese că n-a venit în America numai pentru a ține cîteva discursuri, ci pentru a lărgi lucrarea pentru China și pe pămîntul Americii.

Concluzia la care Taylor fusese astfel condus era îndreptățită. Moody l-a pus în legătură cu mai mulți studenți care se simțeau chemați să plece în China. Hudson, care niciodată nu gîndise că misiunea lui ar putea deveni internațională, pășea înainte sfios, tremurînd. Dar felul în care Dumnezeu răspundea nevoilor era foarte încurajator pentru el. În ceea ce privește resursele, El dădea peste așteptări, astfel că, la angajarea celui de al optulea misionar, nici un ban din fondul strîns de Hudson pentru misiune nu era atins și, mai mult, fondul creștea tot mai mult.

Către sfîrșitul lui august, Hudson a intrat în legătură cu un grup de tineri care se rugau stăruitor ca șapte dintre ei să aibă privilegiul de a pleca în China. Cu toate afirmațiile tulburătoare ale unor ziare, care arătau că membrii **China Inland Mission** nu primesc decît prin întîmplări providențiale slaba lor întreținere, cei șapte tineri (patru fete și trei băieți) au fost gata să treacă peste toate acestea.

La sfîrșitul lui septembrie s-au întrunit în Attica cei care voiau să plece în China: mai mult de patruzeci, însuflețirea adusă de mișcarea aceasta pentru misiune, s-a răsfrînt binefăcător pentru întreaga lucrare din partea locului. Adunările de adio înflăcărau inimile celor credincioși.

La una din aceste adunări, tatăl unei tinere misionare cînta și pe fața lui luminoasă se citea bucuria. Hudson la îndemnat să spună cîteva cuvinte. „*El ne-a spus*”, istorisește Hudson, „*cu sentimentul lui de tată, ce a fost fiica lui pentru*

soția lui și pentru el, ce a fost pentru lucrarea Evangheliei și ce înseamnă pentru el despărțirea. „înțeleg totuși — spunea bătrînul — că **pentru Domnul meu Isus nu este nimic prea prețios. El mi-a cerut ce aveam mai scump și-l dau cu toată inima ce am mai de preț.**” Această frază simplă a fost pentru mine o adevărată binecuvîntare. Cîteodată, obosit de corespondență și venind ora de rugăciune în comun, îmi ziceam: N-ar fi mai bine să-mi continui lucrul? Atunci îmi venea în minte: Nimic nu este prea prețios pentru Domnul Isus. Cînd mă trezeam dimineața foarte obosit și venea timpul pentru Cuvînt și rugăciune, îmi ziceam: Nimic nu este prea scump pentru Domnul Isus! Și nu mai simțeam oboseală, căci legătura cu El mă învioara. Nu pot spune de cîte sute de ori Dumnezeu mi-a trimis o binecuvîntare prin aceste cuvinte.”

Traversarea oceanului Pacific i-a dat posibilitatea lui Hudson să citească Biblia și să stea de vorbă cu fiecare din ceata de misionari primită în America, pentru ca ajunși în China, ei să fie pregătiți pentru lucrarea care-i aștepta.

Se aștepta la o puternică împotrivire a Celui Rău, căci fiecărei perioade de înflorire și de binecuvîntare îi corespundea o încercare specială. Ea a început la Yokohama, prin știrea morții lui Herbert Norris, directorul școlii din Yantai, care fusese mușcat de un cîine turbat, căutînd să-și apere copiii, și a lui Dor-wart, pionierul zelos din Hunan. Debarcînd la Shanghai, cartierul general al misiunii, Hudson a mai aflat despre moartea unui misionar, lucrător plin de putere și despre boala mortală a altuia. Patru misionari într-o lună!

Niciodată zilele de post și de rugăciune dinaintea anului 1889 nu erau mai necesare. Puțin după aceea, o veste tristă venea din Anglia. În timpul călătoriei spre China, un misionar a înnebunit, iar o tînăra misionară din interior a murit de vărsat negru. În același timp, o parte din membrii comitetului de la Londra, nemulțumiți de „acțiunile” lui Taylor în America, vedeau lucrarea într-atît compromisă, încît erau gata să demisioneze. Dar el știa că lucrarea din America, formarea acolo a unui comitet provizoriu și însuflețirea cu care au răspuns credincioșii americani în

sprijinirea lucrării misionare în China, toate acestea erau rod al călăuzirii hotărâte a Duhului Sfânt.

„Dumnezeu ne trimite un adevărat val al încercării”, scria Hudson soției sale. „Poate ne-am umfla de mândrie sau am fi în pericol să ne pierdem viața spirituală și puterea, dacă succesul n-ar fi însoțit de încercări”.

Totuși, știri îmbucurătoare despre suflete care s-au întors la Dumnezeu mîngîiau și întăreau inimile credincioșilor care lucrau mereu pentru răspîndirea Evangheliei. „Crucea nu devine mai ușoară, dar aduce roade mai frumoase.”

Scriind despre purtarea lui Hudson în mijlocul necazurilor care se îngrămădeau unele după altele, Stevenson spune: *„Viața lui era pur și simplu minunată; n-am cunoscut pe nimeni altul atît de credincios”.*

O foaie de hîrtie pe care sînt însemnate gîndurile lui Hudson, o hîrtie îngălbenită, purtată de el multe zile de-a rindul, arată secretul vieții lui de credință. Era scris: *„Doamne Isuse, fii pentru mine o vie și lămurită realitate, mai prezentă privirii credinței mele decît orice obiect vizibil, mai scumpă, mai apropiată decît cel mai plăcut bun pămîntesc”.*

Intors la Londra s-a bucurat totuși de buna înțelegere a celor din comitet și a primit apoi un asemenea sprijin încît a putut pleca pentru cîtva timp la conferințele de la Northfield și Niagara. O scrisoare către doamna Taylor arată ce îl însuflețea în acest timp. „Doresc ca viața noastră să se ridice mai sus, tot mai sus, fără să se oprească la ceea ce am învățat, simțit sau atins... Să cerem lui Dumnezeu lucrători capabili să împlinească lucrarea din Anglia, America sau China și să-L rugăm să-i îmbrace cu putere de sus, pentru ca cei mai slabi să devină puternici, iar cei mai tari ca îngerii lui Dumnezeu.”

Aceleași simțăminte încercau și două inimi unite în Attica: soții Frost. Ei treceau prin încercări pămîn-tești, căci tatăl lui Frost, în dorința de a face din fiul său un lucrător destoinic pentru Evanghelie, îl rugase cu cîțiva ani înainte să renunțe la slujbă și să se dedea întru totul Evangheliei, obligîndu-se să-i întrețină el. Dar, datorită unor împrejurări, bătrînul a renunțat la ocupația lui și astfel soții Frost nu depindeau și în viața pămîntească decît de Dumnezeu. Aceasta fi făcea mai plini de încredere, mai bucuroși și mai fericiți.

Primirea lui Hudson în America a fost încurajatoare pentru el. Scopul principal al venirii sale era de a așeza lucrarea pe baze solide. Frost a fost numit secretar și casier al comitetului pentru China. Din această pricină Frost a trebuit să-și părăsească locuința confortabilă și frumoasă și să se mute în alt oraș și aici să învețe să rezolve toate problemele privind misiunea și viața sa personală numai în strinsă legătură cu Dumnezeu.

Cele patru zile petrecute de Hudson cu Moody, l-au mișcat pe acesta într-atît, încît a oferit marele hotel din Northfield, în timpul verii, ca școală pentru misiune.

Răspunsul la rugăciune era peste așteptări. Domnul acoperea cu mult nevoile misiunii, iar ramura americană contribuia din plin și cu entuziasm la aceasta. Hudson a părăsit America înviorat, urmînd ca la sfîrșitul anului să meargă în China.

În Suedia se formase un comitet care urmărea trimiterea de misionari în China. Acest comitet s-a gîndit că are nevoie de îndrumările lui Hudson Taylor și în felul acesta el a ajuns și în Suedia. *„Vorbesc iar”,* spunea el, *„la aproape două mii de persoane. Aseară cîteva sute n-au putut intra în sală, iar unii au mers mai mult de 40 km pe jos ca să poată participa. Mari binecuvîntări ne-au fost date.”*

Mișcătoare a fost hotărîrea celor mai simpli oameni, de a oferi darurile lor pentru lucrarea în China. *„Odată, o doamnă s-a apropiat de mine punîndu-mi în mînă un ceas prețios, în acest timp vorbind englezește, iar apoi emoționată, abia a putut spune în limba suedeză: „E pentru preaiubitul Domn Isus”.*

Hudson a fost foarte impresionat de ospitalitatea suedezilor. Între altele, a fost invitat și la palatul reginei, care l-a rugat să-i citească din Biblie.

Obosit de multe ori, dormind foarte puțin, nu pregeta să dea lui Dumnezeu ce este al Lui. Odată, după ce ținuse la ora 11 noaptea adunare, urma ca a doua zi să țină alta într-o localitate la aproape 100 km depărtare. Înainte de a pleca trenul, băiatul lui i-a spus: „Ești foarte obosit, lasă-mă să iau un bilet de clasa doua”. Dar el i-a răspuns: „Nu, sînt banii Domnului!”

Cei „o mie”

- cap. 25 -

„*La orice făptură.*” Și ce mic este numărul credincioșilor în China! Aceste cuvinte „la orice făptură” străluceau în inima lui și aceasta i-a fost preocuparea stăruitoare a ultimilor ani din viață.

„***Chiar dacă începem imediat, milioane vor muri pînă ajungem la ei.***” Dar ce trebuia să înceapă? Un efort precis și sistematic pentru ca Vestea Bună să ajungă la orice bărbat, femeie sau copil în întreaga Chină.

Gîndindu-se la aceasta, își dădea seama că lucrul se poate înfăptui. Un milion înseamnă o mie de mii. Dacă ar fi 1.000 de evangheliști și fiecare ar avea sarcina de a vesti pe Domnul Isus la 250 de oameni, în 1.000 de zile, 250 milioane de suflete ar putea auzi Vestea cea Bună. Desigur, era o sarcină care putea fi

îndeplinită în cel puțin trei ani, dar nu era un vis nerealizabil și nu depășea posibilitățile pe care Hristos le-a dat Bisericii Sale.

Acestui calcul îi puteau fi puse în față multe îndoieli. Ar putea oare un lucrător să atingă numărul de 250 de persoane? Dar Taylor nu putea uita lucrarea pe care o făcuse altădată împreună cu Bums, într-un loc unde nu fusese nici un misionar. Atunci nu li s-a părut greu să evanghelizeze în fiecare zi 500 sau 1.000 de suflete. Pe stradă sau intrind în prăvălii împărțeau cărți și tractate și apoi fixau adunări separate cu cei care voiau să știe mai multe sau să se roage. Cîtă bucurie avusese în această activitate! Mulți își dăduseră inima lui Hristos la prima auzire a dragostei mîntuitoare. Deci, era un drum pe care el mersese.

Totuși, calculul lui nu ținea seama de munca depusă de misionarii (mai mult de o mie) care se găseau deja în China și de sprijinul minunat al creștinilor indigeni, care ajunseseră la 40.000. Taylor îi văzuse destul la lucru și-și dădea seama că se poate bizui pe ei.

În numărul din decembrie 1889 al revistei „China's Millions”, Hudson a scris un articol intitulat „**La orice făptură**”. El a cerut ajutor imediat, într-un domeniu în care orice credincios putea să-l dea: în rugăciune, pentru ca Dumnezeu să trimită de peste tot (din Europa sau din America) o mie de lucrători în China.

La a doua conferință misionară generală din China, el arăta că Domnul Isus a potolit foamea mulțimii chiar atunci cînd, îngrijorați, ucenicii nu credeau că se poate. Isus și prezența Lui au asigurat totuși potolirea foamei mulțimii. *„Ucenicii erau ca noi: înțelegeau greu, cu credință slabă, ușor de înfricoșat, dar erau aproape de Isus, gata să-L asculte și să I se supună. Să fie oare adevărat că acest Isus — acum așezat pe scaunul de domnie al Tatălui — este atît de mult unit cu noi și cu frații și surorile noastre din China, încît nu vrea să facă nimic fără noi? El, adevărata viță, nu vrea să aducă rod decît prin noi, mlădițele Sale. În fața tuturor nevoilor, oricît de mari ar fi fost ele, Isus a dat har din belșug.”*

Conferința a lansat un apel pentru primirea a 1.000 de oameni în cei cinci ani care vor urma pentru sprijinirea lucrării în China.

Patru misionari din Melbourne, Australia, au fost foarte mișcați de nevoile spirituale ale Chinei și erau convinși că și cei din țara lor trebuiau să facă ceva

pentru evanghelizarea celei mai mari țări păgîne din lume. După cîteva săptămîni, ei au observat că poartă pe inimi aceeași greutate, s-au unit în rugăciune și unul dintre ei a fost chemat să-și dedice viața acestei lucrări. Pînă acum creștinii din Australia sprijineau misiunea din Noile Hebride, Guineea, India, dar pentru China nu încercaseră nimic. În acest timp, însă, ei au format în Australia un comitet pentru China. În insula alăturată, Tasmania, se obținuseră rezultate asemănătoare și Hudson Taylor a fost invitat să-i viziteze. Împreună cu Beauchamp, au plecat la Melbourne, unde au luat legătură cu membrii comitetului și i-au ajutat în planurile lor. Simplitatea și modestia lui Taylor au făcut o impresie adîncă. Într-o zi, într-o biserică presbiteriană, după cîteva fraze bine întocmite despre lucrarea în China, gazda l-a prezentat ca pe un „ilustru oaspete”. Taylor a stat o clipă în picioare. Ne spune un ascultător: *„Inimile noastre au fost adînc mișcate de cuvintele lui: „Scumpii mei prieteni, nu sînt decît neînsemnatul slujitor al unui ilustru Stăpîn”. Și doi copii de aici, care au stat de vorbă cu Hudson, mai rîrziu au devenit și ei misionari: unul în India și altul în China.”*

Mărturia unui om cu o bogată activitate și experiență, Madartey din Melbourne, arată cît de mult impresiona duhul liniștit al lui Taylor:

„Mi-a fost o lecție de calm și de stăpînire de sine. Mie îmi lipseau atunci pe deplin. Eu am un temperament nervos și viața mea era într-o neconținută agitare. Cea ce lipsea cel mai mult vieții mele era prezența lui Isus și legătura cu El în orele în care scriam. Într-o zi i-am spus lui Taylor: „Vă ocupați de milioane de suflete, iar eu de zeci. Scrisorile dumneavoastră sînt de o însemnătate foarte mare și totuși eu sînt tulburat și agitat, iar dumneavoastră liniștit. De unde vine asta?” „Scumpul meu”, mi-a răspuns el, „pacea de care vorbiți, pentru mine nu este un privilegiu, ci o necesitate. Cu siguranță, n-aș putea face lucrarea pe care o fac, dacă pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, nu mi-ar păzi inima și duhul.”

Intrunirile ținute în scurta vizită a lui Hudson în acest ținut au avut rezultate foarte frumoase: 57 de candidați pentru plecarea în misiune în China și alți 70 care s-au oferit să plece ca misionari în India. Un credincios mărturisea: „Ne-a mișcat foarte mult faptul că nu vorbea niciodată despre el însuși, dintr-o smerenie adevărată. Vorbea însă cu plăcere despre Domnul, despre lucrările și experiențele

Lui. Cînd a fost vorba despre plecarea noastră în China, deși se pare că a înțeles de la început că eram chemați de Dumnezeu, ne-a pus în față toate greutățile: climatul, lipsa de confort, lipsa ajutorului medical, nevoia de a te despărți de copii. Și de mai multe ori, plimbîndu-se prin grădină, care avea pentru el mult farmec, spunea soției mele: Nu veți avea o asemenea grădină în China!"

În China, lucrarea devenea din ce în ce mai înfloritoare. Dacă în 1887 a fost o mare bucurie cînd o sută de lucrători au venit să mărească rîndurile celor care se predaseră Domnului pentru lucrarea în China, în 1891, în 6 luni au debarcat la Shanghai 133 de misionari, iar în alte 3 săptămîni 66 de misionari.

Au venit credincioși și din nordul Europei, hotărîți să meargă din loc în loc în interiorul țării ca să predice Evanghelia sau să împartă tractate și Biblii. Erau toți foarte tineri, necăsătoriți. Sosirea lor în casa misiunii a fost de neuitat. În total 50 de scandinavi, care se bucurau și cîntau acompaniindu-se la chitară...

Totuși timpurile erau grele pentru străinii din China. Pe valea lui Langtze au izbucnit răscoalele localnicilor. Unul după altul, locașurile misiunii erau distruse și toți erau amenințați.

Hudson era apăsător de situația grea a misionarilor izolați, trimiși într-un loc sau altul în interiorul Chinei și, în special, a femeilor misionare, care nu aveau altă ocrotire omenească decît aceea a creștinilor indigeni. *„Noi încurajăm neîncetat pe cei întorși la Dumnezeu să înfrunte prigoanele și să se lase batjocoriți pentru Domnul Isus. Ei pot gîndi că ne este ușor să spunem așa cînd ne merge bine și sîntem la adăpost de orice primejdie. Dar cînd sîntem în primejdie, ei ne observă îndeaproape și își dau seama de măsura în care noi credem că brațul Domnului ne este de ajuns și ne este o apărare sigură... Ani întregi de învățătură îi impresionează mai puțin decît o poate face atitudinea noastră în asemenea timpuri. O perioadă de pericol este totdeauna prilejul unei minunate lecții practice pentru creștinii indigeni.”*

Era o vară foarte călduroasă și, cum era de așteptat, a început un lung șir de ploi, care a durat aproape o lună de zile. Ca urmare, mulțimea adunată contra străinilor s-a risipit încet, încet și răscoalele, care duraseră cinci luni, au încetat.

Totuși greutățile n-au încetat. Erau atît greutăți materiale pe care Hudson le ducea cu încredere înaintea lui Dumnezeu, cît și greutăți privitoare la conducerea lucrării care lua o tot mai mare amploare. Hudson vedea că centrul de organizare al lucrării trebuia să fie nu departe, ci chiar în China, dar își dădea seama că acest gînd al lui nu va fi înțeles de unii dintre aceia care, în mod sincer, sprijineau lucrarea misionară.

„Am fost adesea fericit că sînt om sărac, că n-am bani, că nu pot promite nimănui nimic, dar că am un Tată ceresc bogat și că pot promite tuturor că El nu-i poate uita”, spunea Hudson spre sfîrșitul anului 1893.

A urmat o scurtă vizită în America și din nou credincioșii de acolo și-au dovedit dragostea pentru lucrarea Domnului Isus, dîndu-se pentru ea sau dînd din ce este al lor.

Pentru treburi însemnate, Hudson a revenit la Shanghai și de aici a plecat în nordul Chinei, unde un grup de misionari (care nu făcea parte din China Inland Mission) lucra cu zel, dar neștiind nimic despre nevoile indigenilor privitor la proprietate, au dat naștere la neînțelegeri care deveneau din ce în ce mai ascutite. Intervenția lui Hudson a fost un mijloc folosit de Dumnezeu pentru scăparea acestor misionari amenințați de furia indigenilor.

Atunci au venit și cei cincizeci de tineri scandinavi și cîntecul minunat al chitarei lor a îmbiînzit furia indigenilor și întunericul a început să se risipească.

Hudson călătorea 14 ore pe zi în mijlocul unei populații primitoare și bine dispusă, dar în care nu se găsea nici un om care să-L cunoască pe Hristos. Împreună cu alții, plecați în luna mai din Hangzhou, au reapărut în septembrie în Tientsin, după ce au trecut prin cinci provincii.

La Chowchiochow, șaptezeci de persoane întîl-nite într-o duminică au făcut bucurie lui Hudson și celor care îl însoțeau. Un bătrîn foarte demn, Chen, îmbrăcat într-o haină minunată de mătase, s-a plecat în fața lui Hudson și i-a spus: *„Fără dumneavoastră, stimate domn, noi n-am fi cunoscut niciodată iubirea lui Isus.*

Dumneavoastră, domnule, în călătoriile prin China și prin alte țări străine, ați îndurat multă oboseală și trudă. În mijlocul nostru ați arătat pecetea apostoliei dumneavoastră, iar harul Domnului Isus ne-a binecuvîntat."

Pe Taylor l-a impresionat faptul că în cîmpia Sian, unde în călătoria făcută cu ani în urmă nu întâlnise nici un punct luminos, erau acum numeroase stațiuni misionare. Aici lucrul fusese început de Bromas Botham, care, văzînd greutățile atît de mari pe care le întâmpina, se descurajase, dar n-a părăsit lucrul la care se simțea chemat. „**Vreau să mergem cu Dumnezeu prin întuneric**”, spunea el. Și totuși l-a încurajat mult răspunsul unui frate: „**în întuneric cu Dumnezeu? Dragă frate, în El și cu El nu este întuneric**”. Nefiind primiți de localnici, Botham și cei care erau împreună cu el mergeau din loc în loc, rămînînd în vreun han atît timp cît erau îngăduiți, predicînd pe străzi și străduindu-se, prin smerenia și dragostea lor, să facă primită Evanghelia.

Botham apoi s-a căsătorit, iar soția lui a adus atîta lumină în casă încît el a putut scrie: „*Nu m-am simțit niciodată atît de fericit, decît atunci cînd, avînd pe un măgar toate bunurile mele pămîntești, iar pe celălalt pe soția mea, am pornit pentru a duce Evanghelia într-o nouă localitate a cîmpiei Sian*”.

În călătoria sa, Hudson a fost oprit dintr-o dată de doi oameni: vechiul lui prieten, pastorul Hsi și domnul Hoste. Avea nevoie de puțină odihnă și nimeni altul nu era mai priceput să-i pregătească un loc plăcut ca Hsi. Dar, în timp ce se bucura de ospitalitatea lui Hsi, în depărtare se pregăteau evenimente grave. A izbucnit războiul chino-japonez. Hudson gîndise înainte să plece în Anglia, dar acum trebuia să renunțe la plecare. El știa că toate împrejurările servesc marelui plan făcut de Dumnezeu pentru noi, chiar atunci cînd ele par că ne încurcă.

Odată cu începerea războiului chino-japonez, în aprilie 1895, se termina și perioada în care erau așteptați cei „o mie” de misionari. Cu cîtă recunoștință au putut vedea că în cei cinci ani sosiseră 1.753 de lucrători, ca răspuns minunat al rugăciunilor! Urmările deci trebuiau să fie binecuvîntate. Și totuși cîtă nevoie mai era de mulți alții!

Perioda în care se găsea China era însă deosebit de grea. Slăbirea guvernului imperial din Pekin dădea naștere la tot mai multe răscoale, persecuții

și acte de dezordine. În Changsha toate stațiunile misionare au fost distruse, iar la Wechowuno, în stațiunile care aduceau cele mai frumoase roade se pornise o aspră persecuție. Știri despre stațiuni atacate și jefuite soseau neîncetat. Lucrarea făcută cu trudă și sacrificii în decursul anilor era amenințată. Societăți secrete își desfășurau activitatea peste tot, iar soldații lăsați la vatră dar încă înarmați erau un pericol pentru liniștea din interiorul țării. Hudson Taylor se ocupa mai ales cu provincia Szechwan, regiune îndepărtată dar în care creștinii — misionari ca și indigeni — înfruntând prigoanele și greutățile în multe locuri, au făcut ca numărul celor credincioși să crească.

I-a zguduit mult pe misionarii care se aflau atunci în China, asasinarea lui Robert Stewart cu soția și copilașul lor, împreună cu alți opt colegi. Niciodată parcă înainte mâna ocrotitoare a lui Dumnezeu nu se retrăsese într-atît încît să lase să se întîmple în China asemenea lucruri. Fiecare simțea că o nouă eră se deschidea și că s-ar putea să plătească scump pentru triumful Evangheliei în China.

În timpul masacrului de la Sining au fost omorîte 80.000 de persoane, fără a mai socoti și pe soldații morți sau înghețați în munți. Misionarii însă rămîneau la posturile lor, arătîndu-se buni prieteni și ai mahomedanilor și ai chinezilor și cîștigînd astfel dragostea și încrederea sufletelor.

Și tocmai acum o veste tristă a venit iarăși la cunoștința lui Hudson. Holera pătrunsese într-una din stațiunile misionare, făcînd nouă victime în zece zile. Ceea ce îndurera mai mult pe Hudson, era că moartea intrase și într-o familie de misionari care adăpostiseră în casa lor zeci de creștini bolnavi și din care rămăsese o singură ființă care îndura o pierdere dublă: a soțului și a copilașului ei. Cînd au sosit în China, cei doi erau deja logodiți, dar nu s-au căsătorit încă pînă nu au învățat limba și au devenit folositori ca misionari. Căsătoria le-a fost atunci posibilă, iar nașterea unui băiețuș le mărise bucuria. Și acum, zdrobită de durere, tînăra mamă încerca să încurajeze pe Hudson Taylor: *„Poate ați aflat despre onoarea pe care mi-a făcut-o Dumnezeu și Tatăl meu. Da, El a rînduit să trăiesc fără preaiubitul meu soț și fără copilașul meu scump. Ei nu mai sînt, căci Dumnezeu i-a luat la El. I-aș fi urmat cu toată inima, dar Tatăl a hotărît altfel. Comorile mele au plecat și eu am rămas singură. Totuși, nu sînt singură, căci Tatăl este cu mine. Dumnezeu Și-a luat*

lucrătorii, dar își va continua lucrarea. El mi-a luat totul; nu mai pot să dau decât ce mi-a mai rămas — viața mea." La Yantai, școlile se dezvoltau și în același timp se dezvolta și lucrarea medicală a doctorului Douth-waite. Numărul bolnavilor îngrijiți la dispensar se ridicase la 20.000 pe an, iar la spital numărul celor operați sau îngrijiți era de câteva sute. Războiul dădea prilejul nimerit doctorului de a se apropia de cei bolnavi.

Astfel, în mijlocul încercărilor, anul 1895 a fost un an de binecuvântări. Hudson spune: „Dumnezeu a fost la lucru, cu toate piedicile și multe suflete au fost aduse la Isus, iar numărul celor care s-au botezat în cursul acestui an întrece numărul atins în vreunul din anii precedenți.”

Dragostea care se consumă

- cap. 26 -

Obosit de atâtea încercări și greutăți, în vîrstă de 64 ani, Hudson simțea nevoia să se ducă iarăși în Anglia, pentru ca, împreună cu soția lui, să petreacă un timp în părtășie cu credincioșii de acolo. Înainte de aceasta, vizitînd India, a luat parte la o conferință a studenților creștini din Calcuta.

În Anglia, Hudson și soția sa au luat parte la adunările credincioșilor, primind și făcînd vizite și ținînd de departe legătura cu China, unde lucrarea Domnului înainta.

Mergînd în orașele și centrele din Anglia, era întâmpinat de tineri și bătrîni care doreau să-l asculte. Peste tot punea înainte gîndul predicării Evangheliei la orice făptură.

După o iarnă în care Hudson a dus o activitate neobosită, a fost invitat de Berger să petreacă una sau două săptămîni în sudul Franței. A fost pentru el un prilej fericit de a mai fi încă o dată împreună cu un prieten a cărui viață se apropia de sfîrșit și să pună în practică, împreună cu el, recomandările pe care i le făcuse cu atîtea luni înainte: „**Odihniți-vă în El**”.

A urmat apoi vizita lui Hudson în Germania. Aici, China Inland Mission era criticată, pentru că în cadrul ei lucrau oameni de denominații religioase diferite. Taylor le răspundea tuturor: „*Lucrarea la care sîntem chemați trece dincolo de toate deosebirile teologice*”. În ce privește resursele materiale, Hudson a trebuit să le arate felul în care a lucrat: „Dumnezeu este destul de bogat ca să îngrijească de toate nevoile noastre și Lui îi place mai bine să ne vină în ajutor ca să prevină datoriile noastre, decît să le plătească”.

Suferind de dureri de cap, a trebuit să aibă o odihnă deplină. A stat în Elveția pentru puțin timp și schimbarea aerului a contribuit la îmbunătățirea sănătății lui. Revenind în Anglia, Hudson a aflat că, prin testament, cineva lăsase a patra parte din averea sa pentru lucrarea în China. Aceasta însemna acoperirea nevoilor misiunii pentru cîțiva ani. Dar el era preocupat în primul rînd de întărirea spirituală a lucrării, pentru ca, mijloacele materiale fiind asigurate, să nu cumva să se ajungă la slăbirea vieții de dependență de Dumnezeu. Iar răspunderea pe care o avea în folosirea acestor mijloace materiale l-a făcut să plece pentru a zecea oară în China.

Din nou Hudson a vizitat pe credincioși, stațiunile misionare, întîlnia pe lucrători, participa la reuniunile comitetului. El scria: „Noi nu știm cînd, unde și cum va îndrepta Dumnezeu această lucrare, dar sîntem siguri că lumina și călăuzirea de care avem nevoie ne vor fi date în drumul nostru”.

Sănătatea lui devenea mereu tot mai șubredă. S-a văzut silit să lipsească adesea de la adunări și luni întregi a trebuit să rămînă în cămăruța sa. Se gîndea

totuși: **„Uneori Dumnezeu își face lucrarea mai bine fără noi și cea mai bună lucrare nu este totdeauna a celor mulți”**. Peste cîtva timp s-a simțit mai bine, începîndu-și iar vizitele și călătoriile prin stațiunile misionare.

Anul 1898 adîncea tot mai mult criza politică și socială în care se găsea China. Sufletele erau cîștigate în foarte mare număr, dar agitația politică devenea din ce în ce mai tulburătoare. Tînărul împărat, încercînd în mod pripit să introducă unele reforme, a trezit în sînul populației ura față de „străini”, iar singurii străini acolo erau misionarii. Persecuții de tot felul s-au dezlănțuit.

Lui Hudson îi plăcea să spună că timp de 32 de ani Dumnezeu a vegheat asupra misiunii și nici prin violență, nici prin accident, nici în călătorie, nici o viață omenească n-a fost pierdută. Dar acum, în timp ce se afla la Hangzhou, primește vestea tristă că australianul Fleming, un misionar încercat, a fost omorît împreună cu indigenul Pan, pe care l-a apărat. **„Ce tristă veste!”** scria el, **„binecuvîntată pentru martiri, dar tristă pentru noi, pentru China, pentru prieteni. Mai mult decît tristă, plină de amenințări! Ea pare că ne arată că Dumnezeu este pe punctul de a ne pune la încercare într-un fel deosebit, de a ne da binecuvîntări și mai mari trecîndu-ne prin grele suferințe!”**

Tot în acest timp, datorită unei boli foarte grave, Hudson a fost foarte aproape de moarte. Rugăciunea soției sale care cerea ajutor lui Dumnezeu a fost ascultată. Și primele cuvinte, ca răspuns de la Hudson, care nu știa nimic despre această rugăciune, au fost: „Mă simt mai bine”. Și într-adevăr, s-a însănătoșit. El presimțea însă că slujba lui se apropia de sfîrșit și grija privitoare la mersul înainte al lucrării îl apăsa.

Drumul către Shanghai l-a întremat mult pe Hudson, dar vara trebuia s-o petreacă la Yantai. Acolo, împreună cu soția sa, a avut prilejul să intre în legătură cu elevii și cu profesorii celor trei școli înfloritoare.

În timpul unei călătorii a lui Hudson spre Australia, împărăteasa a publicat un edict care punea în pericol viața misionarilor din China. Societatea patriotică a Boxerilor se organiza, iar misiunea „contra străinilor” s-a întins ca un incendiu în toată țara. În Noua Zeelandă, în America și în alte părți pe unde a trecut Hudson

Taylor, glasul credincioșilor se îndrepta spre cer, rugind pe Domnul să păzească pe credincioșii din China, unde situația devenea disperată.

În iunie 1899, Hudson și soția sa au sosit la Londra. Sănătatea lui era îngrijorătoare. Nu mai putea vorbi în public, nu mai putea nici să scrie. Împreună cu soția sa s-a dus la Davos, în Elveția, la munte. Veștile pe care le primeau din China erau dintre cele mai rele. Boxerii intraseră în Pekin și masacraseră sute de creștini. Telegramă după telegramă anunța răscoală, bătăi, izgonirea creștinilor, încît inima care atît de mult prezentase Domnului pe preaiubiții lui colaboratori, n-a putut să suporte mai mult și a fost aproape să înceteze de a mai bate. În cele mai triste momente, spunea: „*Nu pot să citesc, nu pot să gîndesc, nu pot nici să mă rog, dar pot să am încredere*”.

În casa misionară de la Pingjongfu, un mic grup de străini se pregătea să facă o călătorie lungă de mii de kilometri, pentru a-și găsi un refugiu sigur. Un credincios indigen, cu părul alb, devenind din pricina vîrstei neputincios și abia tîrîndu-și picioarele, a venit să-și ia adio de la ei. Un edict nou punea în pericol viața celor care aveau legături cu străinii, dar aceasta nu-l oprea pe bătrîn să vină pe față la misionari și să le spună: „**împărățiile vor pieri, dar Biserica nu poate fi nimicită**”. Cu această încredere sute de creștini chinezi au pecetluit cu sîngele lor credința în Cel care Și-a dat viața pentru ei.

Printre cei care au scăpat în districtul pastorului Hsi (mort cu patru ani înainte) era un bătrîn, om simplu, de care Se folosise Dumnezeu mult timp pentru vindecarea fumătorilor de opium. El nu știa multă carte, dar în fața oricărei greutăți spunea: „**Știu că Isus este viu**”. În mijlocul prigoanelor și a jafurilor, acest gînd îi dădea mîngîiere și curaj.

„Înainte de a avea copii”, spunea Hudson adesea, „mă gîndeam că Dumnezeu nu mă va uita. De cînd am devenit tată, am învățat că Dumnezeu nu poate să mă uite.”

Dar cît suferea el în timpul acestor săptămîni de grea încercare pentru frații lui! Timp de mai bine de 30 de ani, el era primul care înainta în fața pericolului. Și acum, în încercarea cea mai grea era ținut departe de frați, fără a putea face altceva decît să se roage.

În sfîrșit, au început să sosească și vești mai bune. Boxerii au început să se liniștească din furia lor. Cîte pierderi n-a suferit misiunea în această perioadă grea! Cincizeci și opt de persoane au fost omorîte, în afară de cei douăzeci și doi de copii morți împreună cu părinții lor în cele mai grozave torturi.

Dar în toate acestea, nici un gînd, nici un cuvînt de răzbunare nu se vedea la cei credincioși. Ba mai mult, o mamă care fusese martoră a morții fiului ei, spunea soțului ei cînd era să plece și ea de pe pămînt: „Aș fi vrut să mai trăiesc ca să le mai vorbesc despre Domnul Isus acelor bieți oameni”. Abia după ce Hudson a mai recăpătat puteri, i sa putut povesti cu amănunte ceea ce se întîmplase în China. Dorința lui era acum de a se duce din nou la Shanghai pentru a fi împreună cu cei care suferiseră de pe urma prigonirii. *„N-aș putea face mare lucru, dar știu că ei mă iubesc. Dacă ar putea veni la mine în întristarea lor și dacă aș putea numai să plîng împreună cu ei, aceasta le va fi sprijin multora.”* Dar în vara lui 1901 și-a dat seama că mai mult timp va trebui sa stea departe de China. Un mic accident în valea Chamonix a trezit vechea lui boală a coloanei vertebrale, încît mai multe luni a fost ținut la pat. Printr-o simplă alunecare pe o potecă de munte, i s-a închis drumul spre China.

După cîteva luni, Hudson s-a întîlnit cu mai mulți prieteni din misiune, dar puterile părăsindu-1 din ce în ce mai mult (avea 70 de ani) s-a retras în Elveția, fiind recunoscător că viața liniștită pe care o ducea fi permitea să servească încă misiunea prin rugăciune și prin corespondență.

Împreună cu soția sa, Hudson s-a instalat la Chevalier sur Vevey, într-un castel în vîrfurile munților, al cărui vechi turn era înconjurat de niște peisaje minunate. Micul apartament în care familia Taylor și-a petrecut vara anului 1902 a devenit în

curînd locul de întîlnire a multor oaspeți englezi, care vizitau pe cei doi misionari cu părul albit, dar cu inima bătînd încă pentru Domnul Hristos și pentru Evanghelie. După o asemenea vizită, Emerson spunea: „**Sufletele de rînd plătesc cu ceea ce fac; sufletele nobile cu ceea ce sînt. Hudson Taylor răspîndea în jurul lui parfumul lui Hristos. M-a impresionat mult să văd un om a cărui viață a fost atît de activă și care a ajuns acum la o viață atît de retrasă.**”

Neputînd face decît o lectură ușoară, Taylor păstra totdeauna aceeași dragoste pentru Biblie. În al șaptezecilea an al vieții, a citit Biblia de la început pînă la sfîrșit pentru a patruzecia oară. În toamna lui 1902 Hudson a încredințat conducerea misiunii lui Haste, unul dintre misionarii din China, cunoscut ca om al rugăciunii. Lucrarea continua. Se semănase cu lacrimi pămîntul Chinei, se stropise cu sînge, iar roadele nu puteau fi decît spre slava lui Dumnezeu.

Totuși, faptul că se simțea neputincios de a mai lucra, îl întrista pe Hudson. „*Jertfa și lucrul sînt tot atît de plăcute pentru cauza lui Isus Hristos: dar cel mai greu este să nu poți face nimic.*”

În urma unui consult medical în iulie 1903, s-a constatat că doamna Taylor avea o tumoare interioară canceroasă; dar nici Hudson, nici soția n-au aflat acest lucru și erau mereu bucuroși. Deși suferindă, doamna Taylor se ocupa totuși cu cei din jur, trăia încă pentru soțul său și pentru China.

Iarna au petrecut-o în Lausanne. Știrile despre China erau din ce în ce mai îmbucurătoare. „Uși se deschid mereu și suflete în număr tot mai mare sînt cîștigate pentru Domnul Hristos” — iată ce le-a scris Frost după o vizită la Shanghai.

În iunie, doamna Taylor, bolnavă, nu se mai putea scula din pat. Sfîrșitul a fost liniștit. „*N-am dureri*”, spunea ea, deși de cîteva ori respirația ei grea era neliniștitoare. Către dimineață, văzînd durerea soțului său, a murmurat ușor: „*Cere să mă ia repede!*” Niciodată nu avusese de făcut o rugăciune atît de grea. După cîteva minute, respirația ei a devenit calmă și după puțin timp a intrat în țara păcii, avînd pe buze cuvinte de adio: „*Harul Meu îți este de ajuns. El este credincios*”. Hudson a fost mîngîiat de aceste cuvinte de pe urmă ale soției lui. Ea își găsisese totdeauna plăcerea în voia Domnului și, așa cum spunea el, „*ea se gîndea că nimic nu poate fi mai bun ca această voie*”.

A urmat o perioadă de îmbunătățire a sănătății lui Hudson, astfel încât în primăvara anului 1905 a putut debarca din nou în China, după ce a făcut mai întâi a șaptea vizită în Statele Unite.

Cu prilejul vizitelor făcute la Yangzhou și la Chinkiang, Hudson își aducea aminte de rugăciunile de odinioară și de răspunsul minunat primit la ele. Pe drept, lucrarea se putea numi „a lui Dumnezeu” — nu era o lucrare omenească.

De la casa misiunii din Chinkiang nu era drum lung pînă la cimitirul în care Hudson își îngropase patru dintre copii. Gîndul la ei și la mama lor devenea acum mai degrabă duios decît dureros, căci despărțirea era de mult, iar revederea devenea tot mai apropiată.

De asemenea Hudson a vizitat și alte cîteva stațiuni misionare, fiind peste tot înconjurat de dragostea și recunoștința n. jltor chinezi creștini. Intîmpinat de credincioși cu scrisori și daruri și mai ales cu rugăciunea de a i se da putere ca să viziteze pe cîți mai mulți — căci de multe ori, după călătoriile oboșitoare, puterile îl părăseau — ultimul drum pe care Hudson Taylor l-a făcut în China a fost la Changsha, capitala provinciei Hunan, pe care n-o vizitase încă. Această călătorie a fost făcută cu vaporul. Traversînd un lac imens și apoi revenind de-a lungul unui fluviu, în mijlocul orașelor frumoase, a pagodelor splendide, a lanțurilor de munți grandioși, Hudson și grupul care-l însoțea nu puteau să nu-și amintească de munca însuflețită ce s-a depus, de viețile jertfite, de toate rugăciunile anilor trecuți, care au adus la înaintarea Evangheliei în China.

Zilele petrecute la Changsha au fost liniștite.

Seara, Hudson a avut o discuție cu doctorul Barrie, privitoare la rugăciune. Acesta spunea că sînt unele lucrări prea mărunte ca să fie aduse înaintea lui Dumnezeu. „Nu-i nimic mic și nimic mare”, i-a răspuns Hudson. „Dumnezeu singur este mare și noi trebuie să ne încredem din plin în El.” După masa de seară, Hudson Taylor s-a simțit obosit și s-a dus să se culce.

„Profitînd de răcoarea și calmul serii — scrie nora lui Hudson — m-am dus singură pe terasă și gîndeam la tatăl nostru. Dar cît de puțin mă așteptam ca într-o jumătate de oră el să fie cu Domnul!

Tata era pe pat cu o lampă mică pe un scaun, lângă el. Punga lui era desfăcută și scrisorile casei răspîndite așa cum îi plăcea lui să le aibă. I-am aranjat perna sub cap și m-am așezat pe un scaun mic... Howard abia ieșise din cameră, cînd deodată, tata își întoarse capul și scoase un suspin ușor. Il priveam, crezînd că va strănuta; dar el a suspinat din nou, apoi a treia oară, nu și-a pierdut răsuflarea, dar nici nu m-a privit și n-a mai părut conștient de nimic. Am alergat pe poartă să chem pe Howard, căci era dar că sfîrșitul se apropia. M-am dus să caut pe doctorul Keller, care era în josul scării. În mai puțin de un minut, a venit la noi, dar numai pentru a vedea pe scumpul nostru tată dîndu-și sufletul. **Nu era moartea, era intrarea repede și voioasă în veșnicie.**"

Unul cite unul, în mici grupe, prietenii care erau în casă și indigenii creștini au venit în jurul patului său.

„Oh, murmura o femeie, părăsindu-i camera, mii de îngeri l-au luat!”

Au pregătit un sicriu și credeau că Hudson va fi îngropat la ei, la Hunan. Dar a fost dus la Chinkiang, unde era mormîntul familiei și unde Hudson își exprimase dorința să fie înmormîntat. Copiii chinezi cîntau cîntări de laudă, în timp ce coroane bogate de flori erau aduse pe mormîntul celui care venise în țara lor ca să le vorbească despre Domnul Hristos. Ce bogată moștenire lăsase Hudson Taylor Bisericii lui Dumnezeu din China! **„Soarele nu apunea niciodată peste China, fără să mă găsească în rugăciune”**, putea spune Hudson la sfîrșitul lun- gilor săi ani de lucrare în această țară.

Schimbări mari s-au produs și se produc în China, însă nevoia de mîntuire rămîne aceeași peste tot. Dacă cel a cărui viață am urmărit-o în muncă și în jertfă, dar totodată și în bucuria legăturii cu Hristos, ar putea să ne vorbească din slava veșnică, poate că nu ne-ar spune decît ceea ce amintea deseori în toiul luptei: *„Trebuie să ne dăm pe noi înșine pentru viața lumii, așa cum El Și-a dat trupul pentru hrana celor care erau fără viață și pentru sufletele a căror viață nu poate fi întreținută decît prin aceeași pîine a vieții. O viață ușoară și fără renunțări nu va avea niciodată putere.”*

- *Biografia lui Hudson Taylor* -

-FINAL-